

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Zur öffentlichen Prüfung

im

Kneiphöfischen Stadt-Gymnasium

am 26. und 27. März 1850

l a d e t

die hohen Vorgesetzten der Anstalt und die geehrten Eltern der Schüler

e r g e b e n s t e i n

der Director

Dr. Rud. Ferd. Leop. Skrzeczka.

I n h a l t.

I. Observationum Lucianearum Specimen II. — Von Dr. Schwidop.

II. Schulnachrichten. Vom Director.

Königsberg, 1850.

G e d r u c k t b e i E. J. D a l k o w s k i.

Uebersicht der Prüfung.

Dienstag, den 26. März, Vormittags 9 Uhr.

Sexta.

Geographie. Witt.
Rechnen. Der Director.
Latein. Cholevius.

Quinta.

- Deutsch. Wichert.
Naturgeschichte. Knobbe.
Latein. Weyl.

Quarta.

Mathematik. Knobbe.

Dienstag Nachmittags 2½ Uhr.

Quarta.

Griechisch. Weyl.
Latein. Schwidop.

Tertia.

Geschichte. Witt.
Latein. Lentz.

Tertia A.

Griechisch. Wichert.

Mittwoch, den 27. März, Vormittags 9 Uhr.

Secunda.

Mathematik. König.
Latein. Lentz.
Geschichte. Witt.

Prima.

Griechisch. Der Director.
Propädeutik. Cholevius.
Latein. Wichert.

Entlassung der Abiturienten durch den Director. Reden des Abiturienten Bohn und des Primaners Wichert.

Gesang: 1) Das Vater Unser. Motette von Hink.
2) Chöre und Solis aus Schillers Glocke von Romberg.
3) Choral.

Observationum Lucianearum Specimen II.

Lectores si qui sint ne in medias res rapiam rogatos volo ut specimen observationum Lucianearum ante hoc biennium in lucem emissum bipartitum fuisse meminerint et ita quidem ut primum notarentur loci veterum scriptorum quos Lucianus imitando expressisse videretur: tum examinaretur ratio critica quam secuti editores nuperrimi in eo expoliendo emendandoque operam suam posuissent. Sed propter levem quandam etsi vituperandam in asservandis iis quae in priorem partem excerpta erant incuriam ac negligentiam cum ad manum essent non omnia: pauca duntaxat quae tum facili negotio reperire poteram in publicum prodire iussi. Itaque hoc altero specimine iam sequantur alia quae Lucianum ab aliis plurimum profecisse evidenter demonstrent, alia quae ab interpretibus quantum animadverti silentio praetermissa sunt.

Somm. c. 17. ἡ τάχα πον τριέσπερον ὥςπερ δ 'Ηρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. Interpretatur quodammodo Plutarch. de fortun. Rom. c. 8. τὸν Ἡρακλέα σπαρηναι φασίν ἐν μαχρᾳ νυκτὶ τῆς ἡμέρας ἐπισκεψείσης παρὰ φύσιν καὶ τοῦ ἡλίου βραδύναντος. A trinoctio autem illo quod in Hercule concipiendo consumtum ferunt ipse τριέσπερος vocatur in Anth. Pal. XV. 26. 11. Τριεσπέροιο καύτας ubi vide Iacobs. p. 827. sq. et cum poetica quadam veritatis superlative in Anth. Pal. IX. 441. Αλεξίκακος τριεστήνος: quippe in Anth. Pal. T. II. p. 655. 102. οὖν καὶ Κρονίδης ἐσπειρέ σε τῇ τριεστήνῳ νυκτὶ. Conf. Bergl. ad Alciph. III. 38. et Interpp. ad h. 1.

Nigrin. c. 2. παρελθὼν εἶσω καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα. Similiter Alciph. I. 26. καταλαμβάνω πρεσβύτην.. χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα. Postrema congruunt cum iis quae habet Cebes Tabul. pict. c. 11. δέ γέρων δὲ ἀνω ἐστηκάς ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ. — c. 4. αὐτίκα οὐδὲ εἶχον ὅπερ ἐπεπόνθειν ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην. Παντοῖοι γίγνεσθαι vel εἶναι dicuntur qui qualibet vehementiore animi perturbatione metu praeſertim et terrore in omnes facies sese vertunt ut loquar cum Virg. Aen. XII. 891. Imago a Protei fallaciis translata in eos putanda est qui cum in magna pericula inciderint ad dolos artesque confugiunt nihilque inexpertum omittunt ut se ex iis turbis evoluant et elabantur. Locutio illa primum mihi occurrit apud Herod. III. c. 124. παντού ἐγένετο μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκράτεα παρὰ τὸν Ὀρότεα ubi vide Valken. Conf. Herod. IX. c. 109. Plutarch. Cic. c. 33. Hemsterh. ad Lucian. Dial. Deor. XXI. 2. Simili prorsus intellectu παντοδαπὸν γίγνεσθαι usurpatur et proprie quidem de immani Empusa quam

et ipsam in sexcentas formas verti solitam refert Lucian. de saltat. c. 19. apud Arist. Ran. 293. δοῶ νὴ τὸν Διὰ Θηρίου μέγα ποιόν τι; δεινόν παντοδαπὸν γέγνεται τοτὲ μέν γε βοῦς νυνὶ δ’ ὀρεὺς τοτὲ δ’ αὖ γυνὴ ἀραιοτάτη τις. Tum de homine Plat. de rep. III. p. 398. A. ἀνδρα δὴ ὡς ἔοικε δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι καὶ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα. Plutarch. adv. Stoic. c. 3. ἐγὼ μοι δοκῶ τῆμερον .. ποικίλος τις ἀνθρωπος γεγονέναι καὶ παντοδαπός. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 572. — c. 8. ή ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτοντο. Plat. Phileb. p. 13. D. δὲ λόγος ήμεν ἐκπεσών οὐγίστεται ibid. Stallb. — c. 11. καὶ μέγα κεχηνότες μικρὸν φθέγγονται καὶ ισχνὸν καὶ γυναικῶδες· de malis histrionibus ut de saltat. c. 27. πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα ὡς καταπίδυμενος τοὺς θεατάς. Anth. Pal. VI. 310. ἐγὼ δὲ ἀνὰ τὴνδε κεχηνῶς κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον δὲ τραγικὸς παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος. — c. 12. ή ἀρχὴ τῶν λόγων ἐπαινος ἦν Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων δὲ φιλοσοφίας καὶ πενίᾳ συντροφοῖ εἰσι· dictum est post Herod. VII. c. 102. τῇ Ἑλλάδι πενία μὲν αἱεὶ σύντροφος ἐστι. Compara Anth. Pal. IX. 172. εἰμὶ πένης ἀνθρωπος ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶν. — c. 15. πορφυρᾶς καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ ἐνδαιμον. Hanc dictionem formatam esse ad Dem. Or. de Coron. p. 234. 35. ed. Dind. p. 324. ed. Reisk.: τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν post Hemsterhusium notavit Dissen. I. c. p. 438. Secutus est etiam Plutarch. de exil. c. 10. τὴν εὐδαιμονίαν σχοίνοις καὶ παρασύγγαις μετροῦντες. Liban. Declam. T. III. p. 26. 24. τῇ γαστρὶ μετρεῖν ἀναγκάζων τὰς συνονοσίας. — c. 20. μάρτυρον μένης τῆς Τύχης παῖζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. Anth. Pal. X. 64. πολλὴ σοὶ, κλυτοεργέ τύχη, χάρις οὐνέχ ὅμοιας πάντας ἀεὶ παῖζεις. Ibid. IX. 49. Ἐλπὶς καὶ σὸν Τύχη ... παῖζετε τοὺς μετ’ ἐμέ. De hac verbi παῖζειν notione disputavit Valcken. ad Theocer. Adon. p. 359. Horat. Od. III. 29. 50. Fortuna ... Iudum insolentem Iudere pertinax. Non disparem sententiam continent incerti poetae verba quae servavit Plutarch. de fortun. c. 1. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα οὐκ εὐβούλια, latinoque sermone reddidit Cic. Tusc. V. c. 9. 25. vitam regit fortuna non sapientia. Versum illum habet etiam Eumath. de Ism. et Ism. amorr. VIII. p. 372. ed. Teuch. et ex parte Liban. Declam. T. II. p. 66. 5. — Quae deinceps sequuntur: δομολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ea comparere licet cum verbis Menandri apud Meinek. I. c. IV. p. 341. βέβαιον οὐδέν εἰστιν ἐν θνητῷ βίῳ. Conf. Menand. I. c. p. 359. Diphil. apud Meinek. I. c. p. 424. Plat. Phaed. p. 90. C. Cebes. Tabul. pict. c. 7. Lusum illum fortunae depingit Horatius I. c. hunc in modum: transmutat incertos honores nunc mihi nunc alii benigna. Conf. Anth. Pal. X. 96. δεῦμα ἀπιστον τῆς ἀνωμάλου Τύχης πῶς τοὺς πένητας πλονούσις ἔργαζεται καὶ τοὺς ἔχοντας κορυάτων ἀποστρεψε. Ibid. IX. 135. ἀτρεκέως μάλα πᾶσι πλάνη Τύχη εἰσὶ βροτοῖσι. — c. 26. οὐ μόνον προΐκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατοίβειν ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν· ultima verba hausta videntur ex Arist. Plut. 831. ἐπήρχονταν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων.

Iudic. Vocal. c. 9 τί λέγω ταῦτα; Conf. Specim. I. p. 12. Emendationem meam confirmant Arist. Vesp. 1410. τί ταῦτα ληρεῖς; Alexis apud Meinek. I. c. III. p. 394. τί ταῦτα ληρεῖς; Liban. Declam. T. I. p. 174. 2. τί ταῦτα λέγω; Id. T. III. p. 431. 7. τί ταῦτα λέγω.

Tim. c. 1. ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ καὶ ὁ αἰθαλόεις .. κεραυνός; Sumsit haec Lucianus ex Eurip. Phoen. 183. Νέμεσι καὶ Διὸς βαρύβρομοι βρονταὶ κεραύνιον τε φῶς αἰθαλόεν. — c. 3. ή αἴγις ἐπεσείετο. Homeric formula II. IV. 167. ὅταν-αὐτὸς ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν αἴγιδα πᾶσιν τῆσδε ἀπάτης κοτέων: usurpata praeterea a Lueian. Dial. Deor. II. 2. Saturn. c. 3. — Verba ἐν ἀκαρεῖ χρόνον fluxerunt ex Arist. Plut. 244. γυμνὸς θύρας ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνον quomodo scribendum puto pro ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. Tim. c. 23. ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. Charon. c. 14.

ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. Saturn. c. 35. ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. Philopat. c. 20. ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὐσῆς ubi participium deleas. Apud Plutarch. de profect. in virt. c. 1. καὶ γὰρ ἀκαρεῖ χρόνου καὶ ὥρας κ. τ. λ. corrigi: καὶ γὰρ ἐν ἀκαρεῖ χ. κ. ὅ. Nude ἐν ἀκαρεῖ genitivo temporis non adiecto usurpat Lucianus Iov. Conf. c. 8. ubi olim legebatur ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. Asin. c. 37. Scyth. c. 8. Dial. Meretr. II. 1. Peregrin. c. 21. Fugit. c. 21. — c. 11. κολάσεις. Conf. Specim. I. p. 14. Krüger. ad Thuc. III. c. 52. 2. Futurum activi generis habet etiam Liban. Declam. T. III. p. 4. 8. T. IV. p. 91. 9. Exemplis eius futuri l. c. allatis alia addere lubet. Ἀισω· Liban. Declam. T. IV. p. 109. 17; ἀετῶ· Theogn. 4. Anth. Pal. VII. 192. Incertus poeta apud Plutarch. de ē apud Delph. c. 16. Quaest. Conviv. II. quaest. 3. c. 2. 10. — Ἀγνοήσω· Bacchyl. fr. 23. in Bergkii Poet. Lyr. Graec. p. 826. Plutarch. Alcib. c. 15. Liban. Declam. T. II. p. 561. 15. Themist. Or. XI. p. 148. B. Or. XXVI. p. 312. C. — Ἀκούσω· vix ferendum est apud Plutarch. de esu carn. Or. II. c. 5. 2. οἶον εἴ τις . . . ἀκούσει τινὸς λέγοντος κ. τ. λ. Iam Reiskius in hac futuri forma offendit propositumque ἀκούση. Male: sed aequa perperam de suo opinor dedit Dünerus ἀκούσοι: certissima emendatione scribe: ἀκούσοι. — Βοήσω· Anth. Pal. VII. 32. IX. 793. Apud Liban. Declam. T. I. p. 241. 14. κάν τούτοις μὲν ἡτον ἀν καταβοήσει τῆς τίχης aut dele ἀν aut scribe: καταβοήσειε. — Γελάσω· Anth. Pal. V. 179. XI. 29. Liban. Declam. T. IV. p. 186. 30; 916. 16. — Δεῖσω· Liban. T. II. p. 282. 2. — Ἐπαινέσω· Simonid. fr. 6. 29. Bergk. I. c. p. 503. Plutarch. Caes. c. 44. Liban. T. I. p. 243. 14; T. IV. p. 825. 15. — Θαυμάσω· quae de loco Xenophonteo qui est in Hell. V. 1. 11. monui in Specim. I. p. 15. ea nunc video ante me iam Pflugkio ad Eur. Alc. 157. placuisse. Itaque non satis possum mirari quid causae fuerit cur Schneideri editio nova quae ante hunc annum emendatior in lucem missa est formam reiectaneam illam teneret. Utraque futuri forma utuntur et Themist. Or. VII. p. 98. A. Or. X. p. 140. A. Or. XXII. p. 276. A. et Liban. T. IV. p. 587. 10; 653. 19. — Πλεύσω· Themist. Or. XXVII. p. 340. B. Charit. II. c. 11. III. c. 1. Diod. XI. c. 74. XIII. c. 54. sed συμπλεύσομαι Id. XVI. c. 66. et ἀποπλεύσομαι Id. XIX. c. 58. — Πνεύσω· Anth. Pal. IX. 112. — Ρεύσω· Anth. Pal. V. 125.²³⁾. — Σιγήσω· Anth. Pal. IX. 27. — c. 10. ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς. Locutionem illam qua imprimis de diis rerum humanarum custodibus non raro poetae utuntur lepide cavillatur Lucianus. Sumsit ex Hom. II. XXIV. δεῦρ' ἄγ' Αθηναί καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου. Habet Theogn. 757. Ζεὺς μὲν τῆς δε πόλης ὑπειρέχοι αἰθέρι ταῖσιν αἱεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ. Solon. fr. 3. (13.) Bergk. I. c. p. 321. Πάλλας Αθηναί χεῖρας ὑπερθεν ἔχει. Alia exempla suppeditabit Hemst. h. 1. — c. 12. καὶ μονονοχὶ δικράνοις ἔξεώθει με τῆς οἰκίας. Fons est Arist. Pac. 638. τήνδε μὲν δικράνοις ἔώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι. Schmid. ad Horat. Epist. I. 10. 24. naturam expellas furca. — c. 17. γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παιδῶν γνησίων. Imago ab agriculturae studio ad connubium traducta. Menander apud Meinek. I. c. IV. p. 275. παιδῶν ἐπ' ἀρότῳ γνησίων δίδωμι σοι γε τὴν ἐμαυτοῦ θυγατέρα. Charit. III. c. 2. ἔξω σε γαμετὴν παιδῶν ἐπ' ἀρότῳ κατὰ νόμους Ἑλληνικούς. — c. 20. διόταν ἀπαλλάττεσθαι δέῃ πτηνὸν δψει πολὺ τῶν ὀνείρων ἀκύτερον. De fortuna non manente Horat. Od. III. 29. 53. si celeres quatit pennas resigno quae dedit. — κάγὼ ἥδη ἀνακηρύττομαι νενικηὼς ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον. Exstat in Anth. Pal. T. II. p. 640. 53. epi-

²³⁾ In Specim. I. p. 14. notavi aliquot aoristos primos verborum authypotactorum. Adde Themist. Or. XIII. p. 166. A. ἀξαρίος nisi ἀξοντος legendum. Verbi simplicis λείπειν aoristus λεῖψε legitur Anth. Pal. VII. 343. λείψας Anth. Pal. T. II. p. 831. 238. compositorum ἀπέλειψαν Argum. II. in Demosth. Or. Lept. p. 323. 7. ed. Dind.; κατέλειψαν Anth. Pal. IX. 501. καταλεῖψας Anth. Pal. XI. 282. Plutarch. Parall. c. 34. καταλεῖψας Anth. Pal. VI. 87. καταλεῖψασ Anth. Pal. I. c. 33. προσεπιρρεύση Liban. Decl. T. IV. p. 585. 19. διοισθήσῃ Anth. Pal. IX. 125. διοισθήσας Plutarch. Cleom. c. 19.

gramma in Ladam dolichodromum omnium praestantissimum qui tanta perniciitate stadium percurrebit ut spectatoribus volare videretur: Λάδας τὸ στάδιον εἶθ' ἥλατα εἴτε διέπτη δαμόνιον τὸ τάχος οὐδὲ φράσαι δυνατόν. — πολλοὺς ἀν εἰπεῖν ἔχοιμι σοι χθές μὲν οὐδὲ δύολὸν ὅστε πρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας. In mentem revoca Horatianum illud quod Sat. II. 2. 99. legitur: cum deerit egenti as laquei pretium, ubi comparant Plaut. Pseudol. I. 1. 86. sed quid de drachma facere vis? — Restim mihi emere — quam ob rem? — qui me faciam pensilem. — c. 22. ἐπειδὴν τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆται praeivit Demosthenes in oratione quae est contra Phaenipp. p. 10. 36. ed. Dind. p. 1041. ed. Reisk.: τὸ μὲν ἀφελεῖν τὸ σημεῖον δύολογεῖ. Ibid. p. 13. 15. ed. Dind. p. 1044. ed. Reisk.: ἀφελῶν ὅπο τῶν θυρῶν τὰ σημεῖα. — c. 24. πῶς οὖτω τυφλὸς ἀν ενδίσκεις τὴν δόδον; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἀν σε δὲ Ζεὺς ἀποστείλῃ ... Respicit Aristophanem Plut. 90. δὲ δέ (Ζεὺς) ἐμὲ ἐποίησε τυφλὸν ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα. — ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περιοστῶν· metaphorico sensu Plat. Hipp. Min. p. 376. C. δπερο μέντοι πύλαι ἔλεγον ἐγὼ περὶ ταῦτα ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι; proprie Arist. Avv. 3. τί ὁ πόνηρος ἄνω κάτω πλάνυντο μεν; — c. 40. postquam Mercurius in coelum rursus volavit Plutus ita loquitur: δὲ μὲν ἀπελήλυθεν ὡς δοκεῖ τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῷν. Cum his interpres compararunt Virg. Aen. VI. 19. redditus his primum terris tibi Phoebo sacravit remigium alarum. Arctius hoc traxeris Virg. Aen. I. 301. volat ille (Maia genitus) per aëra magnum remigio alarum. — c. 43. καὶ ἡ πατοὶς ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὄντατα ut frigida et inanis affectatio apud Quint. IX. c. 3. Erfurdt. ad Soph. Ant. 88. nostri loci non immemor contulit Plin. Epist. IV. 17. 4. frigida et inania. Hic autem vocis ψυχρὸς usus quo per metaphoram de re vana et inutili dicitur primum invenitur apud Herod. VI. c. 108. ὑμῶν τοιήδε τις γένοιτο ἀν ἐπικονομίῃ ψυχρὴ de auxilio sero veniente. Id. IX. c. 49. ἐπαρθεὶς ψυχρῆνίκῃ de victoria quam vana spe praeceperat Mardonius. Liban. Declam. T. II. p. 355. 18. ἐπὶ ψυχρὰς προφάσεις καταφείγων. Anth. Pal. T. II. p. 684. 195. ψυχρὰ τάδε ἀνθρώποις παραμνθία. Ibid. IX. 234. κεναῖς ἔτεροι εἰποίσι. πωτῆρεὶς ψυχρῶν ἀσσοτάτω νεφέων ad quem locum vide quae monuit Jacobs. Delect. Epigr. Graec. p. 247. — c. 45. ἀγχόνη γὰρ ἀν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. Color ut Arist. Acharn. 125. τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; — φέροι ἵδω τίς πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Lucianus in mente habuisse videtur formulam Aristophanis quae est in Nubb. 789. φέροι ἵδω τί μέντοι πρῶτον ἦν; ubi vide Fritzsch. p. 227. — Verba quae subsequuntur πιθόνες δόλους παρέμοι πολλάκις ἐμημεκώς imitatione expressit Alciph. III. 7. ἀπιτα λέβητας πιθάκνας ἀμίδας ἐμημεκώς ἀπεπλήρωσα. — c. 50. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πάποτε εἰς Ὄλυμπίαν quomodo Arist. Vesp. 1227. ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πάποτε οὐδαμοῦ πλὴν ἐς Πάρον. — c. 51. συγγενῆς αὐτοῦ ἀγχιστεύεις. Similiter composuit Terent. Ad. V. 8. 24. Hegio his est cognatus proximus affinis nobis pauper. — c. 52. διτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπορησας κ. τ. λ. Cogita de Arist. Acharn. 926. αὐτῇ (ἡ θρυαλλίς) γὰρ ἐμπρῆσειν ἀν τὸ νεώριον. Nempe tale crimen apud veteres gravissimum summoque supplicio dignum fuisse videtur. Plutarch. Demosth. c. 14. ἦλεγξεν ὑπεσχημένον Φιλίππων τὰ νεώρια ἐμπρῆσειν. Id. Tib. Gracch. c. 15. τὸ Καπετώλιον κατασπάσαντα καὶ τὸ νεώριον ἐμπίπραντα δήμαρχον ἐᾶν δεήσει. Conf. Cic. de amic. c. 11.

Halcyon. c. 8. οἶον παρέδοσαν πατέρες κ. τ. λ. Conf. Specim. I. p. 18. Adde Liban. Declam. T. IV. p. 916. 20. οἱ πατέρες μετὰ τῆς πόλεως δημοκρατίαν παρέδωκαν.

Prometh. II. c. 1. ἐνταῦθα πον ὑπέρ τῆς φάραγγος ἀνεσταυρώσθιον ut Aesch. Prom. 15. quem locum iam ab Hemsterhusio adductum video et ibid. 145. τῆςδε φάραγγος σκοπέλους ἐν ἀκροῖς φρονράν ἀξηλον δχήσω. — c. 2. καὶ τὴν σφῦραν ἐρρωμένως κατάφερε. Aesch. Prom. 76. ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόροντος πέδας. — c. 3. τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας καὶ τοῦτο ἐδωκας τοῖς ἀνθρώποις. Qua mente Prometheus hominibus ignem diis subreptum dederit aperit Aesch. Prom. 252. πρός τοῖς δὲ μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὕπασσα

ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας. — c. 7. λέγων αὐτὰς αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Αἰδὸς εἰς οὕτω μικρολόγος ἔστι. Eadem structura Aeschin. adv. Tim. §. 26. ed. Frank. αἰσχυνθέντας ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰς τοιούτοις συμβούλοις χρώμεθα. — c. 13. εἰ ἐκ πηλοῦ ζῷα ἐποίησα. Callim. fr. 133. εἴς σε Προμηθεὺς ἐπλασε καὶ πηλοῦ μὴ ἐξ ἐτέρου γέγονας. Respicit Liban. Declam. T. II. p. 72. 13. Iuven. XIV. 34. quibus arte benigna et meliore luto finxit praecordia Titan. Mitsch. ad Horat. Od. I. 16. 14. fertur Prometheus addere principi limo coactus particulam undique desectam. — c. 19. ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν τὰς ἀγνιάτας καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν. Secutus est Aristophanem Eqq. 1331. τίν' ἔχων φῆμην ἀγαθὴν ἥκεις ἐφ' δτῷ κνισῶμεν ἀγνιάτας. Avv. 1233. μηλοσφραγῖν βουθύτους ἐπ' ἐσχάραις κνισᾶν τὰς ἀγνιάτας. Nec aliter Demosth. Or. in Mid. p. 16. 24. ed. Dind. p. 530. ed. Reisk.: χοροὺς ιστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισᾶν ἀγνιάτας καὶ στεφανηφορεῖν. Id. Or. in Macart. p. 33. 20. ed. Dind. p. 1072. ed. Reisk.: τὰς ἀγνιάτας κνισῆν καὶ κρατῆρας ιστάμεν καὶ χορούς. Άκνισωτοι ἀγνιάται dicuntur apud Lucian. Bis Accus. c. 2. — c. 20. οὐ ἔάδιον ... πρὸς οὕτω γενναιῶν σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι. Hoc Promethei cognomen mutuatus est Lucianus ab Aeschyl. I. c. 946. σὲ τὸν σοφιστὴν τὸν πικρῶν ὑπέροπικον ... τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω. — Tum: καὶ ἡδη γέ τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς ἀδελφός οὐκ ἐς μαρὰν κατατοξεύσων δὲ φῆς ἐπιπετήσεθαί μοι τὸν ἀετόν. Verbum κατατοξεύειν in hac re solempne. Diod. IV. c. 15. Ἡρακλῆς ... τὸν μὲν ἀετὸν κατετόξευσε. Apollod. II. c. 5. 11. κατετόξευσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὸν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἥπαρ αἰετόν.

Dial. Deor. II. 1. οὐδέν ἔστιν δὲ μὴ πεποίκας με σάτυρον ταῦρον χρυσὸν κύκνον αἰετόν. Ecce similia: Anth. Pal. IX. 48. Ζεὺς κύκνος ταῦρος σάτυρος χρυσὸς δὲ ἔρωτα Λήδης Εὐρώπης Ἀντιόπης Δανάης. Sidon. Apollinar. Carm. XI. 89. nec minor haec species totiens cui Iuppiter esset Delia taurus olor satyrus draco fulmen et aurum. Brevius Achill. Tat. II. c. 37. τὸ δὲ κάλλος τῶν γνναιῶν αὐτὸν τὸν Δία κατήγαγεν ἐξ οὐρανοῦ. Ατὰ γνναικά ποτε Ζεὺς ἐμυκήσατο διὰ γνναικά ποτε Σάτυρος ὡρχῆσατο καὶ χρυσὸν πεποίκεν ἐαυτὸν ἄλλη γνναικὶ. Hanc variam Iovis mutationem multifariam cecinerunt poetae: Anth. Pal. XII. 20. δὲ Ζεὺς ... χρυσὸς Δανάης εἰρπυσεν εἰς θαλάμους. Ibid. V. 33. ἐσ Δανάην ἔρρευσας Ολύμπιε χρυσός. Ibid. V. 217. χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἀμμα κορείας Ζεὺς διαδὺς Δανάς χαλκέλάτους θαλάμους. Conf. Anth. Pal. V. 31. Iovem in olorem mutatum cantant in Anth. Pal. IX. 241. βουκόλος ἐπλεο Φοῖβε Ποσειδάων δὲ καβάλλης, κύκνος Ζεύς. Ibid. V. 307. κεῦμα μὲν Εὐρώταο Λακωνικόν· δὲ ἀκάλυπτος Λήδα· κώ κύκνῳ χρυπτόμενος Κρονίδας. Conf. Anth. Pal. IX. 108. XI. 353. Apollod. III. c. 10. 7. Aquilae formam induit Iuppiter Anth. Pal. V. 65. αἰετὸς δὲ Ζεὺς ἥλθεν ἐπ' ἀντιθεον Γανυμήδην· κύκνος ἐπὶ ξανθὴν μητέρα τῆς Ἐλένης. In taurum transformatus Europam rapit Anth. Pal. IX. 453. καὶ σὺ γάρ αὐτὸς πορθμεὺς Εἰράπης ταῦρος ἀναξ ἐγένουν. Conf. Anth. Pal. V. 125. Apollod. III. c. 1. 1. — σὶ παιδίον ὃς Ἔρως δὲς ἀρχαιότερος εἰ πολὺ Ιαπετοῦ. Cum his fere congruunt quae de se suaque aetate loquentem Amorem facit Long. Past. II. c. 5. οὗτοι παῖς ἐγὼ καὶ εἰ δοκῶ παῖς ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ παντὸς χρόνου.

Dial. Deor. IV. 5. ὥρα δή σοι εἰ διὰ τοῦτο ὡς φῆς ἀνήρπασάς με καταθεῖναι αὐθις ἐσ τὴν γῆν. Ganymedem Iuppiter ipse aquilae specie assumta rapuisse fingitur quomodo Anth. Pal. XI. 330. Ζεὺς ἡνίκα τὸν Γανυμήδην ἥρπασε κ. τ. λ. Long. Past. IV. c. 17. ποιμὴν ἦν Γανυμήδης καὶ αὐτὸν δὲ Ζεὺς ἥρπασε. Anth. Pal. XII. 65. εἰ Ζεὺς κεῖνος ἐτέστιν δὲ καὶ Γανυμήδεος ἀκμὴν ἀρπάξας κ. τ. λ. Conf. Anth. Pal. V. 65. Alludit Strato Sardianus in Anth. Pal. XII. 194. εἰ Ζεὺς ἐκ γαίης θνητοὺς ἐτι παῖδας ἐσ αἰθοην ἥπραζεν, γλυκεροῦ νέκταρος οἰνοχόους κ. τ. λ. Fuerunt qui aquilae opera et ministerio Iovem in rapiendo Ganymede usum esse excogitarent: Anth. Pal. XII. 220. εἰτά σε δαρδάπτει Διός αἰετὸς δὲς Γανυμήδην ἥρπαστ. Anth. Pal. XI. 407. μνᾶ δὲ ἐπιπτᾶσθαι αὐτὸν ἀνήρπασεν ὡς Γανυμήδην

αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδεω. Eamque narrationem secutus est Horat. Od. IV. 4. 4. qualem ministrum fulminis alitem ... expertus fidelem Iupiter in Ganymede flavo.

Dial. Deor. V. 2. τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος, Anth. Pal. XII. 133. Ζεῦ πάτερ ἀρα φίλημα τὸ νεκτάρεον Γανυμήδευς πίνεις καὶ τόδε σοι γείλεσιν οἴνοχοεῖ;

Dial. Deor. VII. 4. καὶ ὁάβδον τινά πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, De Mercurii virga Hom. Od. XXIV. 2. ἔχε δὲ ὁάβδον μετὰ χερσὶ καλὴν χρυσείην κ. τ. ἡ. Od. V. 47. et II. XXIV. 343. εἴλετο δὲ ὁάβδον τῇ τ' ἀνδρῶν δύματα θέλγει ὃν ἐθέλει κ. τ. λ. Horat. Od. I. 10. 18. Mercuri .. tu pias laetis animas reponis sedibus virgaque levem coeres aurea turbam. Id. Od. I. 24. 18. quam virga semel horrida ... nigro compulerit Mercurius gregi. Bach. ad Ovid. Met. I. 671.

Dial. Deor. VIII. 1. χοὴ καθικνέσθαι παντὶ τῷ θυμῷ μηδὲ μέλλειν. Aesch. Ag. 225. παντὶ θυμῷ προνωπῆ λαβεῖν ἀρόδην. Plutarch. de audiend. c. 18. δεῖ .. ὕσσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν. — Sequuntur verba: ἡ δὲ πηδᾶ καὶ πυροψίῃ καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει· quam lepide depingit Lucianus! Minerva vixdum nata saltat clypeumque concutiens in armis tripudiat. Cum hac festiva descriptione nihil habeo quod aptius componam quam quod de Hercule qui infans adhuc pugnat cum serpentibus adumbrat Plaut. Amphitr. V. 1. 63. postquam conspexit anguis ille alter puer: citus exilit e cunis recta facit in anguis impetum.

Dial. Deor. IX. 2. τὴν Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἡρα .. πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν. Conf. Apollod. III. c. 4. 3. ἡ δὲ ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ Ἡρας ... αἰτεῖται τοιοῦτον αὐτὸν ἐλθεῖν οἷος ἥλθε μητενόμενος Ἡραν. Ζεὺς δὲ .. παραγίγνεται εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς .. ἀστραπαῖς δόμον καὶ βρονταῖς. — ἐμὲ δὲ κελεύει .. ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπταμηνιαῖον. Non consentit Apollod. I. c.: Σεμέλης δὲ διὰ τὸν φόβον ἐκλιπούσης ἐξαμηνιαῖον βρέφρος ἐξαμβλωθὲν ἐκ τοῦ πυρὸς ἀρπάσας ἐνέργαψε τῷ μηρῷ. In transcursu moneo Fritschio ad Arist. Thesm. 741. p. 268. lectionem ἐπταμηνον quae est in codice Guelf. praestare videri: quo iure non assequor. Apollod. II. c. 4. 5. Ἡρα .. Εἰλεΐθυιαν ἐπεισε τὸν μὲν Ἀλκμήνης τόκον ἐπισχεῖν Εὑρυσθέα δὲ τὸν Σειενέλον παρεσκεύασε γεννηθῆναι ἐπταμηνιαῖον ὄντα. Charit. II. c. 10. δύνασαι γὰρ δοκεῖν ἐπταμηνιαῖον ἐκ Διονυσίου τετοκέαται.

Dial. Deor. XVII. 2. ἐφθόνον τῷ Ἄρει μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν ἀλλὰ καὶ δεδμένῳ μετ' αὐτῆς. Sequitur Lucianus Hom. Od. VIII. 266. sq. Alludit Ovid. Met. IV. 182. ut venere torum coniux et adulter in unum: arte viri vinclisque nova ratione paratis in mediis ambo depreensi amplectibus haerent.

Dial. Deor. XIX. 2. αἰδοῦμαι αὐτὰς (Μούσας) σεμναὶ γάρ εἰσι. Quare Anth. Pal. IX. 39. Musae ad Aphroditen haec: ήμιν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Jacobs. Delect. Epigr. p. 128. — Locutionis δλον εἰναι vel γίγνεσθαι de qua monui in Specim. I. p. 25. alia exempla accipe: Heliod. VII. c. 2. καὶ τυχὸν ἄλλως πως γίγνεσθαι ὑπειθετο τῶν ἴερῶν δλος γιγνόμενος. Ibid. c. 7. αὐτοὶ δ' δλοι τῆς ἀγωνίας δύντες. Liban. Declam. T. IV. p. 605. 17. καὶ παρανίκα δλος τοῦ δικαίου καὶ τῆς θρεψαμένης γίγνεται. De Latinorum dictione totum esse in aliqua re vide Wuestem. ad Horat. Sat. I. 9. 5. p. 234.

Dial. Deor. XX. 2. τί γὰρ ἀν καὶ μωμήσαιτό μου; Similiter Theogn. 875. τίς ἀν σέ γε μωμήσαιτο;

Dial. Deor. XXI. 2. μέμνημαι οὖ πρὸ πολλοῦ δπότε δ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἡρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβούλευον συνδῆσαι λαβόντες αὐτόν. Respicit Hom. Il. I. 399. Rem tangit etiam Liban. Declam. T. II. p. 64. 8. δταν γὰρ .. βασιλεύη δ Ζεὺς πάλιν δ' αὐτὸν ἐπιβουλεύωσι συνδῆσαι Ἡρη τ' ἥδε Ποσειδῶν καὶ Πάλλας Αθήνη καὶ δέηται

δὴ συμμαχίας ἐκ θαλάττης καὶ εἰδείη τοῦ μὴ δεθῆναι χάριν τῇ Θετίδι τις αὕτη τοῦ δέους ἐλευθερία; Corrige εἰδῆ.

Dial. Deor. XXII. 1. τράγον ἵσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. Long. Past. III. c. 13. καὶ ἐφύλαττε μή τις (τράγος) αὐτὰς (αἴγας) μοιχεύσῃ λαθάρ. — τί δακὼν τὸν δάκτυλον ἔγρεις καὶ ἐπὶ πολὺ ἀπορεῖς; Cum locutione δάκνειν τὸν δάκτυλον qua significatur is qui inops consilii est nec habet quid amplectatur iam pridem alii compararunt Horat. Sat. I. 10. 71. in versu faciendo saepe caput scaberet vivos et roderet unguis. Adiicio Pers. I. 106. in udo est Maenas et Atys nec pluteum caedit nec demorsos sapit unguis. — Ibid. 3. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναῖοις συμμαχήσας οὕτως ἥγιστενσα Μαραθῶνι ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἤρεθη μοι. De adiumento a Pane Atheniensibus allato mentio fit apud Herod. VI. c. 105. ibiq. interpp. Exstat epigramma in eum a Simonide factum in Anth. Pal. T. II. p. 696. 232. receptum in Bergkii Poet. Lyric. Gr. p. 785. τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα τὸν κατὰ Μήδων τὸν μετ' Ἀθηναῖων στήσατο Μιλτιάδης. Rem memoravit etiam Liban. Declam. T. II. p. 180. 13. ἔτι τοίνυν λαμπρὸς δὲ Μαραθῶν οὐδὲ τοὺς μυρίους μᾶλλον Ἀθηναῖων ἦ διὰ τὸν Ἡρακλέα καὶ Πᾶνα. Conf. Liban. T. I. p. 47. 10.

Dial. Deor. XXIII. 1. δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος καὶ ἀμφίβολος τὴν ὅψιν. Anth. Pal. IX. 783. παῖδα τὸν ἀμφίβολον. Horat. Od. II. 5. 24. quem si puellarum iusereres choro mire sagaces falleret hospites discrimen obscurum solatis crinibus ambiguoque vultu.

Dial. Deor. XXIII. 2. κατ' αὐτάς πον μέσας νύκτας κ. τ. λ. Edisserui in Specim. I. p. 25. et not. 22. de omissione articuli in hac similibusque formulis perpetua: nec desunt alia testimonia quibus ille usus comprobetur: μέσαι νύκτες Herod. VIII. c. 76; μέσων νυκτῶν Thuc. VIII. c. 101; μέχρι μέσων νυκτῶν Plutarch. de adulat. et amic. c. 17. Liban. Declam. T. II. p. 107. 17; ἐν μέσαις νυξὶ Liban. T. II. p. 13. 5; περὶ μέσας νύκτας Plutarch. Cic. c. 15. c. 31. Sull. c. 14. Galb. c. 14. de garrulit. c. 7. Liban. T. I. p. 35. 6; ἀπὸ μέσων νυκτῶν Arist. Vesp. 218; ἐκ μέσων νυκτῶν Plutarch. Pomp. c. 32; τὸ μέσον τῆς νυκτὸς Plutarch. adv. Stoic. c. 45; μέχρι μέσης ἡμέρας Plutarch. Alex. c. 23. c. 48; ἀμφὶ μέσην ἡμέραν Long. Past. II. c. 4. c. 26; περὶ μέσον ἡμέρας Diod. XIX. c. 109. Xenoph. Ephes. I. c. 13; μετὰ μέσον ἡμέρας Plutarch. Quaest. Rom. c. 84; περὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας Liban. T. II. p. 5. 12. Nomen μεσονύκτιον quod poeticum esse ait Phrynicus l. c. usurparunt Lucianus (de merc. cond. c. 26. Ver. Hist. II. c. 26. c. 40.) Diod. XX. c. 48. Charit. I. c. 9.

Dial. Deor. XXVI. 1. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε τί δήποτε ut Saturn. c. 9. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε τί δήποτε. Navig. c. 45. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε τί δήποτε κ. τ. λ. non erat cur editor Parisinus solo ipsius arbitrio quidquam mutaret particula καὶ exterminata.

Dial. Marin. III. 2. de Arethusa: διαγγής ἔστι ... καὶ τὸ ὑδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν δλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές. Horat. Od. III. 13. 1. o fons Bandusiae splendidior vitro. Gossrau. ad Virg. Aen. VII. 759. te nemus Anguitiae vitrea te Fucinus unda, te liquidi flevere lacus.

Dial. Marin. VIII. 1. πῶς δὲ οὖν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο; Arionis histriam omnium ore celebratam narravit etiam Plutarch. Sept. sapient. conviv. c. 18. id quod interpretes h. l. fugit.

Dial. Marin. XII. 2. ὑποπίμπλαμαι αὐθίς τοὺς δρακόλυμοὺς δακρύων. Fons est Hom. Od. X. 248. ἐν δέ οἱ δόσσε δακρυόφιν πίμπλαντα unde hausit etiam Soph. Elect. 906. (894.) πίμπλημα εὐθὺς δύμα δακρύων.

Dial. Marin. XIII. 1. ἡ δὲ περὶ τὰς δρακόντας ἀλύουσα κ. τ. λ. Cogitavit fortasse Lucianus de loco Homeri qui est Il. XXIV. 12. τότε δὲ δρακόντας ἀναστὰς δινείεσκεν ἀλύων παρὰ θίνεις ἀλός quem respicit etiam Plat. de rep. III. p. 388. A. Compara Long. Past. I. c. 28. λαμβάνοντας καὶ τὸν Δάφνην περὶ τὴν θαλάτταν ἀλύοντα. De significatione verbi ἀλύειν

monuerunt Iacobs. ad Achill. Tat. p. 763. not. Dorv. ad Charit. p. 227. Passov. ad Long. l. c. p. 312. sq.

Dial. Mort. I. 3. τί ὁ μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; ... οὐδὲ καὶ ἔνα δύο λόν ἔχοντας ἔχειν μετ' ὀλίγον. Anth. Pal. XI. 168. τεθνήξη πλοντοῦσαν ἀφεῖς μεγάλην διαθήκην ἐκ πολλῶν δύο λόν μονον τὴν εὐεγκάμενος. Veteres enim in mortuorum os obolum tanquam pretium pro traiiciendi opera Charonti solvendum ingerere solebant. Conf. Anth. Pal. XI. 171. κεῖτο δὲ (Ἐρμοκράτης ὁ φιλάργυρος) οὐδὲν ἔχων δύο λόν πλέον. Ibid. 209. κείση δὲ Ιωώ δύο λόν ἔχων δύο λόν πλέον οὐδέν.

Dial. Mort. II. 1. ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν ... ἐπιγελᾶ καὶ ἔξονειδίζει κ. τ. λ. Cum his dignum est epigramma quod comparetur in Anth. Pal. IX. 145. ubi Croesum divitem ridet Diogenes quomodo hic Menippus. Iacobs. Delect. Epigr. p. 125.

Dial. Mort. V. 2. δὲ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως ἀναβησάτω ut Navig. c. 44. τὸ γῆρας ἀποδυόμενος ὥσπερ σὶ ὄφεις. Fundus dictionis est Arist. Pac. 336. ηδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπονδα καὶ γελῶ μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς.

Dial. Mort. VI. 2. ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον· de sene decrepito. Obversabatur Luciano Soph. Ant. 1167. οὐ τίθητι ἐγὼ ζῆν τοῦτον ἀλλ'. ἔμψυχον ἡγούμαι τεκρόν.

Dial. Mort. IX. 3. ἀλλας τὰς διαθήκας ἔχων ἔκεινας κατέλιπον οἰμώζειν ἀπασιν φράσσας. Horat. Sat. II. 5. 69. invenietque nil sibi legatum praeter plorare suisque ubi vide interpp.

Dial. Deor. XI. 1. τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπ' ἔκεινον νῦν δὲ ἐπὶ τοῦτον ἔρρεπε. Sumta sunt ex Hom. Il. VIII. 69. coll. XXII. 209. Significantius Theogn. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἀλλοτε ἀλλως.

Dial. Mort. XIII. 1. περὶ τῆς Ὄλυμπιάδος δύμοια ἐλέγοντο δράκοντα δμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ. Repetit hanc de Olympiade fabulam Lucian. Alex. c. 7. ibique Iacobitz. Memorat Liban. Declam. T. III. p. 281. 4. ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος αἰσχυνθέντες εἰ πατρὸς νομίζοιτο Φιλίππον δράκοντα συγκλίνοντιν Ὄλυμπιάδι.

Dial. Mort. XIV. 4. οὐ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν κάνδυν ὡς φασι μετένεδυς καὶ τιάραν δρθῆν ἐπέθου. Dissentit Plutarch. Alex. c. 45. οὐ μὴν τὴν γε Μηδικὴν προσήκατο παντάπασιν ... οὐδὲ ἀναξιρίδας οὐδὲ κάνδυν οὐδὲ τιάραν ἔλαβε. Adi etiam Plutarch. de Alex. s. virt. s. fort. Or. I. c. 8.

Dial. Deor. XX. 2. οὖά σοι τῶν ἄστρων τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα καὶ ἀμορφα κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς. Anth. Pal. X. 124. πάντα γέλως καὶ πάντα κόνις καὶ πάντα τὸ μηδέν. Iacobs. Delect. Epigr. p. 242. Horat. Od. IV. 7. 16. nos ubi decidimus quo pius Aeneas quo dives Tullus et Ancus pulvis et umbra sumus. Anacreon fr. 33. (4) in Bergk. Poet. Lyr. Graec. p. 717. ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα κόνις δοτέων λυθέντων quod imitando expressuisse videtur Ovid. Met. VIII. 496. vos cinis exiguus gelidaeque iacebitis umbrae. Nec aliter Anth. Pal. T. II. p. 831. 236. ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ κάτω τεθνηκότες δοτέα τέφρα τε γεγόναμεν ἀλλο δοτέα οὐδὲ οὐ. Pers. V. 152. cinis et manes et fabula fies. Anth. Pal. T. II. p. 632. 27. θανόντι σοι οὐτις δόνησις καὶ γὰρ ἐγὼ σπόδος εἰμι.

Dial. Mort. XXI. 1. ὁ Κέρβερε συγγενῆς γάρ εἰμι σοι κύων καὶ αὐτὸς ὁν. Eadem fere ratione Cerberum alloquitur Diogenes in Anth. Pal. VII. 66. ἀλλὰ κύον σαινοῖς Κέρβερε τόν με κύνα. — εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς οἶος ἦν δὲ Σωκράτης διπότε κατῆει παρ' ὑμᾶς. Non assimilis est sententia qua orditur epigramma Luciano adscriptum in Anth. Pal. XI. 274. (T. IV. p. 27. 26. ed. Iacobitz.) εἰπέ μοι εἰρομένῳ Κυλλήνιε πᾶς κατέβαινεν Λολλιανοῦ ψυχὴ δῶμα τὸ Φερσεφόνης;

Dial. Mort. XXVII. 9. ἔχοντι διώκειν τὸν θάνατον ὡς τῶν ἐν τῷ γῆρᾳ κακῶν φάρμακον. Sententia apud veteres frequenter celebrata variaque ratione expressa. Herod. VII. c. 46. ὁ θάνατος μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζοῆς καταφυγὴ αἰρετωτάτη τῷ ἀνθράπῳ γέγονε. Aesch. fr. 2. p. 588. ed. Both. μόνος γάρ εἰ σὺ (ὦ Θάνατε) τῶν ἀνηκέστων κακῶν ιατρός. Id. fr. 31. p. 598. ὅς περ (θάνατος) μέγιστον τέρμα τῶν ποιλῶν κακῶν ubi ὁῦμα pro τέρμα habet qui Aeschyli versum servavit Plutarch. Consol. ad Apollon. c. 10. Diphilus Comicus apud Meinek. I. c. IV. p. 418. τούτων (κακῶν) ὁ θάνατος καθάπερ ιατρὸς φανεῖς ἀνέπαντες τοὺς ἔχοντας ἀναπαύσας ὑπνῳ. Longin. de sublim. 9. ἡμῖν δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν ὁ θάνατος. Cic. Tusc. I. c. 42. 100. vitae miserae mors finis esse videtur. Sall. Cat. c. 51. 20. dicit in luctu atque miseriis mortem aeternarum requiem non cruciatum esse.

Necyom. c. 5. ἑώρων ἀπρὶξ ἔχομένους αὐτῶν (χρημάτων) i. e. animadvertebam illum in modum opibus adhaerere ut inde divelli non possent. Heliod. II. c. 3. ὁ μὲν ἐπὶ πλειστον ἀπρὶξ εὔχετο καὶ προσεπεφύκει. Id. VII. c. 7. καὶ περιφύσα τοῦ ἀνέρεος ἀπρὶξ εὔχετο. Conf. Themist. Or. XI. p. 144. D. XV. p. 189. C. XXXII. p. 357. B. — c. 9. ἥδη ὁ οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα. Loquendi genus imprimis Xenophonti peculiare: in qua verborum compositione quamvis media verbi forma non respuatur activa tamen praeponderat. Hell. V. 1. 21. ὡς δὲ ἡμέρα ὑπέφαινε. Cyrop. IV. 5. 11. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπέφαινε. Conf. Ellendt. ad Arian. III. 21. 5. p. 322. Wytttenb. ad Eunap. p. 109. Pari modo in formula τὸ ἔαρ ὑπέφαινε Hell. IV. 1. 41. V. 4. 58. Agesil. c. 1. 25. — Homerici versus βαίνομεν ἀχνυμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες qui est Od. XI. 5. postrema verba in rem suam convertit Eurip. Iph. Aul. 40. δίπτεις πέδω πεύκην θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέων. — c. 14. ὁ Κέρθερος ἐδάρδαπτεν. Δαρδάπτειν vox poetica: Arist. Nubb. 713. καὶ πλευρὰς δαρδάπτοντο. Id. Ran. 66. τοιοντοι τοίνυν με δαρδάπτει πόθος Εὐρυπίδον. Anth. Pal. XII. 220. εἴτια σε δαρδάπτει Διὸς αἰτέος. Ibid. XI. 379. ναὶ τάχα δαρδάψεις. — c. 16. εἴναι δὲ ὑπὲ ἀγνωμοσύνης ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόδιμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύχη ἔχθονται τε καὶ ἀγανακτοῦσι κ. τ. λ. De mensariis qui pecunia deposita gaudent sed cum dies pecuniae appareat aegre ferunt supparem sententiam protulit Cebes Tab. pict. c. 31. ἐκεῖνοι ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων χαίρουσι καὶ ὅτιον νομίζοντιν εἴναι ὅταν δὲ ἀπαιτῶνται ἀγανακτοῦσι καὶ δεινὰ οὖνται πεπονθένται. Conferas Plutarch. Consol. ad Apollon. c. 28. οὐ δεῖ δυσφορεῖν ἐάν ἡ ἔχρησαν ἡμῖν πρὸς δόλιον ταῦτα ἀπαιτῶσιν. Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται... ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει ἐάνπερ εὐγνωμονῶσι. Klotz. ad Eurip. Phoen. 558.

Charon. c. 1. αἰτησάμενος παρὰ τοῦ Ἀιδούν καὶ αὐτὸς ... μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι ἀνελήνθα. Catapl. c. 3. δόλιον δεῖν λειπώνεως ὑμῖν τῆμερον ἐγενόμην. Color est ut Aesch. Ag. 205. (216.) πῶς λειπόνανς γένωμαι; — ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὃν τὴν δικαιωπίαν ἐρέττω μόνος. Eurip. Alc. 252. δόω δίκαιον δόω σκάφος. Senec. Herc. fur. 770. regit ipse conto portitor longo ratem. Charontem vero senem sibi finxisse veteres notum est. Ut hoc loco πρεσβύτης dicitur: ita audit γέρων ρεκροπομπὸς apud Eurip. I. c. Arist. Ran. 140. ἐν πλοιαρίῳ τυννονταῖ σ' ἀνὴρ γέρων ναύτης διάξει. Virg. Aen. VI. 303. ipse ratem conto subigit velisque ministrat iam senior. — c. 3. Ὁμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἄλωέως νιέας .. ἐθελῆσαι ποτε τὴν Ὅσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὄλύμπῳ εἴται τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ. Hom. Od. XI. 315. Similiter hoc Aloei filiorum conamen describit Virg. Georg. I. 281. conati sunt imponere Pelio Ossam scilicet atque Ossae frondosum involvere Olympum. Horat. Od. III. 4. 52. fratresque tendentes opaco Pelion imposuisse Olympo. Alludit poeta incertus in Anth. Pal. IX. 710. Ὅσσαν ἐπ' Οἰλύμπῳ καὶ Πήλιον ὑψωθέντα ψευδῆς ἴστορίης δῆσις ἀνεπλάσατο. — c. 4. δόν ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἡ τὴν Ὅσσαν. Anth. Pal.

T. II. p. 748. 5. ὅς ποτε Ὅλυμπον ἔδραμεν οὐκ Ὀσση Πήλιον ἀναθέμενος. — c. 5. πει-
ραθῶμεν ξυντριβέντες τῶν κρανίων. Eadem structura Arist. Pac. 71. ξυντριβη τῆς
κεφαλῆς. Similiter Lucian. Tim. c. 48. κατέαγα τοῦ κρανίου ut Plat. Giorg. p. 469. D.
τῆς κεφαλῆς κατεαγέναι. Arist. Acharn. 1195. τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πε-
σῶν. Id. Vesp. 1468. καὶ πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα. Aequo bene Alciph. III.
54. πόθεν κατέαγα τὸ κράνιον. — c. 15. ὁδῷ ... μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον. Non
multum discrepant verba Menandri apud Meinek. I. c. IV. p. 203. πολλῶν τε μεστόν ἐστι
τὸ ζῆν φροντιδῶν. — αἱ ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι de mala sorte Mosch.
IV. 74. ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βροὺς αἰωρεῖται. Plutarch. de virtut. mulier. c. 15.
ὅσον οὐπω τὴν δίην αἰωρούμενην ὑπὲρ κεφαλῆς. Praeivit opinor Demosth. Or. de Co-
ron. p. 227. 9. ed. Dind. p. 313. ed. Reisk.: τὸν ὄφεις τὸν παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς
κεφαλῆς αἰωρῶν. — c. 21. ἦν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῆς. Exemplis quae de meta-
phorico verbi διαρρήγνυσθαι usu attuli in Specim. I. p. 3. haec adiungi possunt: Liban. De-
clam. T. IV. p. 226. 4. διαρρήγνυμαι τῷ φθόνῳ. Ibid. p. 613. 7. καὶ εἰ διερράγη γελῶν
οὗτος. Aristid. Declam. Lept. II. §. 52. καὶ μυριάκις διαρραγῶσι τινες. — Δῆλοι εἰσι δρα-
σμὸν ἥδη βούλεύοντες. Expressit Lucianus Homericum illud quod est Il. X. 311. φύξιν
βούλεύονται. Est autem haec dicendi formula imprimis Herodoto usitata qui habet V. c.
124. Ἀρισταγόρης ... δρησμὸν ἐβούλευε. VIII. c. 4. δρησμὸν ἐβούλευον ἀπὸ τοῦ Ἀρ-
τεμισίου. VIII. c. 75. οἱ Ἑλληνες δρησμὸν βούλεύονται καταρρωδηκότες. VIII. c. 97.
Ξέρξης ... δρησμὸν ἐβούλευε. VIII. c. 100. Μαρδόνιος .. ὑποπτεύων αὐτὸν δρησμὸν βο-
λεύειν κ. τ. λ. Lucian. Herc. c. 3. Saturn. c. 35. Apud Liban. Declam. IV. p. 644. 5. δρα-
σμὸν δὲ οὐκ ἐβούλομην corrigere ἐβούλευόμην. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 569. Similiter
Lucian. Dial. Mort. XXIII. 9. μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀπόδρασιν βούλευοντας: nec
dispari omnino intellectu Herod. VI. c. 70. ὑποτοπήθέντες Δημάρατον δρησμῷ ἐπιχειρέ-
ειν ἔδιωκον. Apud Charit. IV. c. 2. νίκτωρ διακόψαντες τὰ δεσμὰ ... εἴτα δρασμὸν ἐπε-
χείρουν manifesto scribendum est δρασμῷ. — c. 24. Ἀργείους δρᾶς ... καὶ Δακε-
δαιμονίους καὶ τὸν ἡμιτρῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὁθρυάδην τὸν ἐπιγράφοντα τὸ
τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι. Rem quam respiciunt Luciani verba exposuerunt interpres
et quem silentio praetermisserunt Plutarch. Parall. c. 3. de Herodoti malig. c. 17. Conf. Du-
cker. ad Flor. II. 2. 14. Factum egregium illud Othryadis qui in Anth. Pal. VII. 741. Σπάρτης
τὸ μέγα κλέος appellatur et alii celebrarunt quos attulit Hemsterhusius et memoratur in Anth.
Pal. VII. 430. νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ἀδεὶ Δακώνων φωνεῖται Θρόμβοις αἴματος Ὁθρυάδα
χῶ τόδε μοκθίσας σπαῖδει πέλας. Iacobs. ad Delect. Epigr. p. 62. Anth. Pal. VII. 431. ἀρ-
σενὶ δ' Ὁθρυάδοι φόνῳ κεκαλυμένον ὅπλον καρύσσει Θυρέα, Ζεῦ Δακεδαιμονίων. — Verba
εὐεργέτης ἐσ ἀεὶ ἀναγεγράψῃ monent me loci Thucydidei qui est I. c. 129. κεῖται εὐ-
εργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος ubi vide Goell. Adde Anach. c. 17. εὐ-
εργέτης δ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω. Lys. Or. pro Polystr. p. 207. 19. ed. Foertsch. εὐεργέτης
ἀναγραφῆναι ἡσίου. Liban. Declam. T. IV. p. 260. 1. καίτοι παρὰ πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων
ἡσαν εὐεργεσίαι μοι κείμεναι. Apud Charit. VIII. c. 5. πρῶτος εὐεργέτης εἰς οἴκου
βασιλέως ἀναγραφήση scribendum videtur ἀναγεγράψῃ. Conf. Iacobs. ad Achill. Tat.
p. 678.

De Sacrif. c. 3. οὖτω κατεδυζάπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων. Thucyd. V. c. 61. πε-
σαντες ἐκ τῶν λόγων τοὺς ξυμμάχους. — c. 6. ἀνεν τῆς πρὸς τὸν ἀνδρα διμίλας ὑπηρέμιον
αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἡφαιστον. Goettling. ad Hesiod. Theog. 927. Similiter de Amoris
ortu Arist. Anv. 695. Ἐρέβενς ἐν ἀπείροσι κόλποις τίκτει πρώτιστον ὑπηρέμιον Νῦξ ἡ μελα-
νόπτερος ὡδὸν ἐξ οὐ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἐρως.

Vitar. Auct. c. 9. καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται. Xenoph. Anab. VII. 7. 41. Ἡρ-
ακλείδη γε λῆρος πάντα δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον ἔχειν cui simile est quod habet

Antiphanes apud Meinek. I. c. III. p. 152. ἀρ' ἔστι λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον. Aristid. Declam. Lept. I. §. 4. λῆρος πάντ' ἐμοὶ πρὸς τὸ γένος. Conf. Lucian. Tim. c. 1. Philopatr. c. 2. Prometh. II. c. 6. c. 7. De saltat. c. 7. Arist. Nubb. 364. πάντα ἔστι φλύαρος²⁴⁾. — c. 12. σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον de ebrio ut Ver. Hist. I. c. 8. auctore Platone Legg. VI. p. 775. D. παράφορος ἄμα καὶ κακός ὁ μεθύων. Sic verbum παραφέρεσθαι Anth. Pal. XI. 26. Βάρχε φέρων ὑπὸ σοῦ τάμπαλι παρφέρομαι. Jacobs. ad Delect. Epigr. p. 234. Eodem modo σφάλλεσθαι usurpatur in Anth. Pal. I. c. σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυμένος. Liban. Declam. T. II. p. 677. τελευτῶντα δὲ (scr. τελευτῶν δὲ) κακοσχημόνως οἰκαδε ἀποπέμπῃ σφαλλομένους. Verbo ὑποσκελίζεσθαι de eo qui ex vino vacillat utitur Eubulus apud Meinek. I. c. III. p. 249. πολὺς γὰρ εἰς ἐν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς ὑποσκελίζει δᾶστα τὸν πεπωκότας quanquam improprie dictum esse existimat Meinekius de membris bidentium labefactatis. Perperam credo. — c. 26. τρία εἶναι τάγαθὰ ἐν ψυχῇ ἐν σώματι ἐν τοῖς ἐκτός. Bergl. ad Alciph. III. 55. τὴν εὐδαιμονίαν κατὰ τὸν τοῦ περιπάτου λόγον οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς δριζόμενος ἀπήτει πλείονα πέμματα.

Piscat. c. 22. κάκεινό πον παράβυσον ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνει ἀγαρακτήσειν ἀν εἰ κ. τ. λ. Hanc sententiam quae praeterea reddit Bis Accus. c. 33. et Rhet. Praec. c. 26. deponitam esse ex Plat. Phaedr. p. 246. E. certatim monuerunt interpretes. Platonis dictum de pinnato curru Iovis respexerunt Plutarch. Non posse suaviter vivi. c. 22. 3. Themist. Or. II. p. 34. C. et ex parte Plutarch. Quaest. Conviv. VIII. quaest. 3. c. 5. 2. Horat. Od. I. 34. 7. Diespiter ... per purum tonantes egit equos volucremque currum. — c. 29. ὅπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίον καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος ἐσ εὔδιόν τινα λιμένα σπεύσας ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος καταβιῶναι. Lucianum cogitasse verisimile videtur de Plat. de rep. VI. p. 496. D. ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὐτοῦ πράττων οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένον ὑπὸ τειχίου ἀποστάς κ. τ. λ. ibique Stallb. quem fugit Abreschio ad Aesch. Ag. 665. Platonis locum quippe non vacuum suspicione ita restituendum placuisse ut levi transpositione legeretur: οἷον ἐν χειμῶνι καὶ κονιορτοῦ ζάλη. Conf. Plutarch. Amator. c. 5. 7. ὥσπερ ἐκ ζάλης καὶ χειμῶνος καὶ τῶν παιδικῶν ἐρῶντων ἐν τινι γαλήνῃ τῇ περὶ γάμου καὶ φιλοσοφίαν θέμενος τὸν βίον. Id. de sanitat. tuend. c. 8. ἡδονὰ σωματικὰ καὶ ἀπολαύσεις ... ὥσπερ ἐκ ζάλης καὶ χειμῶνος ἀναφέρονται. De translato similiūm vocabulorum usu vide Baehr. ad Plutarch. Pyrrh. c. 34. p. 248. — c. 40. ἄκονε σίγα. Alludit Lucianus ad formulam illam qua praeco in concione uti solebat. Cratinus apud Meinek. I. c. II. p. 189. ἄκονε σίγα πρόσεχε τὸν νοῦν δεῦρ' ὅρα. Arist. Thesm. 387. (379). σίγα σιώπα πρόσεχε τὸν νοῦν. Plenius Lucian. Iov. Trag. c. 18. ἄκονε σίγα μὴ τάραττε τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν οἵς ἔξεστι. Vide Fritsch. Quaest. Lucian. p. 73. et ad Arist. Thesm. 377. p. 137.

Catapl. c. 1. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἔστιν. Vocem ex Hom. Il. XVI. 779. de sumtam usurparunt Arrian. II. 3. 3. ἐπιμεῖναι ἔστε ἐπὶ βουλυτὸν καθήμενον. Helid. II. c. 19. ἦν μὲν ὥρα περὶ βουλυτὸν ἡδη. Synes. Epist. 103. περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν. Explicat Horat. Od. III. 6. 43. sol ubi montium mutaret umbras et iuga demeret boibus fatigatis. Significatur igitur tempus quo aratra iugo referunt suspensa iuvenci et sol crescentis decadens duplicat umbras, ut verbis utar Virgilii Ecl. II. 66. Conf.

²⁴⁾ Inj Demosthenis oratione quae est de fals. leg. p. 267. 5. ed. Dind. p. 371. ed. Reisk.: μαγία τοῦτο γε σcribe ταῦτα γε ὁμοδοὶ simili syntaxis Arist. Nubb. 1289. ταῦτ' οὐχ ὑβρις δῆτ' ἐστι; Ran. 21. εἰτ' οὐχ ὑβρις ταῦτ' ἐστι; Lucian. Somn. c. 2. ἔπαινος καὶ ταῦτα. Tim. c. 41. ὕγαρ ταῦτα ἔστι. Dial. Mort. XIV. 5. ταῦτα γέλωσ. Phal. I. c. 12. κενὴ ὑπόσχεσις ταῦτα. Gall. c. 3. μὴ ὄντερος καὶ ταῦτα ἐστι; Ibid. c. 17. μῆθος ἄλλως καὶ ταῦτα. Rhet. Praec. c. 20. ἔλεγχος σαφῆς ταῦτα γε. Liban. Declam. T. IV. p. 363. 4. γέλωσ ταῦτα καὶ χλεύῃ. Aristid. Declam. Lept. I. §. 2. κόμπος ἐκεῖνα καὶ οὐδὲν ὑγίεις al.

Horat. Epis. II. 63. — c. 4. ἀνατείνας τὰς ὁφρῦς. Non inutile visum est diversas loquendi formulas hic componere quibus gravitas quaedam et arrogantia vel tristitia ac severitas aliique qui circa supercilia sedent affectus indicantur. Ἀγείρειν εἰς ἐν ὁφρύας Anth. Pal. V. 300. — Αἴρειν et ἐπαιρεῖν τὰς ὁφρῦς Menander apud Meinek. I. c. IV. p. 205. Diphilus ap. Meinek. I. c. IV. p. 415. Amphis I. c. III. p. 305. Bato I. c. IV. p. 502. Lucian. Dial. Mort. X. 8. Icarom. c. 29. Bis Accus. c. 28. Amorr. c. 54. Plutarch. Amator. c. 5. 11. Themist. Or. VIII. p. 114. B. — Ἀνάγειν τὰς ὁφρῦς Plutarch. de solert. anim. c. 23. — Ἀνασπᾶν τὰς ὁφρῦς Demosth. de fals. leg. p. 315. 36. ed. Dind. p. 446. ed. Reisk. Alexis apud Meinek. I. c. III. p. 391. Liban. Declam. T. II. p. 297. 7. T. III. p. 555. 6. T. IV. p. 194. 13. et p. 513. 3. — Ἀνατείνειν τὰς ὁφρῦς Lucian. I. c. Tim. c. 54. Liban. T. IV. p. 616. 12. — Ἐρύειν ὁφρύας Anth. Pal. V. 216. — Ἐφέλκεσθαι τὰς ὁφρῦς Themist. Or. VII. p. 90. B. — Συνάγειν τὰς ὁφρῦς Arist. Plut. 756. Nubb. 583. Antiphanes apud Meinek. I. c. III. p. 128. Plutarch. Pomp. c. 30. Id. Apophthgg. p. 245. 2. ed. Duebn. Id. de audiend. poet. c. 2. Id. de adulat. et amic. c. 22. Id. de defect. orac. c. 6. Lucian. Demosth. Eucom. c. 16. Liban. T. IV. p. 868. 9. Themist. Or. VIII. p. 106. A. Charit. I. c. 4. II. c. 10. IV. c. 2. Eodem sensu συνάγειν τὸ πρόσωπον Plutarch. Arist. c. 23. Utrumque iungit Id. Quaest. Conviv. VII. quaest. 10. c. 2. 6. στῆσαι τὸ πρόσωπον καὶ συναγαγεῖν τὰς ὁφρῦς ut similiter de adulat. et amic. c. 27. ὁφρὺν ἀνασπᾶν καὶ συνιστάναι τὸ πρόσωπον de defect. oracul. c. 6. συντείνειν καὶ συνιστάναι τὸ πρόσωπον. — Συνέλκειν τὰς ὁφρῦς Antiphanes ap. Meinek. I. c. III. p. 159. — Συνσπᾶν τὰς ὁφρῦς Lucian. Vit. Auct. c. 7. Alciph. I. 26. — Σχάσασθαι τὰς ὁφρῦς Plato apud Meinek. I. c. II. p. 626. — Τοξοποιεῖν τὰς ὁφρῦς Arist. Lys. 8. Alciph. III. 19. pro quo Long. Past. IV. c. 20. σφόδρα τὴν ὁφρὺν εἰς αὐτὸν τοξοποιήσας. Qui supercilia deponunt ii dicuntur τὰς ὁφρῦς κατατιθέναι Plutarch. adv. Stoic. c. 10. τὰς ὁφρῦς κατασπᾶν Alciph. III. 3. τὰς ὁφρῦς κάτω συννεύειν Lucian. Philopatr. c. 1. τὰς ὁφρῦς καταβάλλειν Eur. Cycl. 167. quod est apud Propert. I. 1. 3. deiicere lumina. De quieto ac tranquillo vultus habitu capienda est formula quae invenitur apud Plutarch. de defect. oracul. c. 6. τὰς ὁφρῦς κατὰ χώραν ἔχειν. In his ut vides ad unum omnibus testimoniis nomen plurativo numero elatum est idque cur factum sit facile opinor intelliges. Verum tamen non defuerunt qui cum id quod loquendi consuetudo sanxerat agnoscere nollent his arctis se exuerent vinculis novandique studio ducti nomen singulare verbo apponenter. Themist. Or. II. p. 27. A. ἀγείρειν τὴν ὁφρύν. Id. Or. XXI. p. 249. B. ἐπαιρεῖν τὴν ὁφρύν et sic Plutarch. de vitios. pudor. c. 10. qui habet de adulat. et amic. c. 17. εἰς ὁφρὺν αἴρειν τὸ πρόμα. Liban. T. III. p. 437. 24. ὁφρὺς ἥρμένη. Id. T. IV. p. 99. 22. χαλᾶν τὴν ὁφρύν. Anth. Pal. V. 299. σοβαρὴν ὑπερέσχεθεν ὁφρύν. Ibid. XII. 186. ἄχρι τίνος ταύτην τὴν ὁφρύντα τὴν ὑπέροπτον τηρήσεις. — c. 19. χαλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας εἰπεῖν. In usu numeri pluralis secutus est Lucianus Demosthenem in Or. c. Euerg. et Mnesib. p. 89. 11. ed. Dind. p. 1151. ed. Reisk.: τὴν ἀνθρωπὸν ἔρειν τὰς ἀληθείας βασανίζομένην. Ibid. p. 91. 23. ed. Dind. p. 1154. ed. Reisk.: λέγων τὰς ἀληθείας. Conf. Iacobitz. h. I. p. 42. — c. 21. περὶ γῆς ὅρων μαχόμενος. Vide Specim. I. p. 3. Adde Apollod. II. 7. 7. Λαπίθαι περὶ γῆς ὅρων ἐπολέμουν αὐτῷ. Id. III. 14. 8. πολέμου ἔξαναστάντος πρὸς Λάβδανον περὶ γῆς ὅρων κ. τ. λ. et ibid. ὁ ταύτης (μαχαίρας) κρατῶν βέλτιστα περὶ γῆς ὅρων διαλέγεται. Haec eadem verba redeunt ap. Plutarch. Apophthgg. p. 229. ed. Duebn. T. VI. p. 721. 17. ed. Reisk. et p. 282. 6. ed. Duebn. T. VI. p. 855. 3. ed. Reisk. — c. 22. ἵδαν γοῦν προσέρχεται δαδουχοῦσά τις φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἡ ἄρα πον 'Ερινύς ἐστιν; Haec verba similitudinem quandam habent cum Arist. Plut. 423. οὐ δὲ εἰ τις; ... ἵσως 'Ερινύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας· βλέπει γε τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν ... ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δῆδα.

De merc. conduct. c. 3. ὡς ὁρῶντες σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα οὐκ ἐπελαβόμεθα. Formula τὸ ἄγκιστρον καταπίνειν ter utitur Plutarch. de sera num. vind. c. 10. c. 22. de solert. animi. c. 25. 2. — c. 8. καὶ ταύτην (ἡδονὴν) ἐξ ἀπαντος θεραπεύει. Ne quis θηρεύει malit id quod Gesnero placuit sciat hanc dictionem e Platone sumtam esse in cuius Gorg. p. 501. C. ὅτου ἂν τις τὴν ἡδονὴν θεραπεύῃ. Phaedr. p. 233. B. τὴν παροῦσαν ἡδονὴν θεραπεύεις. Recurrit apud Lucian. Bis Accus. c. 21. θεραπεύοντες τὴν ἡδονὴν. — e. 18. τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης πονήσως ἔχεις. Liban. Declam. T. II. p. 209. 21. τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης ἀντιβλέπουσιν. Cogitavit credo uterque de Homeri loco qui est Od. XVIII. 53. ἀλλὰ με γαστρὸς ὀτρύνει κακοεργός. Conf. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 801. — c. 30. κατερρόνησε καὶ εὐθὺς διέπτυσε. Bergl. ad Alciph. I. 26. ἥμοι θαυμάσαντος τὴν ὑπερβολὴν διέπτυνεν εὐθὺς.

Apolog. c. 4. καὶ σὲ τὸν κολοιὸν ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι. Est imitatio Homeri Il. II. 461. ἐνθα καὶ ἐνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν. — c. 10. τὴν πενίαν πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθονταν ὡς ἐκφύγοι τις αὐτὴν. Horat. Od. III. 24. 43. magnum pauperies opprobrium iubet quidvis et facere et pati. Conf. Dissen. ad Demosth. Or. de Coron. p. 304. Valck. ad Herod. VII. c. 102. Schmid. ad Horat. Epist. II. 2. 51. p. 183.

Pro Lapsu in salut. c. 6. Philemonis verba αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον κ. τ. λ. recepta inventae in Meinekii Fregg. Com. Graec. IV. p. 56. Quartum quod poeta postulat ὀφείλειν μηδενί: id in primo loco collocat Automedon Anth. Pal. XI. 50. εὐδαιμῶν πρῶτον μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων. — De verbis quae Simonidi tribuuntur: ὑγιαίνειν μὲν ἀριστον, τὸ δεύτερον καὶ λὸν γενέσθαι κ. τ. λ. vide Bergk. Poet. Lyric. Graec. p. 874, 13. Usurpavit ea etiam Anaxandrides apud Meinek. I. c. III. p. 169. — Ariphronis paean cuius initium Lucianus hic attulit ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων: integer legitur apud Bergk. I. c. p. 841.

Hermot. c. 1. ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἴδιων συρρετῷ παραπολόμενον κ. τ. λ. Eodem fere pacto c. 21. περιόψει με παραπολόμενον ἐν τῷ πολλῷ συρρετῷ. c. 61. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρρετῷ παραπολεῖσθαι. Vide Stallb. ad Plat. Theaet. p. 152. C. ἡμῖν μὲν ἡμίξατο τῷ πολλῷ συρρετῷ. Flosculum decerpit etiam Themist. Or. VII. p. 86. D. καινονγίας τῆς ἐπισπωμένης ἀεὶ τὸν πολὺν συρρετὸν πρὸς τὰ ἔστα καὶ παράλογα κεχρήτα. Id. Or. XI. p. 142. D. οὐκ ἔωντες εἴσω φοιτᾶν τὸν πολὺν συρρετόν. — c. 5. ἀναστρέφονταν ἀσθμαίνοντες καὶ ἰδρῶτι δεόμενοι. Plane sic Anach. c. 25. Forma δέομαι quam contra Matthiaeum et Heldium defendit Lobeckius ad Soph. Ai. 10. p. 76. not. aliis multis locis utitur Lucianus quos Ind. Luc. s. v. suppeditat. Desunt Dial. Deor. XV. 1. Anach. c. 38. Adde Diod. XVII. c. 67. Plutarch. Lucull. c. 10. Heliod. VIII. c. 15. IX. c. 21. X. c. 5. c. 13. Anth. Pal. IX. 522. Conf. Dorvill. ad Charit. p. 430. — c. 11. τῶν παρόντων ὡς εἰδὸς φιλοτησίας προπινόντων. Vide Specim. I. p. 3. Addantur Theopompos apud Meinek. I. c. II. p. 804. φιλοτησίαν δὲ τήνδε σοι προπίομαι. Alexis I. c. III. p. 515. φιλοτησίαν σοι τήνδε ἐγὼ ἴδιᾳ τε καὶ κοινῇ κύλικα προπίομαι. Liban. Declam. T. IV. p. 821. 18. καὶ φιλοτησίας προπίνη Φίλιππος. Metaphorice idem Liban. T. IV. p. 226. 12. ταύτην μοι προπίνει φιλοτησίαν ἡ τύχη. — c. 20. ἐπέπληξε τὸν Ἡφαιστον διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρων ὡς ἀναπετασθεισῶν γνώμια γίγνεσθαι ἀπασιν ἀρούλεται. Simile quid cecinit Palladas in Anth. Pal. XI. 304. σῆς δὲ θύρα ψυχῆς ἀναπέπταται, οὐδένα λίθεις οὔτε καταπήσσων οὔτε θρασυνόμενος. — c. 28. σκέψασθαι εἰ ἐπίφρορόν ἔστι καὶ οὐριον τὸ πνεῦμα ut Thuc. II. c. 77. πνεῦμα εἰ ἐπεγένετο αὐτῇ ἐπίφρορον. — c. 30. εἰ ... ἔλοιμην τὰ ὑμέτερα. Anth. Pal. XII. 107. εἰ μὲν ἔλοιτο τὰ μά ubi Iacobsius p. 756. hunc locum comparavit. — c. 32. οὐδεπώτε εἰς Αἰθιοπίας τὸν ἔτερον πόδα προελθών. Hausit Lucianus ex Dinarchi oratione quae est adv. Demosth. §. 82. οὐκ ἀν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἔτερον πόδα ubi vide

Maeßner. p. 138. — c. 40. μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. Praeivit Hom. Il. XI. 802. δέια δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηκότας ἄνδρας ἀπῆ ὕσαισθε προτὶ ἁστν. Conf. Il. XVI. 44. Sequitur etiam Plutarch. Cim. c. 13. κεκμηκότας ἀκμῆσι καὶ πολλαπλασίους ἐπάγειν τοὺς Ἑλληνας. — c. 86. φιλοσόφῳ ἐς τὸ λοιπὸν καὶ ἀκων ποτὲ ὀδῷ βαδίζων ἐντύχω. Sie edere debuit Iacobitzius ut fecit editor Parisinus monente Fritzschio in Epist. Crit. p. XV. Quippe deest ubique praepositio ἐν in hac dicendi formula intellectu sive proprio sive translatu usurpata. Exemplis e Luciano l. c. allatis adiungi possunt Demosth. Or. I. in Aristog. p. 183. 20. ed. Dind. p. 772. ed. Reisk.: εἰ... μετὰ τῆς ὑμετέρας γνώμης οὗτοι ταῦτα ποιοῦσιν ὀδῷ βαδίζει καὶ ἔαν δεῖ. Heliod. V. c. 30. ὀδῷ βαδίζειν τὴν σκέψιν εὐαγγελιζόμενος. Liban. Declam. T. IV. p. 376. 25. εἰ μὲν ἐπιτρέποιμι ταῦτα ὀδῷ βαδίζειν γενναῖσις ἀπολεῖται μοι παῖς. Plutarch. de placit. philos. I. 7. 17. πῦρ τεχνικὸν ὀδῷ βαδίζον ἐπὶ γενέσει κόσμου. Id. adv. Stoic. c. 1. 3. δογμάτων ὀδῷ βαδίζοντων κ. τ. λ. Videsis Baehr. ad Plutarch. Pyrrh. c. 5. p. 154. Schoenm. ad Agid. c. 13. p. 140.

Herod. c. 8. συνελήνθατε δ τιπερ ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως. Haec ducta sunt ex Arist. Eccl. 53. ὅρῳ προσιούσας χ ἀτέρας πολλὰς πάνυ γυναικας δ τιπερ ἐστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει. Alia dabunt Ellendt. ad Arrian. V. 15. 8. p. 181. Wuestem. ad Theocr. XIII. 18. p. 192.

Harmonid. c. 1. καὶ βαίνειν ἐν ὁνθμῷ καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν. Simile quid est apud Plat. Legg. II. p. 670. B. δσοι προσάδειν αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ὁνθμῷ γεγόνασι διηγαγκασμένοι. Lucian. Prom. I. c. 6. ἐν ὁνθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλὸν ἐνίστε pro quo Dial. Deor. II. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαίνε. Βαδίζειν ἐν ὁνθμῷ legitur apud Plutarch. Gryll. c. 9. 7.

Scyth. c. 1. ὡς μάθητε οὐ Σκύθαις μόνον ἐγχώριον δν ἀπαθανατίζειν καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν κ. τ. λ. Auctor fortasse est Plat. Charm. p. 156. D. ἔμαθον αὐτὴν ἐγὼ ἐκεὶ ἐπὶ στρατείας παρὰ τινος τῶν Θρακῶν τῶν Ζαμόλξιδος ἵστρων οἱ λέγονται καὶ ἀπαθανατίζειν ibique Stallb. — c. 3. οἰδεὶ δὴ ξένος καὶ βάρβαρος οὐ μετρίως τεταραγμένος ἐτὶ τὴν γνώμην. Achill. Tat. IV. c. 1. ἀναλογιζόμενος τὸν τῆς Λευκίππης διειρον οὐ μετρίως ἐταραχτόμην. Phlegon. Trall. c. 3. ἀκούσαντες τῶν ἐπῶν τούτων οὐ μετρίως ἐταράχθησαν. — c. 4. κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας ἦκαστοι μαρτία παθών. Haec fluxerunt e Demosth. Or. c. Timoth. p. 118. 22. ed. Dind. p. 1193. ed. Reisk.: Τιμοσθένης δ Ἀιγαλεὺς ἀφικνεῖται κατ' ἐμπορίαν ἴδιαν ἀποδημῶν. — c. 5. ὡς δ ἀν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσουμαί σοι. Hoc sensu Atheniensium urbs dicitur πατρὶς Ἑλλάδος Ἑλλὰς in epigrammate quod Thucyiddi adscriptum exstat in Anth. Pal. VII. 47. coll. Bergk. I. c. p. 435. Sic Charit. I. c. 11. ἐν Ἀθήναις τὰς πόλεις ἐστὶν ἴδειν ibiq. Dorvill. p. 272. Jacobs. ad Delect. Epigr. p. 105. et 342. — c. 9. οἴόν τι καὶ δημοσιώτης ἐκεῖνος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. Respicitur Hom. Od. IV. 71. sq. Copiosius de hoc Telemachi stupore cum in Menelai domo versaretur Plutarch. de cupidit. divit. c. 9.

Quom. hist. conscrib. sit c. 3. ἐκίλιε (Διογένης) τὸν πίθον ἐν ὦ ἐτύγχανεν οἰκῶν ἄνω καὶ κάτω τοῦ Κρανείου. Alludit poeta incertus in Anth. Pal. VII. 64. τίς ἦν οὗτος ἀνήρ δ Κύνων; Διογένης γένος εἰπεῖ Σινωπεύς δε πίθον ὥκει; καὶ μάλα. — c. 25. ἔχοντα ἐκπωματα νάλινα. Arist. Acharn. 74. ἐπίνομεν ἐξ ναλίνων ἐκπωματων. — c. 38. τὰ πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἀν ἔτι οὐδὲ Ἀτροπος μεταστρέψειε. Plutarch. Consol. ad Apollon. c. 26. τὸ γεγενημένον οὐδὲ θεῷ δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀγένητον. Horat. Od. III. 29. 46. neque diffinget infectumque reddet quod fugiens semel hora vexit.

Ver. Hist. I. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον ἀπανήσας. Arrian. I. 11. 6. ἐπειδὴ κατὰ μέσον τὸν πόρον τοῦ Ἑλλησπόντου ἐγένετο κ. τ. λ. Parthen. Erotic. c. 27. 2. γενομένην κατὰ μέσον τὸν πόρον εὑνοιαν λαβεῖν τῶν εἰργασμένων. — c. 17. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς

γεγενημένης πολλοὶ ζῶντες ἡλίσκοντο. Apud Xenoph. Ages. c. 2. 4. ὡς δὲ τοῦτο ἐγένετο φυγὴ γίγνεται ἔξαισια ὥσθ' οἱ μὲν ἀπέθνησον αὐτῶν οἱ δὲ καὶ ζῶντες ἡλίσκοντο partici-
pium ζῶντες quod quidem deest in Hell. IV. 3. 8. in suspicionem vocavit Heiland. Praef.
p. XIV. Immerito. Breitenb. l. c. iam comparavit Memor. III. 12. 2. πολλοὶ δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο
ζῶντες ἀλίσκονται. Addo Plutarch. Marc. c. 12. οἱ μὲν ἔφυγον οἱ δὲ ζῶντες ἡλωσαν.
Fab. Max. c. 16. λέγονται... ζῶντες ἀλῶνται τετρακισχίλιοι. Ibid. c. 28. καὶ ζῶν ἀλοὺς αὐτὸς
ἔμελλε καταπίμπρασθαι. Philopoem. c. 18. δεστις ἡλω ζῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων. Anton. c. 48.
ὡς μήτε ἀλώη ζῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων κ. τ. λ. Marc. c. 12. ἀποβαλόντες... δόδο ζωοὺς ἀλόν-
τας. — c. 20. ἔγγράψαι τὰς συνθῆκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ. Conf. Specim I. p. 7. Addo
Demosth. Or. c. Neaer. p. 244. 19. ed. Dind. p. 1370. ed. Reisk.: τούτον τὸν νόμον γράψαν-
τες ἐν στήλῃ λιθίνῃ. Ibid. p. 251. 36. ed. Dind. p. 1381. ed. Reisk.: τοὺς δοκιμασθέντας
ἀναγραφῆναι ἐν στήλῃ λιθίνῃ. — c. 25. ἔργαζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέχαντες ὥσπερ
τὰ ἔρια. Eadem comparisonis specie Arist. Ran. 1424. (1987). εἰσέθηκε ποταμὸν ἐριοπω-
λικῶν ὑγρὸν ποιήσας τοῦπος ὥσπερ τἄρια. — c. 33. ἡμεῖς σοι ἀνθρώποι νεήλυδες ὡς πάτερ
αὐτῷ σκάφει ποῷην καταποθέντες. Anaxilas apud Meinek. l. c. III. p. 348. v. 19. dixe-
rat: τὸν τε ναυκληρὸν λαβοῦσα καταπέπωκ αὐτῷ σκάφει. — c. 36. εἰ γὰρ κρατήσουμεν αὐ-
τῶν ἀδεῶς τὸ λοιπὸν οἰκήσομεν. Redenunt eadem fere verba c. 39. ἡμεῖς δὲ... τὸ λοι-
πὸν ἀδεῶς κατοικοῦμεν.

Ver. Hist. II. c. 5. καὶ βοὴ σύμμικτος ἤκούετο. Sic Diod. XIII. c. 57. ἀλαλαγμὸς
ἡν καὶ βοὴ σύμμικτος. Eumath. X. p. 446. ed. Teuch.: θροῦς ἡν ἐν βωμῷ καὶ σύμμικτος
βοὴ. Eodem pacto Diod. XIII. c. 46. κραυγὴ σύμμικτος ἐγίγνετο παρ' ὅλον τὸν τῆς ναυμα-
χίας τόπον. Id. XIV. c. 47. τῶν βαρβάρων... πολὺν θόρυβον καὶ κραυγὴν σύμμικτον
ποιούντων. — c. 26. καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει φοδίνῃ κατέπλεον. Fortasse
fluxerunt e Thuc. II. c. 90. καὶ τῶν νεῶν τινὰς ἀναδούμενοι εἶλκον κενάς. Sic Demosth.
Or. c. Polycl. p. 132. 10. ed. Dind. p. 1213. ed. Reisk.: προσέταξεν ἡμῖν τοῖς τριηράρχοις
ἀναδησαμένοις τὰ πλοῖα ἔλκειν εἰς Μαρώνειαν. Conf. Poppo. ad Thuc. I. c. 50. Dorvill.
ad Charit. p. 370. — c. 29. ἤκούομεν δὲ καὶ μαστίγων ψόφουν καὶ οἰμωγὴν ἀνθρώ-
πων πολλῶν. Similiter fere Necyom. c. 14. μαστίγων γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἤκούετο καὶ
οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων. — c. 30. προήιμεν διά τινος ἀκανθώδονς καὶ
σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ. Anth. Pal. VII. 50. ἡν δὲ τις αὐτὴν (οἴμον) εἰσβαίνῃ χαλε-
ποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος ibique Jacobs. p. 229. — c. 42. τὸ δὲ ἡν πέλαγος ἦβυσσον
ἀρρίζοις δέρδροις καταπεφυτευμένον. Translato intellectu Aesch. Suppl. 465. Ἄτρης ἄβυσσον
πέλαγος. Lucian. Astrol. c. 15. πέλαγος ἀβύσσων πραγμάτων. — Ibid. ἐν ἀπόρῳ εἰ-
χόμεθα τι χρὴ δρᾶν ut Thuc. I. c. 25. ἐν ἀπόρῳ εἰχοντο θέσθαι τὸ παρόν. Maetzn.
ad Antiph. p. 230.

Tyrannic. c. 13. τὸ δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ; Antiph. Or. de caede Her-
rod. §. 69. ἐγκαταλιπὼν τὴν μάχαιραν ἐν τῇ σφαγῇ ψκετο φεύγων. — c. 20. ὁ δὲ ἀνε-
βόησεν οἰκτρὸν ut Eur. Hel. 184. ἀνεβόασεν οἰκτρὸν.

Phalar. I. c. 9. εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν κ. τ. λ. Demosth. Or. c. Aristocr.
p. 125. 25. ed. Dind. p. 688. ed. Reisk.: εἰ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν τὰληθῆ. Est haec
dicendi formula utriusque scriptori familiaris Demosth. de Cherson. p. 76. 4. ed. Dind. p. 95.
ed. Reisk. Phil. III. p. 87. 2. ed. Dind. p. 111. ed. Reisk. Phil. IV. p. 110. 27. ed. Dind. p.
145. ed. Reisk. Lucian. Abdic. c. 7. Iov. Trag. c. 18. Iov. Conf. c. 5. Deor. Concil. c. 2. —
c. 11. μὴ γὰρ οὖτω μανείην ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. Apprime quadrat Horat.
Sat. I. 1. 79. horum semper optarim pauperrimum esse bonorum. — Ibid. κινήσεως
γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. Audacius de
Myronis bacula Tullius Geminus in Anth. Pal. IX. 740. μυκᾶται γὰρ ὁ χαλκός· ἵδε ὡς ἔμπνουν
ὁ τεχνίτης θήκατο· καὶ ζεῦξης ἄλλον ἴσως ἀρόσει. Conf. Anth. Pal. IX. 715, 716.

Phalar. II. c. 9. μέμνηται οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν. Formula ψῆφον ἀναδίδοσθαι utitur Alciph. II. 3.

Alex. c. 4. πρὸς Χαρίτων μή με γομίσῃς. Novum iurandi genus usurpavit Lucianus praeceunte Platone in Theaet. p. 152. C. ἄρδον πρὸς Χαρίτων πάσσοφός τις ἦν διορθώσας ubi vid. Stallb. p. 76. — c. 25. ἀσπονδος καὶ ἀκήρουντος αὐτῷ διόλεμος πρὸς Ἐπίκουντον ἦν ut Demosth. Or. de Coron. p. 227. 25. ed. Dind. p. 314. ed. Reisk.: ἦν ἀσπονδος καὶ ἀκήρουντος ὑμῖν πρὸς τὸν τεστᾶς πόλεμος ibique Dissen. p. 415. Sintenis. ad Plutarch. Peric. c. 30. p. 209. Sic πόλεμος ἀκήρουντος Xenoph. Hell. VI. 4. 21. Long. Past. II. c. 19. Anth. Pal. XI. 136. Πόλεμος ἀσπονδος Plutarch. de virtut. mulier. T. I. p. 302. ed. Duebn. T. VII. p. 6. 10. ed. Reisk. Πόλεμος ἀσπονδος καὶ ἀδιάλλακτος Plutarch. Crass. c. 18. c. 30. Conf. de virtut. mulier. T. I. p. 313. Duebn. T. VII. p. 37. 17. οὐ μὴν ἀκήρουντος ἦν οὐδὲ ἀνεπίμικτος διόλεμος. — c. 46. οὐκ ἔτι τὸν τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο οὔτε πυρὸς ἢ ὕδατος ἔκοινώνει ἀλλ᾽ ἔδει γῆν πρὸς γῆς ἐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ. Respicit Lucianus ad poenae genus apud veteres pervulgatum illud quo qui infamia notati erant iis aqua et igni interdici solebat. Interpp. ad Herod. VII. c. 231. Formulae γῆν πρὸς γῆς ἐλαύνεσθαι auctor est Aesch. Prom. 685. (682). μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸς γῆς ἐλαύνομαι. Similiter dixit Alciph. II. 2. ὅπη ποτὲ γῆν πρὸς γῆς φεύξομαι. Conf. Iacobitz. h. I. p. 237. — c. 56. ξένια καὶ δῶρα πέμψας. Utrumque nomen consociavit post Xenoph. Hell. I. 1. 9. ξένια τε καὶ δῶρα ἄγοντα quem secutus est etiam Plutarch. Alcib. c. 27. ξένια καὶ δῶρα παρασκενασάμενος. Id. de ira cohib. c. 9. ξένια καὶ δῶρα πέμψας iterumque Lucian. Alex. 31. ὑποδεχόμενος ξενίοις τε καὶ ταῖς ἀλλαῖς δωρεαῖς. — Ibid. οὐκ ἀνθυλοίμην ... μιᾶναι²⁵⁾ φόνῳ τὰς χεῖρας. Sic iam Aesch. Ag. 203. μιᾶνων παρθενοσφάγοις οἱ εέθροις πατρῷους χέρας. Alciph. I. 8. μιᾶναι λύθρῳ τὰς χεῖρας.

De Saltat. c. 15. τὰ δόργια σιωπᾶν τῶν ἀμνήτων ένεκα. Compara Eur. Bacch. 445. (τὰ δόργια) ἀρρητ' ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν. Catull. LXV. 260. orgia quae frustra cupiunt audire profani. — c. 72. ἡ δρκηστις θήγονος μὲν τὴν ψυχὴν ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. Luciani menti ohversabatur Xenoph. Cyrop. II. 1. 20. ἐπειράτῳ δὲ Κῦρῳ ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μερῶν ἐντοῦ εἰς ἴσχὺν διδάσκειν δὲ τὰ τακτικὰ θήγειν δὲ τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Ibid. I. 6. 41. ἦν μὲν τῶν στρατιωτῶν εὖ μὲν τὰ σώματα ἡσκημένα ἢ εὖ δὲ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι κ. τ. λ. — c. 74. καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχασθαι

²⁵⁾ In aoristi liquidorum ut aiunt verborum conformatioe a Grammaticorum praeceptis saepe defecit Graecitas inferior. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 24. sq. Μιᾶναι quod Solon. fr. 30. apud Bergk. I. c. p. 334. habet, adoptarunt Lucian. Alex. c. 56. Phalar. I. c. 12. Adv. Indoct. c. 3. Psendol. c. 31. Alciph. I. 8. 12. Herodi. II. c. 5. c. 9. c. 13. Liban. Declam. T. I. p. 138. 5. T. II. p. 81. 20. Καθάραι eiusque prosapiam quamvis editores non raro cuperent exterminare tamen sunt coacti tolerare quia quominus tale nefas admitteretur nimia qua imbuti sunt membranarum veneratio prohibuit. Utitur Xenoph. Oecon. c. 18. 8. Antiph. Or. VI. §. 37. Plutarch. Camill. c. 30. Mar. c. 6. de placit. phil. I. c. 7. 10. de sera num. vind. c. 7. Xenoph. Ephes. V. c. 4. ζεῦδης e duobus codd. pro ζεῦδης restitutum est Lucian. Phal. I. c. 12. ἀποζεῦδαι Themist. Or. XXXII. p. 350. B. Plutarch. Quaest. Conv. VI. quaest. 7. c. 2. 5. ἀνακαθάραι Diad. XVIII. c. 71. (bis.) Apud Anaxippum in Meinek. fragg. IV. p. 459. fluctuant libri inter ἀνεξάργητον quod ascitum est et inter ἀνεξάργητον quod in aliquo codd. existat; ἀνακαθάρσθαι ap. Lucian. Alex. c. 1. quod pridem probaverat Iacobitzius vulgato ἀνακαθάρσθαι hodie sedem cessit. Atque id quidem merito factum est cum aoristus medii generis tali modo formatus non reperiatur: ἐζακαθάραι ap. Dinarch. Or. ad Aristog. §. 5. a Saupio electum a Maetzeno revocatum. Lucian. Vit. Aut. c. 8. Fugit. c. 23. Plutarch. Ages. c. 28. de auditione c. 9. de adulat. et amic. c. 23. Quaest. Conviv. VI. quaest. 9. c. 3. 3. Apollo. III. c. 10. 2. Ανακαθάραι Plutarch. Cat. Mai. c. 1. Themist. Or. XXX. p. 353. A. Εξεγάγαι Eumath. de Ism. et Ism. amorr. IV. p. 126. Ξεγάγαι Plutarch. Lacon. Apophth. Ages. c. 77. Aelian. Var. Hist. XII. 33. Θεομάναι Long. Past. I. c. 17. Καταξάναι Achill. Tat. V. c. 17. Κραδάναι Plutarch. Alc. c. 15. Anton. c. 37. Lacon. Apophth. I. c. c. 28. Σημάναι Xenoph. Hell. I. 1. 4. II. 1. 5. II. 1. 28. (bis.) Lucian. Dial. Deor. IX. 1. Ver. Hist. II. c. 41. Vot. c. 36. Plutarch. Arist. c. 19. Id. reg. et imper. Apophth. Archel. c. 4. Cic. c. 2. Liban. T. IV. p. 778. 19. Anton. Liberal. c. 8. Υφάναι Plutarch. Sept. sapient. conviv. c. 14.

φημὶ δεῖν αὐτόν. Plutarch. Lac. Apophth. Ages. c. 4. δεῖ τὰ δίκαια λέγειν στοχαζομένους τε τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ ἀριθμούντος. Themist. Or. XXX. p. 352. Α. συντόμως καὶ τοῦ καιροῦ στοχαζόμενος. — c. 80. ἔτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς ἔτερα δ' ὁ δυνθυδει λέγει i. e. inconcinna sunt et inter se repugnart. Simili imagine Lucillius in Anth. Pal. XI. 141. ἄλλα λέγει Μενεκλῆς ἄλλα τὸ χοιρίδιον ubi Jacobs. Delect. Epigr. p. 206. hunc locum apte comparavit.

Lexiph. c. 2. τὰ αὐφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. Sic primus Demosth. Or. in Mid. p. 35. 28. ed. Dind. p. 558. ed. Reisk.: ἐπ' ἀστράβης δὲ ὀχούμενος κ. τ. λ. Conf. Buitm. Exc. VII. p. 133. sq. — c. 8. ἐπίνομεν δ' ἀμυστὶ²⁶⁾ καὶ ἥδη ἀκροθώρακες ἥμεν i. e. et iam bene poti eramus. Nos: und wir waren schon gehoerig eingehornt. Diphilus apud Meinek. I. c. IV. p. 397. ἐμὲ μὲν οὐχ ὅρας πεπωκότα ἥδη τ' ἀκροθώρακ' ὅντα καὶ ὑμούμενον. Voce ἀκροθώρακες saepius utitur qui de semiebris quaestionem instituit Plutarch. Quaest. Conviv. III. quaest. 8. c. 1. et 2. Pari significazione verbum θωρήσεσθαι prae ceteris usurpavit Theognis. Vide Passov. s. v. Sic Euenus fr. 7. apud Bergk. I. c. p. 437. μήδε εὑδοτ' ἐπέγειρε Σιμωνίδης ὅντιν' ἀντίμην θωρηχθέντας ὀίκῳ μαλθακὸς ὑπνος ἔλη ubi οἴνῳ scribendum ut est in Theognideis 470. — c. 13. φιλάττω αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι θριπηδεστάτοις. Color est ut Arist. Thesm. 433. (425.) ἐδίδαξε θριπηδεστατ' ἔχειν σφραγίδια quomodo locum emendavit Fritzschius p. 156. — c. 16. ἥλεον σε τῆς κακοδαιμονίας ὅρῶν εἰς λαβύρινθον ἀφυκτον ἐμπεπτωκότα κ. τ. λ. expressa sunt e Plat. Euthydem. p. 291. B. ἐνταῦθα ὡςπερ εἰς λαβύρινθον ἐμπεσόντες οἰόμενοι ἥδη ἐπὶ τέλος εἶναι κ. τ. λ. Lucian. Philops. c. 20. ὡςπερ ἐς λαβύρινθον ἐμπεσών.

Eunuch. c. 11. παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Propert. I. 15. 39. quis te cogebat multos pallere colores? Vide quae monui ad Nigrin. c. 4.

De Astrol. c. 27. τῶν ἀνθρωπήιων πορημάτων οὐδεμίην ὠρην ἐκείνοι ποιέονται. De Dea Syria c. 19. ἡ δὲ τὰ ποώτα οὐδεμίην ὠρην ἐποιέετο. Herod. IX. c. 8. hoc iisdem fere verbis effert: τότε δὲ ὠρην ἐποιήσαντο οὐδεμίαν. Sic Theogn. 152. οὐδὲ μέλλει γ' ὠρην μηδεμίαν θέμεναι. Bergl. ad Alciphr. I. 27.

Demon. c. 10. ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο τὴν πειθῶ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι. Respicit nimirum Eupolidem ap. Meinek. I. c. II. p. 458. πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν. Vide quae de praeclera illa Periclis eloquentia congregavit Sinten. ad Plutarch. Periel. c. 8. p. 95. Comici dictionem in rem suam convertit Alciphr. I. 38. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ πειθῶ.

Amorr. c. 3. καὶ γλυκὺς ὁδοὺς δ τοῦ πόθου δάκνει. Haec verba lucidum poetae alicuius haud scio an Sophoclis colorem produnt. Citavit enim Plutarch. de profect. in virt. c. 4. δτῷ δ' ἔρωτος δῆμα παιδικὸν προσῆγεν οὐδεμίην τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι. Ad hunc versum alludere videtur Lucianus. — Ibid. Ιλαρὰ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνονται. Praeivit Hom. Od. IV. 150. ὁ φθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται. Usurpavit Lucian. Amorr. c. 15. τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς. Ibid. c. 46. αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ. Alciphr. III. 1. τὰς βολὰς τῶν ὁφθαλμῶν ἐστι κναναγής. Conf. III. 67. Heliod. VII. c. 7. Themist. Or. V. p. 70. D. — c. 4. ἐπεὶ μηδὲ εἰς ἔτερόν σε τοῦ πάθους ὁ πόνοντα δοῶ. Similiter de animi inclinatione Alciphr. I. 8. δποι γὰρ ὃν ὁρεψης ὡς γύναι ἄπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. — c. 6. ἐπ' Ἱαλίαν μοι πλεῖν διαροουμένη ταχυναυτοῦν

26) Ἀμυστὶ πίνειν quod quid sit interpretatur Plutarch. Quaest. Conviv. III. quaest. 3. c. 1. 5. ἄθρον καὶ ἀπνευστὶ πίνειν ὅπερ ἀμυστίζειν ὀνόμασαν οἱ παλαιοὶ praeterea legitur Tox. c. 45. Conviv. c. 4. Horat. Od. I. 36. 14. neū multi Damalis meri Bassum Threicia vincat amystide. Conf. Becker. Charikl. I. p. 469. Idem significat ἀμυστὶ πίνειν quod habet Cratinus apud Meinek. I. c. II. p. 225. ἄλλο οὖν θεῷ σπείσαντι ἀμυστὶ δεῖ πίειν. Conf. p. 358. Eurip. Cycl. 416. δ' ἔκπλεως ὃν τῆς ἀναισχύντου βοῶς ἐδέξατι ἔσπασεν τὸ ἀμυστὶν ἐλκύσας. Vide Vater. ad Eur. Rhes. 406. (419.) p. 175. Fritzsch. ad Arist. Ran. 1080. p. 349.

σκάφος εἰτρέπιστο. Diod. XIII. c. 10. Atheniensium τριήρεις ταχυνναυτούσιας vocat quomodo apud Alciph. I. 11. ἡ Πάραιος καὶ ἡ Σαλαμίνια αἱ μάλιστα ταχυνναυτούσια audiunt. Nostro loco intellige velox navigiolum in modum eorum constructum quibus maxime Liburni utebantur quaeque propter celeritatem et agilitatem nota erant. Sil. Ital. XIII. 240. Conf. Dillenburg. Exc. de Liburnis ad Horat. Epod. I. p. 258. sq. — c. 10. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς δρκηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορδὲς εἴπετο. Bergl. ad Alciph. I. 12. γυναιῶν αὐτῷ περιττῶν τὴν ὥραν πλῆθος σινείπετο μουσουργοὶ πᾶσαι. — c. 12. παντὶ γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην δὲ φιλέρως προσείρπνε κιτός. Elegans et congruum epitheton quo pacto apud Horat. Od. I. 36. 20. hederae lasciviae dicuntur. De verbis quae sequuntur τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἥδιν σύγκροτον lectores ablegare licet ad Horat. Od. III. 18. 6. nec desunt Veneris sodali vina craterae. Quare Orphic. Hymn. in Vener. 54. 7. p. 320. ed. Herm. Ἀφροδίτη vocatur σεμνὴ Βάκχοιο πόρεδρος. Novissima Luciani verba quomodo intelligenda sint eluet ex Achill. Tat. II. c. 3. Ἐρως καὶ Διόνυσος δύο βίαιοι θεοί ... ἐκμαίνοντιν εἰς ἀναισχυτίαν ... Οἶνος γὰρ ἔρωτος τροφή. — Ibid. ἦν δὲ ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίσις ὑλαις ἵλαραι κλισίαι. Alciph. I. 39. ὑπὸ συσκίσις τισὶ δάφναις ἦν ἡ κατάκλισις ut cum Berglero lego nisi malis ὑπὸ δασκίσις τισὶ δ. — c. 13. ὑπερήφανον καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. Redit haec formula de eo qui est vultu laeto et subridenti Philopatr. c. 26. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶτες. Heliod. VIII. c. 10. βραχὺ πρὸς ταῦτα καὶ σεσηρὸς ὑπομειδιάσσασα. Id. X. c. 30. δὲ Αἴθιοψ ἐνορῶν ἐμειδία σεσηρός. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 399. Wuestem. ad Theocr. VII. 19. p. 114. — c. 14. τακερὸν τι καὶ δέον ἐν τοῖς ὅμιμασι πάθος. Vox τακερὸς imprimis de oculo molli ac putri amantium usitata. Alciph. I. 28. πῶς τακερὸν βλέπεις βλέμμα καὶ ἀναπνέεις; Id. III. 55. τακερὸν καὶ ὑγρὸν προεσβλέπων. Philetaerus apud Meinek. I. c. III. p. 293. ὡς τακερὸν ὁ Ζεῦς καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα ἔχει. De Amore ipso dicit Ibycus fr. 2. apud Bergk. I. c. p. 655. Ἐρος αὐτέ με κνανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακέος ὅμιμασι δερκόμενος κ. τ. λ. Conf. supra c. 3. Pari sensu Horat. Od. I. 19. 8. vultus nimium lubricus adspici. Id. I. 36. 19. omnes in Damalin putres deponent oculos. — c. 16. εἴποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε κ. τ. λ. Intelligitur iactus Veneris de quo vide Becker. Gall. II. p. 224. Intpp. ad Horat. Od. II. 7. 25. quem Venus arbitrum dicet bibendi? — c. 19. δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατριψας ἡσυχῇ καὶ μικρὸν ἐπισχών ἀρχεται. Imitatur Aesch. Or. de fals. leg. p. 230. ἀνίσταται Δημοσθένης καὶ τερατευσάμενος ὡς εἴωθε τῷ σκῆνατι καὶ τρίψας τὴν κεφαλὴν κ. τ. λ. Liban. Declam. T. I. p. 49. 9. δὲ ... τρίβων τῇ χειρὶ τὸ πρόσωπον διασύρων τε τοὺς ὑπέρ τοῦ σοφιστοῦ παρὰ τοῦ φίλου λόγους ἤξιον κ. τ. λ. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 970. — c. 33. τοῦ καθ' ἡμέραν λιμονὸν φράμακον ἔζητον. Lucianus ipse in epigrammate Anth. Pal. XI. 400. (T. IV. p. 26. 22. ed. Iacobitz.) Ἰλαθὶ Γραμματικὴ φυσίζεος Ἰλαθὶ λιμοῦ φάρμακον ενδομένη κ. τ. λ. — c. 38. ἀνάγκη βαρὸν κατ' αὐχένων ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα ... πειθαρχεῖν βιάζεται. Similiter Eur. Or. 1315. ἀνάγκης ἐσ ζυγὸν καθέσταμεν. — c. 40. περιέργοι αἱ μέχρι τῶν ὁρφίων ἐφεικνυσμέναι κόμαι βραχὺ τῷ μετώπῳ τὸ μεταίχμιον ἀφιάστι. Quippe brevis frons pulchra putabatur unde Horat. Od. I. 33. 5. insignem tenui fronte Lycorida Cyri torret amor. Schmid. ad Horat. Epist. I. 7. 26. qui memorat nigros angusta fronte capillos. Becker. Charikl. II. p. 392. — ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀξύγου κοίτης τὸν ἐπὶ τῶν ὁμιάτων ἔπι λοιπὸν ὑπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ. Apposite contuleris Prop. III. 9. 13. ac primum pura somnum tibi discute lympha. — c. 46. ἀλλ' ἐμοί, δαιμονες οὐράνιοι, βίος εἴη διηρεκῆς οὐτος ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι καὶ πλησίον ἥδιν λακοῦντος ἀκούειν. Praeivit Sappho fr. 2. apud Bergk. p. 600. φαίνεται μοι κῆρος ἵσος θέοισιν ἔμμεν ὄνηρος ὅπτις ἐνάτιος τοι ισδάνει καὶ πλάσιον ἀδυν φωνείσας ὑπακούει καὶ γελαίσας ἰμερόεν. — c. 48. ὅλβιος .. ψ παῖδές τε νέοι καὶ μώνυχες ἵπποι. Sunt Solonis verba. Bergk. I. c. p. 328.

13. — c. 49. δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδον Σωκράτης δεῖ πὸ μιᾶς χλανίδι²⁷⁾ πατρὸς ὑπνους ἐκοιμήθη. Respicit Plat. Symp. p. 219. C. οὐδέν περίτερον καταδεδαρθηκὼς ἀπέστη μετὰ Σωκράτους η εἰ μετὰ πατρὸς καθῆδον η ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου. Vide Interpp. b. I. Praeter locos allatos rem memorant Plutarch. de Alex. s. virt. s. fort. Or. I. c. 12. Σωκράτης ἡγέρεται συγκοιμηθέντος Ἀλκιβιάδου. Athenae. V. 61. Ἀλκιβιάδης συνεκοιμήθη (τῷ Σωκράτει) ὑπὸ τὴν αὐτὴν γενόμενος χλαίναν.

Imagg. c. 14. Ὁρφεὺς καὶ Ἀμφίων οἵπερ ἐπαγάπτατο ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος. De mirifico Orphei cantu dicit Apollod. I. c. 2. 2. Ὁρφεὺς . . . ἔδων ἔκινει λίθοις τε καὶ δένδρα. Languidius et frigidius poetae in Anth. Pal. IX. 517. Ὁρφεὺς θῆρας ἐπειθε. Ibid. IX. 562. Ὁρφεὺς θῆρας ἐπεισεν ἐν οὐρεσιν. Speciosus et largius Horat. Od. III. 11. 14. tu potes tigris comitesque silvas ducere et rivos celeris morari. Ovid. XI. 1. carmine dum tali silvas animosque ferarum Threicius yates et saxa sequentia ducit etc. Etiam Amphion lapides movisse canendo dicitur apud Horat. I. l. 2. Conf. Art. Poetic. v. 394.

Pro Imagg. c. 19. πῶς ἐπήγειρε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν φῆσας ἀνατείνασθαι ἢν αὐτῷ ἐναντίας τὰς ρεῖρας; κ. τ. λ. Sumta sunt a Simonide. Restituit Bergk. I. c. p. 751. 16. — c. 24. οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταίτην ἐτεμνόμην τὴν ὁδόν. Dictio poetica. Eur. Phoen. 1. ὃ τὴν ἐν ἀστροῖς οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν. Similiter dixerunt Latini viam se-care. Gossrau. ad Virg. Aen. VI. 900. — c. 26. ἐτερός τις ἵοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπεν. Est Pindarus. In Imagg. c. 8. καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς ὡς ἵοβλέφαρον ἐξεργάσασθαι de verissima Solani coniectura scribendum est idque recte promulgavit editor Parisinus pro vul-gato τὸ βλέφαρον quod servavit Iacobitzius. Solani emendationem probavit Bergk. I. c. p. 296. 290.

Tox. c. 6. τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ ἔαυτοῦ σώματι. Sic Achill. Tat. II. c. 34. τὸ δὲ μειράκιον παραθένον ἀρπάζει τὴν βολήν. — c. 11. πάνυ εὐστόχους καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους. Similiter iam Aeschyl. Prom. 311. ὅδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους όψιψεις. — c. 28. ἀπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. Τροχὸς erat genus quoddam tormenti quo servi sontesque torquebantur. Becker. Anecd. p. 306. 28. Huius supplicii de quo nihil Becker. Charikl. II. p. 50. sq. pauca duntaxat Wachsmuth. Hell. Alterth. II. p. 267. monent aliquoties apud Aristophanem mentio fit. Locos collegit Fritzsch. ad Ran. 620. Adde Plutarch. de garrulit. c. 13. ἐν τῷ τροχῷ ἐνδεδέσθαι. Id. Nic. c. 30. εἰς τὸν τροχὸν καταδεθεὶς ἐστρεβλούντο. Conf. Krahm. ad Phocion. c. 35. p. 96. Klotz. ad Cie. Tusc. V. c. 9. p. 509. — c. 41. ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται. Vide Specim. I. p. 4. Adde Thuc. IV. c. 94. Lucian. Asin. c. 25.

Asin. c. 2. παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. Plutarch. Reg. et imp. Apophth. Popillii 1. p. 246. ed Duebn. T. VI. p. 764. 4. ed. Reisk.: οὐκ ἀσπασμένος τὸ γραμματεῖον ἐπέδωκεν. Verbū ἐπιδιδόνται in hac re solemne. Plutarch. Alex. c. 19. ἐκείνῳ ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολὴν. Pelop. c. 10. τὴν ἐπιστολὴν ἐπιδούσ. Caes. c. 63. ἐπιδοῦνται τὸ βιβλίον τοῦτο. Charit. VIII. c. 4. τὴν ἐπιστολὴν ἐπέδωκε ibique Dorvill. p. 619. — c. 8. τὸν οἶνον ἥμῶν καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων. Respicitur artificium quoddam ab amantibus callide excogitatum quo mutuum amorem declarare solebant. Quod qua ratione factum sit exponit Becker. Charikl. I. p. 141. Formula illa utitur Achill.

²⁷⁾ Sic pro χλαμύδι Hemsterhusio et Dorvill. ad Charit. p. 434. iubentibus cum editore Parisino scribendum puto. Iacobitzius vulgatum retinuit. Intra c. 54. Σωκράτης καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδι κλιθές οὐκ ἀπλῆς ἀνέστη. Utrumque vocabulum in codd. saepe permutatur. In Luciani Tim. c. 38. ubi nunc editum ἀντὶ μαλακῆς χλανίδος olim legebatur χλαμύδος. Conf. Jacobs ad Anth. Pal. p. 748. 910. Boissonad. ad Philostr. Epist. 44. p. 121. Similiter χλαμύδιον et χλανίδιον confunduntur. Baehr. ad Plutarch. Philop. c. 20. p. 70. ad Alcib. c. 23. p. 194. not.

Tat. II. c. 9. προεπίνομεν τὰ φιλήματα ut similiter Aristaen. I. 25. τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ὥσπερ ἐκ στομάτων ὑπεφίλουν ἀλλῆλους καταπίνοντες τὰ φιλήματα καὶ τὸν οἶνον τοῖς χείλεσι κεκραμένον. — Tum legitur: ὡςτε ἀπόδυσαι καὶ ἥδη παλαιώμεν. Nihil verbo παλαίειν aptius quod a palaestra in rem amatoriam translatum est. Long. Past. III. c. 19. Χλόη δὲ συμπαλαίονσά τοι ταύτην τὴν πάλην καὶ οἰκύζει (scr. οἰκύζεται Specim. I. p. 14.) καὶ κλαύσεται. Similiter Apulei. Metam. 9. p. 169. ed. Altenb. dum Veneris collectationibus securius operantur: maritus ignarus rerum ... improvisus hospitium repetit. — c. 28. μάζας δλας ποιοῦσα κατέπινεν. Commodissime comparant Horat. Sat. II. 8. 24. totas simul absorbere placentas. Viam eius dictionis monstravit credo Teleclides apud Meinek. I. c. II. p. 361. μᾶζαι δ' ἄρτοις ἐμάχοντο περὶ τοῖς στόμασιν τῶν ἀνθρώπων ἵκετεύονται καταπίνειν. Non dispari omnino hyperbola Alciph. III. 33. δλον σε αὐτοῖς ἄγροῖς καταπιοῦσα. Conf. Iacobitz. ad Iov. Trag. c. 1. μηδὲ τὸν Εὑριπίδην δλον καταπεπώκαμεν²⁸⁾. — c. 56. οὐ φθείρη ἀπ' ἔμοιν καὶ τῆς ἔμῆς οἰκίας καὶ μακρὰν ἀπελθῶν κοιμήσῃ; i. e. non tu in malam rem a me meaque domo facesses? Mutuatus est fortasse hunc verbi usum ab Eurip. Herc. fur. 1290. οὐ γῆς τῆςδ' ἀποφθαργήσεται; i. e. non hinc in malam rem abibit? quomodo explicuit Pflugkius loci Lucianei non oblitus. Dial. Meretr. XV. 2. ἐμὲ δὲ φατίσας διεινόμαχος ἐκφθείρον φησι i. e. in malam rem abire iussit. Conf. El lendt. ad Arrian. VII. 4. 2. p. 366.

Iup. Confut. c. 11. οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς Ἰασι προσόδοις καὶ θυσίαις γεραιόροντες. Vide Iacobitz. h. I. p. 75. Adde Aristid. Declam. Lept. II. §. 59. τοῦ χάριν θυσίαις καὶ τελεταῖς τοὺς θεοὺς καὶ προσόδοις τιμῶμεν. — c. 16. τί δήποτε τοὺς ιεροσύλους καὶ ληστὰς ἀφέντες καὶ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους καὶ ἐπιόρκους δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε ἢ λίθον κ. τ. λ. Color ductus esse videtur ex Arist. Nubb. 397. εἴπερ βάλλει (δὲ Ζεὺς) ἐπιόρκους πᾶς οὐχὶ Σίμων ἐνέπροησεν οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωδον; καίτοι σφύρδα γέ εἰσ' ἐπιόρκοι. ἀλλὰ τὸν αὐτὸν γε γεῶν βάλλει καὶ Σούνιον ἄσκον Ἀθηνῶν καὶ τὰς δρῦν τὰς μεγάλας. — c. 18. οὐδὲν ἔκοντες οἱ ἀνθρώποι ποιοῦμεν ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι ut loco non dissimili apud Plat. Legg. IX. p. 873. C. καὶ ἀφύκτῳ προσπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθεῖς. Subiecti enim sunt homines dirae illi Necessitatibus quam nemo effugere potest. — c. 19. ἔγω γοῦν εἴ μοι οὐρεσις δοθείη οὐκ ἀν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἔμαυτον βίον ἀλλὰ ἐλοίμην ἀν ἔτι πενέστερος διαβιώναι. Persecutus est in his Lucianus vestigia Demosthenis Or. Ol. II. p. 19. 35. ed. Dind. p. 24. ed. Reisk.: οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγε εἰ τις αὐρεσιν μοι δοίη τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἀν ἐλοίμην unde profecit etiam Plutarch. de unius in rep. dominat. c. 4. 4. εἰ δὲ αὐρεσις αὐτῷ δοθείη.. τῶν πολιτειῶν οὐκ ἀν ἀλλην ἐλοιτο πλὴν τὴν μοναρχίαν.

²⁸⁾ Verbum καταπίνειν a scriptoribus ita usurpatum esse ut abieco quodammodo simplicis significatum deglutiendi ac devorandi indueret monuit Jacobs. Addit. Anim. in Athen. p. 314. et quos attulit Stallb. ad Plat. Euthyphr. p. 171. ed. Goth. Tironum caussa cumulum exemplorum aliis quibusdam novis quae forte fortuna in promptu sunt exaggerare placet. Plato apud Meinek. I. c. II. p. 627. τὸν ἔγκεφαλον καταπίνει. Amipsias I. c. II. p. 707. λιπαρὸν ψωμὸν καταπίνειν. Antiphanes I. c. III. p. 77. φόνον καταπίνοιμ' αὖ. Quae eius usus apud Lucianum occurruunt testimonia reperies in Ind. s. v. Omissa sunt Piscat. c. 51. καταπιῶν τὸ χρυσόν. Ver. Hist. I. c. 34. αὐτανδροι καταποθέντες. Quom. hist. conscrib. sit c. 29. καταποθῆναι. Saturn. c. 5. λίθον καταπιεῖν. Plutarch. Cat. Mai. c. 8. ἡ ξείνη (θάλαττα) μόλις ἔκλυσεν οὗτος ὁ φέλως καταπέπωκεν de eo qui cum agrum mari vicinum vendidisset brevi tempore fortunas perdidit. Leguntur iterum apud Plutarch. Reg. et imp. Apophth. Cato. c. 21. Id. Lacon. Apophth. Ag. c. 1. τὰ λακωνικὰ ἔργη καταπίνοντες οἱ θαυματοποιοί. Id. de Isid. et Osir. c. 55. κατέπιεν ὁ Τυφῶν τὸν δρφαλμὸν (τοῦ "Ωρού"). Id. Aquane an ign. util. c. 2. 5. πολύποδα καταπιῶν ὡμόν. Id. de solert. anim. c. 10. 14. τὴν κόγχην καταπίνειν. Id. Non posse suav. vivi c. 6. 4. Ἐπίκουρος δὲίγον ἐδέσης καταποθῆνας πλέων εἰς λαμψακον. Apollod. I. c. 1. 3. κατέπινε τὰ γεννώμενα καὶ πρώτην μὲν γεννηθεῖσαν Ἔσιταιν κατέπινε. Id. ibid. λίθον .. καταπιεῖν. Id. I. c. 2. 1. ἔξεμεῖ τοὺς παῖδας οὓς κατέπιε. Id. I. c. 3. 6. αὐτὴν γενομένην ἔγκυον καταπίνει φθάσας. Id. ibid. κατέπιεν αὐτὴν.

Iup. Trag. c. 2. ὡς μακαρία ἥτις ἐν ἔρωτι κ. τ. λ. Verba ex incerto Comico de-
promta esse non iniuria suspicatur Meinek. I. c. II. p. 595. — c. 15. λιβανωτοῦ χόνδρους
τέτταρας εὖ μάλα εὐρωτιῶντας κ. τ. λ. Iacobitzius adduxit Alciphronem diligentem Lu-
ciani imitatem III. 35. Redeunt apud eundem Alciph. III. 43. eadem verba: ὑποσχόμενος
λιβανωτοῦ χόνδρους ... εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. — c. 27. αἰνίγμασιν ἐσικότα προ-
τεῖνων ut Demosth. de Symmor. p. 138. 20. ed. Dind. p. 185. ed. Reisk.: αἰνίγματι γὰρ
ὅμοιον τοῦτο γε. Similiter αἰνίγματα λέγειν Dial. Mort. IX. 2. Vit. Auct. c. 14. Dem.
Enc. c. 29. — c. 33. ἡ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον²⁹⁾ ἀπαγγέλλεις; Plat. Protag. p. 310. B.
μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις;

Gall. c. 1. ἀλλὰ σὲ κάκιστε ἀλεκτρύνων δὲ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειν ... ὃς με πλοντοῦντα
καὶ ἡδίστῳ ὀνείρατι ξυνόντα ... ἐπήγειρας. Initium huius dialogi ab Alciphrone III. 10. imitatione expressum esse neque alia deesse quae uterque libellus communia habeat iam pridem
Reitzius vidit. Sed quod a nullo quantum scio equidem monitum est invenitur in Anthologia epigramma a Marco Argentario confectum in gallum gallinaceum qui iucundissimum poe-
tae de puella somnium aequa praematuro cantu exturbat. Legitur in Anth. Pal. IX. 286. et
orditur hunc in modum: ὅρνι τί μοι φίλον ὑπνον ἀφήγπασας; Jacobs. Delect. Epigr. p.
394. — Ibid. δὲ ἄϋπνος οὗτος ἀσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο καδίον φυλάττων ἀφ' ἐσπέρας εὐ-
θὺς ἥδη κέρογες ἀλλ' οὔτι χαίρων γε. Haec ex sententiae cohaerentia explenda sumisit
ex Herod. III. c. 36. ἀπὸ δὲ ὥλεσας Κῦδον πειθόμενόν σοι ἀλλ' οὔτι χαίρων. Eurip. Or.
1588. ἀλλ' οὔτι χαίρων ἦν γε μὴ φύγης πτεροῖς. Plenius Arist. Ran. 868. (843.) ἀλλ'
οὔτι χαίρων αὐτὲς ἐρεῖς. Alia exempla eius usus quo χαίρων notat impune congesserunt
Herm. ad Vig. p. 767. Pflugk. ad Eur. Herc. fur. 258. Apud Arist. Acharn. 568. ἀλλ' οὔτι χαί-
ρων ταῦτα τολμήσει λέγειν lego cum Reisigio Synt. I. p. 297. pro vulgato ἀλλ' οὐδὲ χαίρων
quod Elmsleius defendit³⁰⁾. Apud Herod. III. c. 69. οὐτοι μν .. δεῖ χαίροντα ἀπαλλάσ-
σειν ἀλλὰ δοῦναι δίκην commendaverat οὐτι Werfer. Act. Monac. I. p. 262. Fortasse tamen
quod olim suspicatus sum οὐτι τοι scribendum. Id. VI. c. 50. οὐκ αὐτὸν οὐδένα ἀξειν χαί-
ροντα Αἰγανητέων. Similiter plurativo numero Herod. III. c. 29. ἀτάρ τοι ὑμεῖς οὐ χαίρον-
τες γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε. Lucian. Tim. c. 34. ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπίτε μιαροὶ πάντες ὄντες.
Charit. VII. c. 6. ἀλλ' οὐ χαίροντες αὐτὸν πράξονται. Valcken. ad Herod. III. c. 36. — c.
12. τὸ χρυσόν καὶ τὸ ἀργύριον ... ἀέναον τε καὶ πολὺ ἐπερρέον. Verbum ἐπιρρεῖν de di-
vitiis large affluentibus solemine. Eur. Med. 1229. ὅλον δὲ ἐπιρρούντος εὐτυχέστερος ἀλ-
λον γένοιτο ἀν ἀλλος. Liban. Declam. T. I. p. 24. 17. πολὺν τὸν ὅλον ἐπιρρέοντα ὄψει.
Id. T. II. p. 518. 9. ἐὰν καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα καινῶν δέῃ κιβωτῶν τοῖς στρατηγοῖς διὰ τὸν
ἐπιρρέοντα πλοῦτον. Long. Past. IV. c. 35. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέρρει καθ' ἔκαστην ἡμέ-
ραν κληρονόμον οὐκ ἔχοντι. — c. 30. ἐχθροῖς οὕτω πλοντεῖν γένοιτο! Formula impreca-
tionis cui compares Xenoph. Anab. III. 2. 2. οἴομαι γὰρ ἀν ἡμᾶς τοιαῦτα παθεῖν οἷα τὸν
ἐχθροὺς οἱ θεοὶ ποιήσειαν et quod habet Aesch. Prom. 980. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥδε τοὺς
ἔμοις ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι! Similiter Latini Terent. Heaut. V. 3. 13. confitere tuum non
esse? — au! obsecro te, istud inimicis siet. Horat. Od. III. 27. 21. hostium uxores
puerique caecos sentiant motus orientis Austri etc.

Icarom. c. 23. εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανῆς. Voce ἀχανῆς de mari vasto aut de cam-
pis late patentibus saxisque in immensum abruptis saepe utitur Plutarchus. Vide Held. ad
Aem. Paul. c. 25. p. 241. Adde Plutarch. de profect. in virt. c. 3. καθάπερ οἱ πρὸς ἀχανῆς

²⁹⁾ De comparativo in hac similibusque formulis omnium usitatissimo adi si volupe est Valck. ad Herod. III. c. 62. Stallb. ad Euthyphr. init. et Imprimis Nitzsch. de comparativis gr. ling. modis p. 56. Thuc. I. c. 132. ἀλλ' οὐδὲ ἀν .. ἡξίωσαν νεώτερον τι ποιεῖν έσ αὐτόν. Id. VII. c. 86. μὴ σφίσι νεώτερον τι ἀπ' αὐτοῦ γένηται. Necyom. c. 2. δέδοκτα τι νεώτερον. Asin. c. 41. καινότερον τι ἐπερατεύσαντο.

³⁰⁾ Haec Reisigii emendatio num a Dindorfio probata ac recepta sit ignoro cum eius editione non utar.

θέοντες ίστιοις πέλαγος. Id. Non posse suav. vivi c. 30. 8. τῆς ψυχῆς ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὸ ἄπειρον ἐκχεομένης. Id. de latenter vivend. c. 7. 4. καταποντίζων εἰς ἄβυσσον καὶ ἀχανὲς πέλαγος. Lucian. Dial. Deor. XXV. 2. ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη. Ἀχανεῖς ἔστάναι dicuntur homines qui magnitudine alicuius rei obstupefacti aut acerbo dolore percussi aut repentina terrore ac motu attoniti et quasi exanimati vocem emittere nequeunt. Hegesippus apud Meinek. I. c. IV. p. 480. ὁ δὲ παριὼν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν ἐστήξετ' ἀχανῆς. Sic Heliod. II. c. 5. τρόμῳ συσκεψεὶς ἀχανῆς εἰστήκει. Id. II. c. 15. ἐπὶ πολὺ ἀχανῆς εἰστήκει. Conf. II. c. 30. V. c. 6. VI. c. 4. Charit. VI. c. 5. Ἀχανῆ γίγνεσθαι et εἴραι Heliod. X. c. 13. Xenoph. Ephes. I. c. 16. V. c. 10. Ἀχανῆ κεῖσθαι Xenoph. Ephes. II. c. 4. V. c. 12. Charit. I. c. 4. Ἀχανῆ καταπεσεῖν Charit. IV. c. 1. Lucian. Imag. c. 1. ἀχανῆ σε καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινήτερον ἀποφανεῖ. Vide Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 179.

Bis Accus. c. 2. καὶ δλως ἀθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα utrumque copulavit Lucianus praeente Aeschine in oratione quae est adv. Ctesiphontem p. 521. ed. Reisk.: ἀθύτων καὶ ἀκαλλιέρητων ὅντων τῶν ἑρῶν. — c. 11. τὰ κομψὰ ταῦτα ὅμματα καὶ ἀστικὰ οὐ μεμάθηκα· quomodo locutus est Aristophanes apud Meinek. I. c. II. p. 1201. ὅμματά τε κομψὰ καὶ παιάνιον ἐπιδεικνύναι. — c. 29. ἀγρῶμον γάρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονάν. Aristophanes apud Meinek. I. c. II. p. 1179. ὁ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν Φοῖβε μαχαίρας. Xenoph. Hell. VII. 5. 20. πάντες ἡκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας. — c. 31. ἐνίων δὲ καὶ ἐρβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. Quominus praepositionem σὺν deleas prohibet Lucianus Bacch. c. 4. Zeux. c. 10. Deest nimirum aliis locis. Thuc. III. c. 108. πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες πλὴν Μαντινέων. Krueger. ad Thuc. II. c. 52. p. 221. — c. 32. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν ἥδη παύσομαι. Utitur hac orationis conformatio Lucianus Abdic. c. 12. ἔτι πολλὰ ἔχων ὅμως παύσομαι. Pro Imag. c. 28. πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν ... παύσομαι pro qua Deor. Concil. c. 13. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον. Transiit credo e Demosthenis oratione quartā quae est in Philippum p. 114. 25. ed. Dind. p. 151. ed. Reisk. ubi haec leguntur: πολλὰ τούνν ἔχων καὶ περὶ πολλῶν εἰπεῖν παύσομαι. Id. Or. in Timocr. p. 173. 27. ed. Dind. p. 758. ed. Reisk.: πολλὰ λέγειν ἔτι πρὸς τούτοις ἔχων παύσομαι.

Parasit. c. 2. καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἥδη ἀφίει. Est haec dicendi formula Demosthenica. Or. I. adv. Steph. p. 54. 32. ed. Dind. p. 1103. ed. Reisk.: ὡς ἀφῆκα αὐτὸν τῶν ἐγκλημάτων. Ibid. p. 62. 22. ed. Dind. p. 1114. ed. Reisk.: ὡς ἀφέντος ἐμοῦ τῶν ἐγκλημάτων αὐτόν. — c. 49. οὗτος ἐσθίει τότε μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. Eodem modo Xenoph. Hell. III. 4. 11. Ἀγησίλαος μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ ἀγγεῖλαι. . ἐκέλευσεν quae eadem leguntur in Ages. c. 1. 13. Plutarch. Alex. c. 19. τοῦ Ἀλεξανδρου φαιδρῷ τῷ προσώπῳ καὶ διακεχυμένῳ τὴν πρὸς Φίλιππον εὐμένειαν ἀποφαίνοντος. Lucian. Saturn. c. 16. τοῦτο λαμβανέτω δὲ πλούσιος πάντα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. Achill. Tat. II. c. 10. δὲ Σάντρος ὑπαντιάζει με φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. Id. VIII. c. 13. ἥγετο δὲ Θέρσανδρος φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. Id. ibid. c. 14. ἐστη φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. Heliod. X. c. 7. Χαρίκλεια φαιδρῷ τῷ προσώπῳ καὶ μειδιῶντι ... εἶπεν. Itaque in hac similibusque formulis cum articulus ut videre licet constanti usu ponatur apud Plutarch. Crass. c. 16. correxerim ἀρμάνενος πρὸς αὐτὸν φαιδρῷ τῷ βλέψαται καὶ προσώπῳ κατεπόδινεν δὲ Πομπήιος. In editionibus abest articulus. Alteri loci qui est apud Plutarchum in vita Othonis c. 15. φαιδρῷ καὶ καθεστῶτι τῷ προσώπῳ πανταχόσε τὰς ὄψεις περιαγαγῶν subvenit iam Pflugk. Sched. Crit. p. 26. articulo interposito ut legitur in vita Sullae c. 30. τῶν συγκλητικῶν ἐκπλαγέντων ὥσπερ ἐτύγχανε λέγων ἀτρέπτῳ καὶ καθεστηκότι τῷ προσώπῳ προσέκεν εκέλευσεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ. Plutarch. Demetr. c. 17. βάδην δὲ καὶ συνεστῶτι τῷ προσώπῳ μετὰ πολλῆς σιωπῆς προσιόντος κ. τ. λ. Adde Aem. Paul. c. 22. προσβλέψας αὐτὸν ἀλγοῦντι καὶ λειπη-

μένω τῷ προσώπῳ. Pyrrh. c. 17. προσήλαυνε γυμνῶς τῷ προσώπῳ. Alciph. 1. 38. ἡ δὲ οὐκέτι με φαιδροῖς τοῖς δύμασιν ὑψεται μειδιῶσα. Poetae hunc usum non semper obser-
vassae videntur quanquam nunc quidem unum tantummodo quod adversatur exemplum habeo
Solon. fr. 41. apud Bergk. l. c. p. 337. δρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων κραδίῃ φαιδρῷ σὲ προσ-
ενέπη προσώπῳ.

Anach. c. 16. τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς ἡλίους βολάς. Tragicorum locutio
qua primus utitur Sophocles in Ai. 877. ἀλλ ὅνδε ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίους βολῶν κ. τ. λ. ibi-
que Lobeck. p. 388. Eur. Phoen. 169. ἐώραι δύμοια φλεγέθων βολαῖς ἀελίουν. Ter usurpa-
vit Apollon. Rhod. I. 607. ἄμα ἡελίοιο βολαῖς. Id. IV. 679. βολαῖς ἡελίοιο. Ibid. 847.
βολάνη ἡελίου. — c. 18. ἀλλοτε ἀλλην γῆν ἀμείβων. Horat. Od. II. 16. 18. quid terras
alio calentes sole mutamus patria? — Mox sequuntur: πόθεν ἀν.. διδάσκομε αὐτόχθονας
ἄνδρας πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἥδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατψηκό-
τας; Athenienses αὐτόχθονας sese praedicasse eamque laudem de se celebratam libenter au-
divisse cum hic locus documento est tum testantur quos concessit Stallb. ad Plat. Menex.
p. 32. — c. 21. καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἦσαν ταῦτα. Eodem fere intellectu Pind. Pyth. I.
44. ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω. Usu longe frequentiore ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν dicuntur ii
qui ab eo quod propositum est aberrant veluti Lucianus hoc ipso capite: ἀνέκη ληροῦντα
ἥδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. Lycurg. Or. in Leocrat. p. 144. ed. Reisk.: πρὸς δὲ
δεῖ καὶ ὑμᾶς ἀποβλέποντας μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς ἔξω τοῦ πράγματος λέγοντιν Similiter
Aristid. Declam. Lept. I. §. 2. εὐδηλον πάντως ὡς ἔξω λόγου τὰ τοιαῦτα ἐσκουδάκεις.
Inde οἱ ἔξω θεοὶ αὐτοῖς αἰτοῦσιν λόγους αἴτιοι. — c. 29. ὑπόταν δρῶ τυπομένους καθά-
περ κλέπτας ἢ λωποδύτας. Conf. Specim. I. p. 4. Utramque vocem coniunxit etiam An-
tiphon in oratione quae est de caede Herodis §. 9. περὶ τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν δὲ
νόμος κεῖται.

De Luctu c. 12. καὶ πον καὶ ἔσθῆς καταρρήγνυται καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσ-
σεται. Solitos in luctu veteres os et caput multo pulvere deformare inter alios monuit Wessel.
ad Diod. I. c. 72. p. 117. Iamblich. in Passovii Corp. Script. Erotic. Graec. p. 45. 7. Σό-
ραικος ἦν ὕγγελος Τοδάνει τῶν κακῶν κόνιν τε κατὰ τῆς κεφαλῆς πασάμενος καὶ τὸν
κάνδων περιερρημένος. Heliod. IV. c. 19. δὲ Χαρικλῆς ... καὶ μόνον διφθείς ἔσθῆτά τε μέλαι-
ναν ἀμπεκόμενος καὶ κόνιν τοῦ προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς καταχεάμενος τοιάδε ἐλεγεν.
Charit. III. c. 10. Καλιρρόη ... κόνιν τῆς κεφαλῆς καταχέασσα τὰς κόμας σπαράξασα τοι-
ούτων ἥρξατο βοῶν. Conf. Heliod. I. c. 13. — c. 13. πρὸς ὃς δὲ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρί-
ναιτ' ἀν εἰ λάβοι φωνήν. Sophoclea est imitatio adumbrata ex Elect. 538. (548.) φαίη δὲ
ἄν ἡ θανοῦσά γε εἰ φωνὴν λάβοι. Hunc novum loquendi modum praeivit Aesch. Ag. 37.
οἶκος δὲ αὐτὸς εἰ φθογγὴν λύθοι σαφέστατ' ἀν λέξειεν. Pariterque Eurip. Iph. Taur.
52. μόνος δὲ ἐλειφθῇ στῦλος ὡς ἔδοξε μοι δόμων πατρῷων ἐκ δὲ ἐπικράνων κόμας ἔσθῆτας κα-
θεῖναι φθέγμα δὲ ἀνθρώπου λαβεῖν. Lucian. Pseudol. c. 26. πρὸς θεῶν ἦν λέγη ταῦτα
ἡ γλῶττα ἴδιαν αὐτῇ φωνὴν λαβοῦσσα κ. τ. λ. — c. 16. παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην καὶ
τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύνσσων. Vetus id erat Solonis legibus. Conf. Westerm.
ad Plutarch Sol. c. 21. p. 54.

Rhet. Praecept. c. 1. δεινὸς ἀνὴρ ἔση γνῶναι τε τὰ δέοντα καὶ ἔρμηνεῦσαι αὐτά.
Sunt Thucydidis II. c. 60. οἴομαι ἥσσων εἴραι γνῶναι τε τὰ δέοντα καὶ ἔρμηνεῦσαι
ταῦτα. Redeunt de saltat. c. 36. — Sequuntur haec: ἀνέει τὴν ὁδὸν ἔστ' ἀν ἀφίκη πρὸς
τὸ τέρμα. Similiter Onestes in Anth. Pal. IX. 230. ἦν δὲ ἄρδεπτὸν τέρμα μόλης
κ. τ. λ. — c. 3. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα οὐδὲ ὅρειον καὶ ἴδρωτος μεστὴν ἡμεῖς γε
ἀξομεν. Cogitavit sine dubio Lucianus de loco Hesiodeo in Op. et D. 290. sq. μακρὸς δὲ
καὶ ὅρθιος οἶμος ἐσ αὐτὴν καὶ τρηχὺς τοπρῶτον ἐπήν δὲ εἰς ἄκρον κ. τ. λ. ad quem

Onestes quoque in Anth. Pal. I. c. alludit. — c. 8. τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν ὅμηρον λέγοντα ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ γαθά. Fluxit haec sententia non ex Hesiode id quod existimavit Solanus sed ex Epicharmo cuius verba servavit Xenoph. Mem. II. 1. 20. τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γάθα οἱ θεοί. Conf. Hell. VI. 1. 15. τοῦτο μεμαθήκασι πάντες οἱ μετ' ἐμοῦ ὅτι ἐκ πόνων καὶ τὰ μαλακὰ γίγνεται. — c. 11. μάθοις ἀνάσης οὐχὶ τῶν καθ' ἡμῶν ἔστιν οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουεν (Hom. Il. VI. 142.) ἀλλά τι δέντρον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. Conferas Plutarch. Quaest. Conviv. IV. quaest. 1. c. 1. 5. τὸν δὲ ἡμέτερον ἀντιστρόφως τῷ Ἀχιλλεῖ τρέφων δὲ Χείρων οὗτος... οὐκ ἄχραν ἀπόδειξιν ἔχει ἐν ἀρχῇ καὶ δρόσῳ λέγοντοι καθάπερ οἱ τέττιγες σιτούμενοι. Philost. Epist. 17. poetam eroticum amico commendans postquam cum locustis comparavit hunc in modum pergit: ὡς ἀν μὴ δρόσῳ ἀλλὰ σιτίοις τραφεῖν πεπίστευκά σοι μελήσειν. — c. 18. δὲ Ἀθως πλεῖσθι καὶ δὲ Ἐλλήσποντος πεζεύσθω. Simili ratione Cic. de Fin. II. c. 34. cum Xerxes Hellesponto iuncto Athone perrosso mare ambulavisset terram navigasset etc. Res nota. Conf. Herod. VII. c. 36. Lys. Or. funehr. §. 29. Voigtl. ad Dial. Mort. XX. 3. p. 105. — Ibid. τὰ Ὀρευάδον γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω. Vide supra ad Charon. c. 24. Jacobs. Delect. Epigr. p. 205.

Philops. c. 5. ὡς δὲ καὶ ἐπώμυντο τοῖς πλείστοις παραστησάμενος τὰ παιδία. Veteres ut maiorem dictis conciliarent per liberorum caput iurare solebant. Platner. Der Process. T. I. p. 223. et Der attische Process. p. 688. 5. Sumta autem est illa dicendi formula e Demosth. Or. c. Conon. p. 171. 29. ed. Dind. p. 1268. ed. Reisk.: φασὶ γὰρ παραστησάμενον τοὺς παιδας αὐτὸν κατὰ τούτων³¹⁾ διμετορθατι. Conf. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 981. — c. 14. συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρούνων ἡκούσαμεν ἀδόντων. Sic e regula Phrynichi qui in Bekkeri Anecc. p. 21. 24. Atticis consuetum esse ait ἀδειν de gallorum cantu usurpare pro κοκκύζειν. Hoc enim induxisse Diphilum Comicum. Conf. Meinek. I. c. IV. p. 407. Confirmat Phrynichi praeceptum Plat. Conviv. p. 223. C. ἐξεγρέσθαι πρὸς ἡμέραν ἥδη ἀλεκτρούνων ἀδόντων. Sequitur Lucian. Dial. Meretr. IV. 3. τοῦ ἀλεκτρούνος εὐθὺς ἄσαντος. Ibid. XI. 3. ἥδη τρίτον ἡσεν ἀλεκτρούνων. Liban. Declam. T. I. p. 47. 12. ἥδον γὰρ ἀλεκτρούνονες. Similiter nomen ϕδὴ in ea re usurpatum apud Lucian. de merc. cond. c. 30. ὑπὸ ϕδὴν ἀλεκτρούνων ἀνεγρόμενος. Liban. T. II. p. 13. 5. μήτε ἐν μέσαις νυξὶ μήτε ἐν πρώταις ἀλεκτρούνων ϕδαῖς ἥκειν. Conf. Boissonad. ad Aristaen. I. 24. p. 547. — c. 31. ζμαθεν οἱ βαδίζοιμι εἰς προῦπτον κακόν. Conf. Specim. I. p. 4. Addatur Phoenicides apud Meinek. I. c. IV. p. 511. εἰς προῦπτον ἡλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν. Sic Plutarch. de Genio. Socrat. c. 17. τί σπεύδομεν κατάγειν φίλους καὶ οἰκείους ἄνδρας ἐπὶ προῦπτον ὅλεθρον.

Bacch. c. 4. τοῦ δεξιοῦ μὲν δὲ οὐ πειληνὸς τοῦ εὐωνύμου δὲ δὲ οὐ πάντα ἥγοῦντο. Pan sinistrum cornu dicit quippe bellī non imperitus. Long. Past. II. c. 23. συνήθης γὰρ (οὐ πάντα) στρατοπέδους μᾶλλον ἡμῶν καὶ πολλοὺς ἥδη πολεμουσ ἐπολέμησε τὴν ἀγροκίαν καταλιπών. Conf. supra ad Dial. Deor. XXII. 3. — c. 7. καρηθαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔσικεν. Verbum βαπτίζεσθαι de iis qui largo Lyaei flumine submersi sunt ante Lucianum primus ni fallor usurpavit Plat. Conviv. p. 176. B. καὶ γὰρ αὐτός εἴπι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Legitur

³¹⁾ Praepositionis κατὰ cum genitivo usum quo verbis deierandi et confirmandi apponitur iusto brevius tractarunt nostri grammatici. Arist. Ran. 101. φρένα οὐκ ἐθέλουσαν ὄμοσαι καθ' ἔρων. Lucian. Icarom. c. 9. οἱ δὲ κατὰ συνῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμυντο. De Calumn. c. 18. κατὰ πάντων θεῶν καὶ κατὰ Ηφαιστίωνος ἐπομοσάμενος. Dial. Meretr. VII. 1. κατὰ ταῖν θεαῖν καὶ τῆς Πολιάδος ὄμοσε. Conviv. c. 32. ὄμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος. Long. Past. II. c. 4. ὄμνυν κατὰ τῶν μύρτων. Id. IV. c. 20. κατὰ πάντων ὄμνυε θεῶν. Similiter Demosth. Or. adv. Aphob. p. 236. 26. ed. Dind. p. 852. ed. Reisk.: η μήτηρ καὶ ἐμοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς... πίστιν ἡθελησεν ἐπιθεῖναι. Id. ibid. p. 238. 9. ed. Dind. p. 854. ed. Reisk.: η μήτηρ πίστιν ἡθελησεν ἐπιθεῖναι καὶ ἐμοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς. Isae. Or. de Apollodori heredit. §. 16. ἐπιτιθέναι πίστιν κατὰ τῶν ἔρων. Id. ibid. §. 17. ἐπιθέντος ἐκείνου τὴν πίστιν καθ' ἔρων.

etiam apud Plutarch. de solert. animal. c. 23. 1. κραιπαλῶσι γὰρ ἔτι τὸ χθιζὸν καὶ βεβαπτισμένοις νῆφων ὡς δρᾶς ὁ γενναῖος ἐκ παρασκευῆς ἐπιτέθειται. Conf. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 560.

Hercul. c. 8. ὁ Ἐρως ὁ σὸς ὁ Τῆς ποιητὰ εἰδιδών με κ. τ. λ. Anacreontis verba ordinavit Bergk. I. c. p. 672. 24. — Quae deinde sequuntur: ἐτόλμησα πάλαι νενεωλημένον τὸ ἀκάντιον κατασπάσας ea paucis mutatis reperiuntur apud Alciph. I. 1. τὸ πρῶν νεωληγθὲν σκαφίδιον σπουδῇ κατεσύραμεν.

Advers. Indoct. c. 1. εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμψάνοις. Originem ducunt ab Arist. Lys. 730. οἵκοι γάρ ἔστιν ἔρια μοι Μιλήσια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα. — c. 8. καὶ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ποιησάμενος. Similiter de veste Tragicorum Necyom. c. 16. τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος. Demosth. Or. adv. Polycl. p. 135. 19. ed. Dind. p. 1217. ed. Reisk. habet κόσμον χρυσόπαστον. Non inepte dixeris cum Iuv. VI. 482. latum pictae vestis aurum. — c. 11. τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρῆται φασὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν κ. τ. λ. Ovid. Met. XI. 50. caput Hebre lyramque excipis ibique Bach. p. 192. Conf. Jacobs. Delect. Epigr. p. 451. — c. 14. καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδενοί καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. Eadem metaphora verbum ὑπερακοντίζειν adhibent Comici. Arist. Plut. 666. εἰς μέν γε Νεοκλείδης ὃς ἔστι μὲν τυφλὸς κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν. Id. Avv. 363. ὑπερακοντίζεις σὺ γ' ἦδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Diphilus apud Meinek. I. c. IV. p. 407. ἐνταῦθα γοῦν ἔστιν τις ὑπερηκοντικῶς. — c. 27. τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀπτει 32. τῶν βιβλίων; Reposuit tandem editor Parisinus certissimam hanc Gesneri emendationem iam dudum a Jacobsio ad Achill. Tat. p. 587. commendatam pro τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων: quod etsi nihil eo ineptius cogitari potest, tamen obstinate tenuerunt Lehmannus et Jacobitzius. Exemplis a Jacobsio I. c. allatis haec adiungi possunt Arist. Eqq. 485. ἄγε δὴ τίνα νοῦν ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις; Demosth. Or. adv. Polycl. p. 141. 10. ed. Dind. p. 1225. ed. Reisk.: τίνα με ὀλέσθε ψυχὴν ἔχειν κ. τ. λ. Liban. Declam. T. I. p. 94. 4. τίνα ἂν ἔχοις ψυχὴν εἰς δὲ μὲν κέοιτο ἀποθανών.

Calumn. non tem. cred. c. 5. ἐοικὼς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληρόσι. Alciph. III. 19. ἐγὼ ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα. — c. 8. μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Jacobitzius. cum aliquot codd. ἀμφω dedit omissa praeterea ἀν particula. Minus recte. Scribe etiam μηδὲ ut est in Phocylidis fr. 17. apud Bergk. I. c. p. 341. coll. p. 347. 87. Respicitur Arist. Vesp. 745. (725) iam ab aliis allatus et ibid. 955. μὴ προγίγνωσκ' ὁ πάτερ πρὶν ἀν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων. Alludit Menander apud Meinek. I. c. IV. p. 258. ὁ προκαταγιγνώσκων πρὶν ἀκούσαι σαφῶς αὐτὸς πονηρός ἔστι πιστεύσας κακῶς. Eadem sententia inest in iurandi formula frequentata illa apud oratores et vario modo expressa qua iudices religione obstringebantur ad similiter utrosque audiendos. Vide de ea re Dissen. ad Demosth. Or. de Coron. p. 160. Adde Aesch. Or. adv. Ctesiph. p. 448. ed. Reisk.: μήτ' ἀπογιγνώτω μηδὲν μήτε καταγιγνώτω πρὶν ἀκούσῃ. Isocrat. Antid. p. 278. 10. ed. Dind.: ὁμοίως ἀκροάσεσθαι τῶν κατηγορούντων καὶ τῶν ἀπολογούμενων. — c. 16. ἀνυσιμώτατον γὰρ τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς. Elegans vox de vi persuadendi ut Aristaen. I. 15. οὐδέν πιθανότερον πέφυκεν οὐδὲ ἀνυσιμώτερον Ἀφροδίτης. Plutarch. Lucull. c. 6. ἔργον οὐ σεμνὸν οὐδὲ ἐπαινετὸν ἀλλως δὲ ἀνύσιμον πρὸς τὸ τέλος. — c. 20. καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος. Conf. Specim. I. p. 4. sq. Adde Themist. Or. X. p. 136. C. ἀλλ ἀνωθεν μέχοι θαλάττης δόξαις ἀν τεῖχος ἀδαμάντινον ἐληλάσθαι. Quae de translata adiectivorum ἀδαμάντινος λιθινος et σιδηροῦς

³²⁾ Quod Solanus ἀπτη pro ἀπτει scribendum arbitratus est, id maluit procul dubio meliore ratione ductus quam qui eum non sunt secuti. Conf. Specim. I. p. 13. not. 11.

usu disputavi l. c. p. 5. not. 1. quo ferro et adamanti similes dicuntur homines qui omni humanitatis sensu vacui sunt, ea aliis quibusdam testimoniis firmare placet. Themist. Or. II. p. 26. C. τίνα οὐκ ἀν σιδηροῦν καὶ ἀδάμαντος στερεωτέρον μαλάξειε κ. τ. λ. Liban. Declam. T. III. p. 341. 7. τις οὗτω λίθινος τις ἀδαμάντινος δ' τῷ μή τὴν ψυχὴν ἔτρωσεν δὲ λόγος; Id. T. IV. p. 143. 4. τις οὗτω σιδηροῦς τις οὗτως ἀδαμάντινος δύστις ἀν ὑπέμεινεν; Substantiva σιδηρος et ἀδαμας similiter usurpantur. Praeivit Pind. fr. 89. apud Bergk. l. c. p. 246. ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρον κεχάλκευται μέλαναν καρδίαν, quae verba ut in transcursu moneam habet Plutarch. de inimic. utilit. c. 9. et de sera num. vindict. c. 13. coll. de Stoicor. repugn. c. 1. Anth. Pal. V. 246. ψυχὴ δ' ἐξ ἀδάμαντος ἀπειθέος. Themist. Or. X. p. 133. A. ὥφ' ἀν ἐπεκλάσθη τις ἀν καὶ ἀδάμαντος στερεωτέρος. Philo de Abrah. T. V. p. 314. δ μοι δοκεῖ μηδεὶς ἀν ὑπομεῖναι καὶ εἰ σιδήρους τὴν ψυχὴν ἢ ἀδάμαντος κατεσκενάστο, quomodo locum emendavit Iacob. ad Achill. Tat. p. 907. Eodem modo locuti sunt Latini. Ovid. Met. IX. 614. nec rigidas silices solidumve in pectore ferrum aut adamanta gerit. Conf. Interpp. ad Horat. I. 3. 9. illi robur et aes triplex circa pectus erat etc. — c. 24. ἐνδακόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέψειν τὴν χολήν. Ἐνδάκνειν τὸ χεῖλος dicuntur ii qui bilem alunt. Alciph. III. 58. τρέμω ἐνδακών τὸ χεῖλος κ. τ. λ. Meinek. l. c. II. p. 419. Lucian. Asin. c. 15. πολλὰ κατ' ἐμαντὸν μεμψάμενος τὴν Παλαιστραν ἐπὶ τῇ ἀμαρτίᾳ δακών τὸ χεῖλος ἀπῆνεν.

Pseudolog. c. 2. πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω. Conf. Specim. I. p. 5. Demosthenis formula utitur Aristid. Declam. Lept. I. §. 64. ἀλλ' οὐ λεπτίνης τοιοῦτος πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέ. — c. 32. εἰ ... δριμὺ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. Dictionem δριμὺ βλέπειν de torvo vultu frequentat Lucianus praeiente Aristophane in Ran. 569. ἐβλεψειν εἰς ἐμὲ δριμύ. Locis iam a Reitzio in Ind. s. v. allatis adiungas Dial. Deor. XIX. 2. Icarom. c. 23. Philopatr. c. 22. Alciph. III. 19. δριμὺ βλέπειν. Anth. Pal. IX. 777. δριμὺ γὰρ βλέπων ὑψαγενίζει. Conf. Iacobitz. ad Catapl. c. 3. p. 8.

De domo c. 4. ἐπαρθῆναι καὶ πτερεωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν. Plutarch. Sertor. c. 24. ἀναπτερωθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα. Sic de animo Xenoph. Hell. III. I. 14. Μειδίας ... ἀναπτερωθεὶς ὑπό τινων ὡς αἰσχρὸν εἴη κ. τ. λ. Id. ibid. III. 4. 2. ἀνεπτερωμένων τῶν Λακεδαιμονίων. Iacob. ad Achill. Tat. p. 918. — c. 9. ἵνα αὐτὸν ... ἢ αἰγλήντα ὡς τὸν Ὄλυμπον εἴποι. Hom. Il. I. 532. XIII. 243. Od. XX. 103.

Macrob. c. 3. Τειρεσίαν τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. Tiresiam septem aetates vixisse fabulatur Hygin. fab. 75. cum secundum Iovem iudicasset Iuno irata manu aversa eum excaecavit; at Iovis ob id fecit ut septem aetates viveret. Consentit Phlegon. Trall. c. 4. τὸν Δία δωρήσασθαι αὐτῷ τὴν μαντικὴν καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεᾶς ἐπτά. — c. 10. Ἀργανθώνιος Ταρτησσῶν βασιλεὺς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἐτη βιῶνται λέγεται ὡς Ἡρόδοτος δὲ λογοποιὸς καὶ δι μελοποιὸς Ἀρακέων. De Herodoto errat Lucianus. Namque memoriae prodidit historiae pater I. c. 163. Arganthonium centum et viginti annos vixisse, eamque fabulam repetiit Cic. de Senect. c. 19. fuit ... Arganthonius quidam Gadibus qui octoginta regnavit annos centum et viginti vixit ibiq. Gernh. De Anacreonte quem testem adducit Lucianus, vide Bergk. l. c. p. 667. 8. ἔγωγ' οὐτ' ἀν Ἀμαλθίης βουλοίμην κέρας οὐτ' ἔτεα πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

Patriae Encom. c. 1. δτι οὐδὲν γλύκιον ἡς πατρίδος φθάνει προτεράγνημένον. Sumsit ex Hom. Od. IX. 34. Id fecerunt Palladas in Anth. Pal. IX. 395. ὡς οὐδὲν γλύκιον ἡς πατρίδος εἶπεν Ὁδησσεὺς et incertus poeta l. c. IX. 458. οἰδα καὶ αὐτὸς ὡς οὐδὲν γλύκιον ἡς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.

De Dipsiad. c. 2. ὕοντα τὸν θεὸν τηρήσαντες. Sunt Menandri apud Meinek. l. c. IV. p. 299. τηρῶ τὸν Δία ὕοντα πολλῷ.

Navig. s. Vot. c. 26. ἀποστεղθέντας ὦν εἶχον ὑπό τινος βασιάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα

δαίμονος. Sic praeter Lucian. Amorr. c. 25. Asin. c. 19. Charit. III. c. 2. ἐνεμέσησε καὶ ταύτη τῇ ἡμέρᾳ δι βάσκανος δαίμων. Conf. VI. c. 2. Anth. Pal. VII. 328. — c. 30. δέδια μὴ .. δι ππος ἔξενέγη με τὸν χαλινὸν ἐνδακῶν εἰς μέσους τοὺς πολεμίους. Haec dictio fluxit e Platonis Phaedr. p. 254. D. ἀκτεῖνας τὴν κέρκον ἐνδακῶν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἔλκει unde profecerunt Achill. Tat. I. c. 12. τὸν χαλινὸν δακῶν (scribe ἐνδακῶν) δι ππος καὶ τὸν αὐχένα σιμώσας... δι ἀρέος ὑπαταί. Themist. Or. I. p. 7. C. ἦπιω ἐνδακόντι τὸν χαλινόν. — c. 31. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν ἐπειδάν αὐτοὶ συμπαρῶσι. Hunc Persarum morem commemoravit Xenoph. Anab. I. 8. 21. καὶ ἡδει (δι Κῦρος) αὐτὸν (βασιλέα) δι μέσον ἔχοι τοῦ Περσικοῦ στρατεύματος. Vide Ellendt. ad Arrian. II. 8. 18. p. 174.

Dial. Meretr. II. 1. ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος i. e. lenimentum amoris ut Eu-math. de Ism. et Ism. amorr. IX. p. 420. ed. Teuch. παραμύθιον ἔρωτος. Eodem intellectu dixit Long. Past. II. c. 7. ἔρωτος οὐδὲν φάρμακον. Id. ibid. c. 9. τὸ κατακλιθῆναι μόνον φάρμακον ἔρωτος. Charit. VI. c. 3. φάρμακον ἔτερον ἔρωτος οὐδέν ἐστι πλὴν αὐτὸς δι ἔρωμενος. Nec multum discrepat quod habet idem Charit. II. c. 8. οὐδεμίαν εὑρίσκων θεραπείαν τοῦ ἔρωτος.

Dial. Meretr. III. 2. ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσ-φυῶς ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη. Iam Reitzius attulit Alciph. I. 28. ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κύσαι. Similiter Horat. II. 12. 25. dum flagrantia detorquet ad oscula cervicem etc. Cum novissimis Luciani verbis commode comparaveris Anth. Pal. V. 255. εἶδον ἐγὼ ποθέοντας ὑπ' ἀτλήτοιο δὲ λίσσης δηρὸν ἐν ἀλλήλοις χείλεα πηξάμενοι οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέος. Ovid. Heroid. II. 94. oscula per longas iungere pressa moras.

Dial. Meretr. VIII. 1. δεῖτις ὁ Χρυσὸς μήτε γηλοτυπεῖ μήτε δρυγίζεται μήτε ἐρράπισε ποτε ἡ περιέκειρεν ἡ τὰ ιμάτια περιέσχισεν ἐπὶ ἔραστῆς ἐκεῖνός ἐστιν; Pari colore imaginem flagrantis et protervi amatoris expressit Horat. Od. I. 17. 24. sq. nec metues protervum suspecta Cyrum ne male dispari incontinentes iniiciat manus et scindat haerentem coronam crinibus immetit amque vestem.

Dial. Meretr. XII. 2. τί με ὑποβλέπεις καὶ πρίή τοὺς δόδόντας; Sic Arist. Ran. 954. μὴ πρίε τοὺς δόδόντας. Liban. Declam. T. I. p. 35. 22. πρίων τοὺς δόδόντας.

Dial. Meretr. XIV. 3. τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδον ἐκόμισα πώποτε. Excerpsit Arist. Vesp. 699. οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδον κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσι.

De morte Peregr. c. 20. οὐπερ ἔξ ἀρχῆς δριμύν τινα ἔρωτα ἔρῶν ἐτύγχανε. Similiter Liban. Declam. T. I. p. 6. 5. καὶ με εἰσγέχετο δριμύς τις ἔρως τῶν λόγων. Conf. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 593. — c. 34. διτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις ... πλείους ἔπονται. Iamblichus l. c. p. 47. 21. δι καὶ ἀπαγομένῳ ἐπὶ τὸν σταυρὸν Σοραίχω μηνύει. Paullo post: ἐπὶ τὸν πρότερον σταυρὸν πάλιν ἥγετο καὶ ἀνεσταυροῦτο. Charit. IV. c. 3. τὴν ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἥγομεθα πάντες.

Fugitiv. c. 17. ἐν ἀπασιν ἀφθόνοις βιοῦντας. Conf. Specim. I. p. 5. Ante Demosthenem iam dixerat Xen. Anab. III. 2. 25. ἐν πᾶσιν ἀφθόνοις βιοτεύειν. Ecce similia: Liban. Declam. T. III. p. 277. 20. ἐν ἀφθόνοις διάγειν. Plutarch. de exilio c. 7. ἐν ἀφθόνοις διάγειν. Id. Otho. c. 8. ἐν ἀφθόνοις πᾶσιν εἶναι. Id. Quaest. Conviv. IV. quaest. 4. c. 1. 2. συνονοσίας ποιοῦνται μετ' ἀλλήλων ἐν ἀφθόνοις πᾶσι. Id. Gryll. c. 2. 4. ἡμᾶς πείθεις ἐν ἀφθόνοις ζῶντας ἀγαθοῖς. Liban. T. IV. p. 3. 4. διετρίβομεν ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. — c. 27. τὸ νῦν δὲ ἀμα κηρύττωμεν εἰ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικὸν τῶν ἀπὸ Σινάπης βαρβάρων κ. τ. λ. Cavillans in his respicere videtur Lucianus formulam qua praeceo apud veteres in edicto aliquo promulgando utebatur. Herod. VII. c. 134. κήρυγμα τοιόνδε ποιευμένων εἰ τις βούλοιτο Λακεδαιμονίων πρὸ τῆς Σπάρτης ἀποθνήσκειν κ. τ. λ. Evi-

dentius alludit Meleager in Anth. Pal. V. 177. κηρύσσω τὸν Ἐρωτα τὸν ἄγριον κ. τ. λ. ubi vide Jacobs. Delect. Epigr. p. 132. nostro loco ut gemino atque simillimo allato.

Saturnal. c. 5. περὶ σοῦ ἀκοίμουεν ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῆς Ρέας. Conf. Stallb. ad Plat. Euthyphr. p. 170. — c. 120. ἡ γῆ ἀσπόδος καὶ ἀνήροτος ἔφυεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθά. Color est ut apud Xenoph. Cyr. VIII. 7. 25. ἡ γῆ πάντα τὰ ἀγαθὰ φύει. In rem compara Ovid. Met. I. 101. ipsa quoque immunis rastroque intacta nec ullis saucia vomeribus per se dabat omnia tellus. — c. 24. τὴν ἐσθῆτα δὲ διλυωρίᾳ τῶν ἐπιμελητῶν κοσκινηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν. Simili imagine Plant. Rud. I. 2. 14. villam integundam intellego totam mihi: nam nunc perlucet ea quam scribimus crebrius. Nec dispar est comparationis genus apud Aesch. Ag. 843. ἀνὴρ ὅδ' ὡς πρὸς οἰκον ὠχετεύετο φάτις τέτρωται δικτύον πλέον λέγειν. — c. 36. πρὸς ὁφθαλμῶν λαβόντες ἡ γέρωνας. Locutionem usurparunt Diod. XIV. c. 51. οἱ ἐκ πόλεως πρὸς ὁφθαλμῶν λαβόντες τὰ τῆς αἰγαλωσίας δεινά. Id. XVII. c. 30. τὴν ἐνέργειαν τὴν Ἀλεξανδρου πρὸς ὁφθαλμῶν λαβὼν ἔζητε. Sic Plutarch. Non posse suavit. vivi c. 16. 4. Polyb. II. c. 35. Eodem fere significatu Lucian. Tox. c. 20. καὶ μοι ἐπ' ὁφθαλμῶν λαβὲ τὴν ἐπάναστασιν τῶν κυμάτων.

Conviv. c. 11. δρᾶς τὸν γέροντα . . . δπως ἐμφορεῖται τῶν ὕψων . . . καὶ δσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἔστωτι δρέγει. Illam veterum consuetudinem qua cibos servis qui proxime adstabant domum auferendos tradebant cum Athenae. Deipn. IV. p. 128. D. commemoravit tum acerbe perstrinxit Lucilius in Anth. Pal. XI. 207. καὶ τῷ γειτονεῖ δσα πέντε λύκοι, Γάμε, καὶ τὰ περισσά, οὐ τὰ σὰ τῶν δὲ πέριξ πάντα διδωσ ὀπίσω. Id. ibid. XI. 205. οὐδὲν ἀφῆκεν δλως Διονύσιον λείψανον Αὔλων Εὐτυχίδης δειπνῶν ἥρε δὲ πάντ' ὀπίσω. — c. 14. τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζωρότερον ἐγχέαντα. Similiter Ephippus apud Meinek. I. c. III. p. 328. φιάλην ἐκατέρᾳ ἔδωκε κεράσας ζωρότερον Ομηρικῶς. Quod Phrynicus ait ζωρότερον Homericum esse nec aliis usurpatum, id praeceptum in suspicionem vocavit atque refutavit iam pridem Lobeckius p. 146. apud quem inter Lucianeos locos desidero Tim. c. 54. τῷ ζωροτέρῳ χαίροι μάλιστα et quod in promptu est Anth. Pal. V. 289. ζωροτέρῳ μείζονι κισσοβίω. Formae εὐζωρότερον longe usitatoris testimentiis addit Diphil. apud Meinek. I. c. IV. p. 402. ἐγχεον σὺ δὴ πιεῖν· εὐζωρότερον γε νὴ Λίω παῖ δός³³). Antiphanes apud Meinek. I. c. III. p. 77. habet: κέρασον εὐζωρέστερον. Eubulus ap. Meinek. I. c. p. 268. πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας quae eadem leguntur in fragmento quod Ephippo tribuitur apud Meinek. I. c. p. 325. — c. 15. συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ καὶ φιλοτησίαι κ. τ. λ. Similiter Alciph. I. 22. κύλικος συνεχὲς περιεσοβούμενης διατριβὰς καὶ μελλησμὸνς ἐνεποίουν. Luciani loci meminit Bergl. ad Alciph. III. 55. τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περιεσοβούμενης. — c. 46. τέλος δὲ θλιπέας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον σκότος μέγα ἐποίησ . . . καὶ γὰρ οὐ δραδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἀλλον ἀλλὰ πολλὰ ἐπράγθη καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. Καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων κατελήγθη Λ. τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν· καὶ πρὸς βίαιον συνενεχθῆναι αὐτῇ σπουδάζων. Cum turpi atque impuro igni quo stimulatum Alcidamantem impudicum istum Cynicūm candelabro everso in Venerem ruisse tam vivide depinxit Lucianus non inepte comparaveris morum perditissimorum imaginem qualem adumbravit Horat. Od. III. 6. 27. neque eligit cui do net imperissa raptim gaudia luminibus remotis. Conf. Bergl. ad Alciph. III. 55. — c. 47. οἱ τρανματίαι φοράδην ἐξεκομίζοντο. Simili in loquendo ratione Plutarch. Coriol. c. 24. ταῦτα δὲ ἐν κλινidiō φοράδην κομισθεὶς εἰς τὴν σύγκλητον ἀπῆγγειλεν. Id. Gall. c. 8. Γάλβαν . . . μόλις εἰς Ράμην ἐξαρκέσοντα φοράδην κομισθῆναι διὰ γῆρας. Conf. Lucian. Gall. c. 10. Dial. Mort. XIV. 5.

³³) Cum Diphili verbis conferas quae habet Tibull. III. 7. 30. tu puer i liquidum fortius adde merum.

De Syria Dea c. 17. τρόμῳ εἶχετο καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. Verbum πάλλεσθαι de hominis corde dictum sive metu ac terrore sive gaudio palpitate e sermone poetico ascriverunt et Lucianus et alii solutae orationis scriptores. Hom. II. XXII. 452. 461. Aesch. Suppl. 766. μελαινόχωρος δὲ πάλλεται μου καρδία. Anth. Pal. V. 214. σοὶ δὲ Ἡλιοδώρα βάλλει τὰν ἐν ἔμοι παλλομέναν καρδίαν. Long. Past. I. c. 17. τὴν καρδίην παλλομένην οὐ κατεῖχε. Id. II. c. 17. ἥλιον τὴν ψυχὴν τὴν καρδίαν ἐπαλλόμην τὸ σῶμα ἐψυχόμην. Sic Anth. Pal. V. 125. ὀμφοτέρων δὲ στέροντον ἐπάλλετο. Simili metaphora usurpantur verba πηδᾶν et ἐξάλλεσθαι. Plat. Ion. p. 535. C. δρόσαι αἱ τρίχες ἵστανται ὑπὸ φόβου καὶ ἡ καρδία πηδᾷ. Plutarch. de audiend. poet. c. 10. τοῦ κινδυνεύοντος ἡ καρδία πηδᾷ. Long. Past. I. c. 18. ἐκπηδᾷ μου τὸ πνεῦμα ἐξάλλεται ἡ καρδία τήκεται ἡ ψυχὴ. Conf. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 833.

Demosth. Encom. c. 1. καλῶς γε σὺ ποιῶν καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων. Liban. Declam. T. I. p. 226. 11. καλὸν δὴ καὶ τὸ ἐκτραφέντα χρόνῳ ὕστερον ἐκτίνειν τροφεῖα τοκεύσιν. — c. 10. οὐκ Ἀθῆναι αὐτῷ πατρὶς αἱ λαμπραὶ καὶ ἀοιδιμοι καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; Sunt Pindari verba ad quae scriptores saepenumero alludunt. Bergk. I. c. p. 228. 47. Ιοκοσε Timon dicitur τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθήνων τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος Lucian. Tim. c. 50. luditque etiam Antipater Sidonius in Anth. Pal. VII. 81. qui in recensu septem sapientum Thaletem praedicat ἔρεισμα Δίκας. — c. 14. Ἐρωτι δὴ πάντα πόριμα κ. τ. λ. Long. Past. III. c. 5. Ἐρωτι δὲ ἄρα πάντα βάσιμα καὶ πόνο καὶ ὕδωρ καὶ Σκυθικὴ χιών. Conf. Wex. ad Soph. Ant. 777. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 129. Mitscherl. ad Horat. Od. III. 12. 1. — c. 15. Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν Ἀημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου. Ἀπόζειν λύχνου de iis dici quae nocturno studio nimiaque diligentia elaborata sunt notum est. Pytheas nimirum Demosthenis in republica adversarius invidens dixisse fertur orationes eius olere lucernam. Plutarch. Demosth. c. 8. Id. Praecept. gerend. reip. c. 6. Aelian. Var. Hist. VII. 7. — c. 17. μὴ διατεθρουλῆσθαι τὰ ἀτα ταῖς Ἀημοσθένους πράξεσιν. Est apud Plat. de rep. II. p. 358. C. ἀπορῶ διατεθρυλημένος τὰ ἀτα. — c. 19. Τσιμηνὸν ἡ χρυσαλάκατον Μελίαν κ. τ. λ. Est Pindari fr. 5. apud Bergk. I. c. p. 217. — c. 20. ἐκείνου μέν γε τὰς ἀστροαπάξ καὶ βροντὰς καὶ πελθοντις τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες κ. τ. λ. Respicit Arist. Acharn. 536. ἐντεῦθεν δογῇ Περικλέης δύλημπιος ἡστραπτεν ἐβρόντα τὸν εὔνεκκα τὴν Ἑλλάδα. Conf. supra ad Demon. c. 10. — c. 38. περὶ Χειρωνείας οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπάνετο πρὸς ἡμᾶς λέγων εἰς δύον ἀνθρώποις ἡμᾶς κινδύνου κατέστησε. Idem narrat Plutarch. Demosth. c. 20. — Ibid. εἰ ... στρατιωτῶν ἀταξίᾳ καὶ παραδόξῳ δοπῆ τῆς τύχης ... κεκρατήκαμεν κ. τ. λ. Sic de inclinatione fortunae etiam Diod. XIII. c. 25. εἰς γάρ καιρὸς καὶ βροχεῖα δοπῆ τύχης ταπεινοῖ πολλάκις τοὺς ὑπερηφάνους. Revoca tibi in mentem quae Demosth. Ol. II. p. 19. 34. ed. Dind. p. 24. ed. Reisk. dicit: μεγάλη δοπῆ μᾶλλον τὸ δόλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰν ἀνθρώπων πράγματα, quae sua reddidit Plutarch. de fortitud. Romi. c. 10. De voce δοπῆ conf. Schaeff. Apparatus. Crit. I. p. 263. Baehr. ad Plutarch. Philop. c. 3. — c. 44. ἡδὺ γελάσας καὶ μὲ δὴ σκωπτων ἐς τὸν πρότερον βίον ἡδὺ γελᾶν est hic suaviter irridere ut Hom. Od. XVIII. 111. τοὶ δὲ Ἰοαν εἴσω ἡδὺ γελῶντες καὶ δεικανόντες ἐπέεσσι. Od. XX. 376. οἱ δὲ ἄρα πάντες ἐπὶ αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. — c. 46. μετὰ Καλλιμέδοντος. De Callimedonte homine perditio monuit Maetzner. ad Dinarch. p. 145.

Deor. Concil. c. 6. σιωπήσομαι ὁ Ζεὺς διὰ σὲ πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. Fluxerunt haec e Demosth. Ol. III. p. 28. 11. ed. Dind. p. 36. ed. Reisk.: τὰ ἄλλα σιωπῶ πολλὰ δὲν ἔχων εἰπεῖν.

Cynic. c. 8. ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονάς. Conf. Specim. I. p. 6. Addo Themist. Or. IX. p. 125. D. οὐ μεταπέμπειν ἀναγκαῖον ἐκ περάτων γῆς τοὺς διδάσκοντας. Id. Or. XIII. p. 165. D. ἐκ περάτων εἰς πέρατα γῆς ἐπορεύθης. Id. ibid. p. 171.

B. ἐκ περάτων εἰς πέρατα γῆς δομηθεῖς. Quae leguntur apud Aristid. Or. Platon. I. T. III. p. 64. τόν γε συντυχόντα καὶ δεηθέντα κελεύει θεραπεύειν ἡ τέχνη κανὲν ἐκ περάτων ἥκη τις ἀρτίως, ea cum suspecta atque sublestae fidei viderentur esse ita correxit Jacobs, ad Achill. Tat. p. 535. ut legendum putaret: κανὲν ἐκ περάτων ἥκη γῆς ἀρτίως. Evidem scripserim: κανὲν ἐκ περάτων γῆς ἥκη ἀρτίως.

Philopatr. c. 1. τὸ τοῦ Κλεομβρότου πήδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμνθεύθη ἐπ' ἔμοι. Cleombrotum Ambraciotam cum ei nihil accidisset adversi e muro se in mare abieciisse lecto Platonis libro narrat Cic. Tusc. I. c. 34. 84. auctore Callimacho cuius epigramma legitur in Anth. Pal. VII. 471. — c. 2. ταυρογδὸν ἐπιβλέπειν. Conf. Specim. I. p. 6. Ex Platone hausit etiam Alciph. III. 3. ὁ ταυρογδὸν πάντας ὑποβλέπων. Adi Pflugk. ad Eur. Med. 92. p. 20. — c. 18. εὐπερ ἐκ καρδίας μ' ὅντως φιλεῖς. Compilavit auctor Arist. Nubb. 86. εὐπερ μ' ἐκ τῆς καρδίας ὅντως φιλεῖς. Eodem modo dixit Theophr. Charact. 17. Θαυμάζω εἰ καὶ ἀπὸ ψυχῆς σύ με φιλεῖς. — c. 25. ἀνεβόησα ὡς δαιμόνιοι ἀνδρῶν μὴ μεγάλα λίαν λέγετε ut Arist. Ran. 860. ὡς δαιμόνιοι ἀνδρῶν μὴ μέγα λίαν λέγε. — Ibid. Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων. Locutionem Θήγειν ὀδόντας proprio intellectu de feris imprimis de apro usurpari constat. Hom. Il. XI. 416. ὁ δέ τ' εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο Θήγων λευκὸν ὀδόντα. Il. XIII. 475. ὡς δέ τις σῦς οὐρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς ... ὀδόντας Θήγει. Conf. Plutarch. de solert. anim. c. 10. 2. Lucian. Paras. c. 51. Liban. Declam. T. I. p. 157. 2. Similiter de Gaetula leaena Horat. Od. III. 20. 10. haec dentes acuit timidos. In hominem dictionem transtulit Arist. Ran. 830. unde summis dialogi auctor. — Quomodo hic ἀνδρες θυμολέοντες dicuntur: ita apud Homerum aliasque heroes eo nomine exornantur: Hercules Il. V. 639. Od. XI. 266. Achilles Il. VII. 228. Ulysses Od. IV. 724. 814. Tlepolemus Anth. Pal. T. II. p. 753. Conf. Plutarch. Gryll. c. 4. 14. Arist. Ran. 1068. (1041.) ibiq. Fritzsch. p. 337.

Conspectus proverbiorum a Luciano usurpatorum quae in Indice desiderantur interpositis aliis quibusdam quae in procinctu erant.

"Αγροικός εἰμι τὴν σκάφην σκάφην λέγων. Arsen. p. 16. coll. p. 441. et 443. Iacobitz. ad Lucian. Iov. Trag. c. 32. p. 147. Non habet Schneidewinus in Corp. Paroemiogr. Graec.

"Άδακρυν πόλεμος Schneidew. p. 9. 28. 189. 23. Adde Liban. Declam. T. IV. p. 525. 9. πόλεμον ἄδακρυν νικᾶν. Themist. Or. II. p. 37. C. ίμνοῖσι μὲν οὖν Σπαρτιάται ἀναιματόν τινα καὶ ἄδακρυν νίκην δὲ ἡς Αρχάδων ἔχοτησαν μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις συμφροδάν. Μάχας ἄδακρυτον νικᾶν legitur apud Plutarch. de Alex. s. virt. s. fort. Or. II. c. 9.

"Άδύνατα θηρᾶς. Schneidew. p. 9. 29. Huc spectant ἀδύνατα σπεύδειν Charit. IV. c. 1. ἀδύνατα ζητεῖν Liban. Declam. T. II. p. 464. 11. ἀδύνατων ἔφεσθαι Lucian. Catapl. c. 4. ἀδύνατων ἔσαν Eurip. Herc. fur. 318. unde profecti Lucian. Dial. Deor. VIII. s. f. ἀδυνάτοις ἐπιχειρεῖν Xenoph. Mem. II. 3. 5. Aristid. Declam. Lept. Or. II. §. 65. Contrarium est ἀδύνατων ἀφεστάναι Liban. Declam. T. I. p. 12. 3.

"Αἴδος κυνῆ. Schneidew. p. 15. 41. Usurpat Aristid. Declam. Lept. II. §. 48.

"Ακαπνοι θυσίαι. Lucian. Amorr. c. 4.

"Ακέφαλος μῆθος. Schneidew. p. 23. 59. Adde Lucian Seyth. c. 9.

"Ακίνητα κινεῖν. Schneidew. p. 22. 55. coll. p. 277. 54. 344. 12. Adde Herod. VI. c. 134. Plutarch. de Isid. et Osir. c. 23. Amator. c. 13. τὰ ἀκίνητα μὴ κινεῖν Id. de Genio Socrat. c. 16.

"Αρροφ τῇ δινὶ δσφρέσθαι. Lucian. Iov. Trag. c. 15. Conf. Schneidew. p. 24. 61.

"Αρρώ τῷ δακτύλῳ ἀπτεσθαι. Lucian. Demon. c. 4. Schneidew. l. c.

"Αμαλθείας κέρας. Schneidew. p. 44. 48. 191. 64. Amaltheae cornu de qualibet copia omniumque rerum affluentia non raro celebratur. Phocylid. fr. 7. apud Bergk. l. c. p. 339. Anth. Pal. XI. 5. ibique Jacobs. p. 657. Lucian. de merc. cond. c. 13. Wessel. ad Diod. IV. c. 35. p. 347. Horat. Od. I. 17. 16. Carm. saec. 60. Epist. I. 12. 28.

"Ανάγκα οὐδὲ θεοὶ μάχονται. Schneidew. p. 28. 85. Adde Arist. Declam. Lept. II. §. 58.

"Ανερρίφθω κύβος. Schneidew. p. 383. 28. Usurpat Lucian. Imag. c. 16. Harmonid. c. 3. Plutarch. Apophth. p. 250. 7. ed. Duebn. πᾶς ἀνερρίφθω κύβος. Anth. Pal. V. 25. οἵδα δι τὸ δίπτω πάντα κύβον. Sic nude ἀρρίφθω in Anth. Pal. V. 112. et eodem intellectu βεβλήσθω κύβος in Anth. Pal. XII. 117.

"Ανω ποταμῶν. Schneidew. p. 47. 56. 219. 30. Usurpat Lucian. Dial. Mort. VI. 2. Apolog. c. 1. ἀνω τὸν ποταμὸν χωρεῖν καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα. Alciph. III. 33. ἔσικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω ὅντεσθαι. Horat. Od. I. 29. 11. quis neget arduis pronos relabi posse rivos montibus ibique Mitscherl.

"Απ' ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν. Lucian. Apol. c. 6.

"Απὸ τῆς παλάμης τεκμαίρεσθαι. Lucian. Alex. c. 5.

"Αρεοπαγίτης. Schneidew. p. 212. 91. Sic Lucian. Hermot. c. 64.

"Αρετῆς ἀπάσης δ γνώμων καὶ δριδεσθαι. Lucian. Harmon. c. 3.

"Αρχὴ ἥμισυ παντός. Schneidew. p. 213. 97. Adhibet Lucian. Hermot. c. 3.

Ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα. Schneidew. p. 138. 18. Fons dictionis est Hom. Od. IX. 108. ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. Homeri versu utitur Diad. V. c. 2. et c. 69. Wessel. ad V. c. 2. p. 403. sq. Liban. Declam. T. IV. p. 872. 28. ἄρα ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα κατὰ τὸν Κύκλωπας. Similiter ἄσπορα καὶ ἀνήροτα. Locos Lucianeos habet Schneidew. I. c. Omisit de merc. cond. c. 3. ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι. Celebrata autem est Lucian. haec formula de abundantia rerum sine ullo labore parta.

Ἄτενές δρᾶς. Schneidew. p. 215. 8. Legitur apud Lucian. Bis Accus. c. 27. ἐδόκει μοι .. ἀτενές δρᾶν ἐσ ἔμε. Compara συνεχές τε καὶ ἀτενές ἀφορᾶν Luc. Conviv. c. 34. Heliod. X. c. 7. ἀτενές βλέπειν Lucian. Musc. Enc. c. 1. Heliod. III. c. 13. ἀτενές ἀποβλέπειν Luc. Hermot. c. 1. Vot. c. 11. Alex. c. 14. Piscat. c. 30. et c. 46. ἀτενές ἀναβλέπειν Xenoph. Ephes. II. c. 4. Adde Lucian. Fugit. c. 10. ἀτενέσι τοῖς δρθαλμοῖς καθορᾶν. Heliod. III. c. 5. τὸν δρθαλμοὺς ἀτενεῖς πῆξαι.

Ἄντητεω ἀμουσίη. Lucian. Astrol. c. 2. Schneidew. p. 456. 94.

Ἄντα κυρία. Plut. Quaest. Graec. c. 42.

Ἄντῳ τῷ μέτρῳ ἡ καὶ λῶον. Lucian. Imag. c. 12. Usurpavit etiam Cic. Epist. ad Attic. XIII. 12. 3. Auctor proverbii est Hesiod. Opp. et D. 350. αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λῶον αὕτη κε δύνηται.

Ἀφωνότερος τῶν ἰχθύων. Lucian. Iov. Trag. c. 35. Gall. c. 1. adv. Indoct. c. 16. Alludit Themist. Or. XXI. p. 261. C. ἰχθύων ἔσονται ἀναυδύτεροι. Pisces muti memorantur apud Hor. Od. IV. 3. 19. ut ἔλλοι ἰχθύες apud Soph. Ai. 1297. Explicat quodammodo Pherecrates apud Meinek. I. c. II. p. 311. φωνὴν οὐκ ἔχειν ἰχθύν γέ φασι τὸ πασάπαν.

Βάλλειν μήλοις. Arsen. p. 139. Hunc morem amantium belle describit Long. Past. I. c. 22. In malam partem accipias Anth. Pal. V. 79. τῷ μήλῳ βάλλω σε σὺ δὲ εἰ μὲν ἔκοῦσα φιλεῖς με, δεξαμένη, τῆς σῆς παρθενίης μετάδος.

Βομβεῖ τὰ ὄτα. Lucian. Dial. Meretr. IX. 2.

Γύγον δακτύλιος. Schneidew. p. 232. 99. Adde Lucian. Vot. c. 42.

Δακτύλῳ δείκνυται. Arsen. p. 578. ubi loci Lucianei indicantur. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ is dicebatur qui tantam nominis celebritatem consecutus erat ut populo vel praetereunti admirationem sui iniiceret. Mitscherl. ad Horat. Od. IV. 3. 22. totum muneris hoc tui est quod monstror digito praetereuntium Romanae fidicen lyrae.

Δεινότερα Σαμβίκον παθεῖν. Plut. Quaest. Graec. c. 47.

Εἰς κόλπον οὐ πτύει. Schneidew. p. 245. 82 b. Interpp. ad Lucian. Apol. c. 6. Becker. Charikl. II. p. 108. sq. Conf. Anth. Pal. XII. 229. ὡς ἀγαθὴ θεός ἐστι δὶ ἦν ὑπὸ κόλπον "Αλεξι πτύομεν. Anth. Pal. T. II. p. 702. 251. ἐσ δὲ βαθὺν τοὶς κόλπον ἀπέπτυσεν.

Εἰς λατομίας. Schneidew. p. 398. 26. Adde Plut. de animi tranq. c. 12. Lucian. de merc. cond. c. 35. εἰς τὰς λιθοτομίας. Adv. Indoct. c. 15. εἰς τὰς λατομίας. Wessel. ad Diod. XV. c. 6.

Εἰς κυνὸς πυγὴν δρᾶν. Arist. Eccles. 256. Dicitur etiam εἰς κυνὸς πρωκτὸν βλέπειν Schol. ad Arist. Acharn. 871. (863.) Alludit Lucian. Asin. c. 56.

Εἰς πίθον ἀντλεῖς. Schneidew. p. 343. 4. Adde Xenoph. Oec. c. 7. 40. οὐχ δρᾶς ... οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι ὡς οἰκτείρονται; Conf. Lucian. Dial. Mort. XI. 4. Alciph. I. 2. Plat. Gorg. p. 493. B. οὗτοι ἀνθλιώτατοι ἀν εἰεν οἱ ἀμύγτοι καὶ φέροιεν εἰς τὸν τετρημένον πίθον ὕδωρ ἐτέρῳ τοιούτῳ τετρημένῳ κοσκίνῳ. Philetaerus apud Meinek. I. c. III. p. 299. εἰς τὸν πίθον φέρονται τὸν τετρημένον. Plutarch. Non posse suav. vivi c. 27. 3. φορεῖν εἰς τὸν τρητόν. Horat. Od. III. 11. 25. audiat Lyde scelus atque notas virginum poenas et inane lymphae dolium fundo pereuntis imo. Lucianus in epigr. 8. (T. IV. p. 23. ed. Jacobitz.) Anth. Pal. IX. 20. comparat hominem ingratum cum dolio perforato: φαῦλος ἀνήρ πίθος ἐστὶ τετρημένος εἰς δύν ἀπάσας ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἔξεχεας. Jacobs. Dialect. Epigr. p. 252. 72.

Eἰς τὴν γαστέρα ἐνάλλεσθαι. Plutarch. Lucull. c. 11. Id. Non posse suav. vivi c. 2. 6.

Eἰς ὑδωρ γράψειν. Schneidew. p. 344. 5. Usurpat Menander apud Meinek. l. c. IV. p. 341. ἀνδρῶν δὲ φαύλων δρον εἰς ὑδωρ γράψε. Dicitur etiam καθ' ὑδατος γράψειν. Iacobitz. ad Catapl. c. 21. p. 45. Becker. Charikl. II. p. 396. sq. Schneidew. p. 267. 83.

'Εκ διαμέτρου οἱ βίοι. Lucian. Catapl. c. 14. Orelli. ad Horat. Sat. I. 1. 103. pergis pugnantia secum frontibus adversis componere.

'Ελαίφ πῦρ σβεννύεις. Lucian. Tim. c. 44. Schneidew. p. 345. 22.

'Εν θα ἀν οἱ πόδες φέρωσιν ἔκεῖσ' ἀπιμεν· Lucian. Hermot. c. 28. Schneidew. p. 404. 59. Respicit Automedon in Anth. Pal. XI. 346. καὶ ζητεῖς ποῦ σε φέρωσι πόδες. Voss. ad Virg. Ecl. IX. I. p. 148.

'Εξ ἀμάξης παρρησιάζεται. Lucian. Iov. Trag. c. 44. ibique Iacobitz. p. 168. Schneidew. p. 453. 80.

'Εξ ὄνυχος τὸν λέοντα. Alludit Lucian. Hermot. c. 54. Schneidew. p. 252. 15. Bergk. I. c. p. 593. 109. (64.)

'Εξω βελῶν καθῆσθαι. Alludit Lucian. Quom. hist. conscr. sit c. 4. Schneidew. p. 79. 89. Locos Lucianeos habet Walz. ad Arsen. p. 235. Adde Nigrin. c. 18.

'Επὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔστηκε· Lucian. Iov. Trag. c. 3. ibiq. Iacobitz. p. 95. Schneidew. p. 238. 41. Adde Eurip. Herc. fur. 630. ὡδὲ ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ. Anth. Pal. VII. 250. ἀκμῆς ἔστηκιν ἐπὶ ξυροῦ. Ἐλλάδα πᾶσαν ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ὁνσάμενοι. Anth. Pal. IX. 475. ὑμῶν ἀμφοτέροισιν ἐπὶ ξυροῦ θυταται ἀκμῆς. Liban. Declam. IV. p. 71. 22. ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς τὰ πράγματα ἔστάναι. „Etiam Goethius graecum proverbium adhibuit in Epistol. ad Zelterum Vol. VI. p. 128. „vom Schauspieler will ich gar nicht reden; sie tanzen auf der Rasiernesserschärfe des Augenblicks.“ Pflugk. ad Eurip. I. c. p. 74.

Ἡ Σκυθῶν ἐρημία· de extrema paupertate dictum ap. Arist. Acharn. 712. συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ, unde hausit Lucian. Amorr. c. 36. Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημιάν ἐπαινοῦντος. Alludere videtur Plutarch. de Stoic. repugn. c. 20. 6. ὁ Χρύσιππος ἔνεκα κρητισμοῦ τὸν σοφὸν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς Παντικάπαιον ἀθεῖ καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν.

'Ηλέκτρου ἡ Σιδωνίας ὑέλον διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει· Lucian. Amorr. 26.

Θάττον ἀν τις ἐν πλοιῷ πεσὼν διαμάρτοι ξύλον· Lucian. Bis Accus. c. 6.

Θεοῦ θέλοντος καν ἐπὶ διπόδι πλέοις. Habet Menander apud Meinek. l. c. IV. p. 359. Alludit Arist. Pac. 700. κέρδοντος ξαπι καν ἐπὶ διπόδι πλέοι. Lucian. Hermot. c. 28. οὐδὲ ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐπίπιδα ἐπὶ διπόδι ὡς ἡ παροιμία φησὶ τὸν Αἴγαιον ἡ τὸν Ίόνιον διαπλεύσαι θέλοντας. Pindaro versum illum adscribit Plutarch. de Pythiae orac. c. 22. Simonidis iambographi esse monet Meinek. l. c. p. 373, qui provocat ad Schneidew. Coniect. crit. p. 78.

Ιερὰ ἀγκυρα· Schneidew. p. 256. 29. Adde Iacobitz. ad Lucian. Iov. Trag. c. 51. p. 176. Plut. Praecept. ger. reip. c. 19. 8. δεῖ ... σφαλλομένη (τῇ πόλει) καὶ κινδυνευούσῃ βοηθεῖν ἀπερο ἀγκυρων ιερὰν ἀράμενον ἐξ αὐτοῦ τὴν παρρησίαν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις. Hinc exorta est formula τὴν ἀφ' ιερᾶς κινεῖν apud Plut. de solert. anim. c. 22. 1. Conf. τὴν ἀφ' ιερᾶς ἐπάγειν ap. Eund. An seni sit ger. resp. c. 1. 2.

Ιερὸν ἡ συμβούλη· Lucian. Rhet. praec. c. 1. Schneidew. p. 96. 40.

Καθαιρεῖς τὴν σελήνην· Schneidew. p. 83. 1. Adde Arist. Nubb. 752. καθέλοιμι νύκταρ τὴν σελήνην. Lucian. Dial. Deor. XII. I. τὴν Σελήνην καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Plutarch. Coniug. praec. c. 48. (bis) καθαιρεῖν τὴν σελήνην. Eodem intellectu usurpatur κατασπᾶν τὴν σελήνην ap. Plutarch. de orac. defect. c. 13. Lucian. Philops. c. 13. et κατάγειν τὴν σελήνην ap. Plutarch. de Pythiae orac. c. 12. Similiter Latini. Virg. Ecl. VIII. 69. carmina vel coelo possunt deducere Lunam ibiq. Forbig. p. 162. sq. Horat. Epod. V. 46. quae sidera excantata voce Thessalā Lunamque coelo deripit. Id. ibid. XVII. 5. defixa coelo devocare sidera.

Κακῷ τὸ κακὸν λασθαι· Herod. III. c. 53. μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἵω ibique Wessel.

Plutarch. Alcib. c. 25. ἐπεκείρησεν ἵσσθαι μετέζοντι κακῷ τὸ κακόν. Aristid. Declam. Lept. I. §. 57. κακῷ τὸ κακὸν ἵσσθαι.

Κατὰ πετρῶν σπείρεις. Schneidew. p. 342. 1. 430. 67. Plenius Lucian. Amorr. c. 20. κατὰ πετρῶν δέ, φασίν, ἀγόνων σπείραντες ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

Κοινὸς Ερμῆς. Lucian. Vot. c. 12. Schneidew. p. 259. 38.

Κολοφῶνα ἐπέθηκας. Schneidew. p. 366. 86. Usurpat Plutarch. de sera num. vindict. c. 4.

Κοροίβου ἥλιτιώτερος. Schneidew. p. 101. 58. 262. 56. Respicit Lucian. Philops. c. 3. ταῦτα Κοροίβου τιδός ἡ Μαργύτου νομίζοι ἀν τὸ πειθεσθαι.

Κύνες ἐκ δεσμῶν λυθέντες. Long. Past. II. c. 2.

Κύων ἐν φάτνῃ. Lucian. adv. Indoct. c. 30. Schneidew. p. 363. 61.

Λέοντα ἔνορᾶς. Schneidew. p. 274. 25. Respicit Lucian. Cynic. c. 14. οὐκ ἀν ὑπέμειναν οὐδὲ εἰς αὐτῶν οὐδὲν μᾶλλον ἢ τῶν λεόντων τις ἔνδρωνος.

Αημᾶς χύτραις. Lucian. adv. Indoct. c. 23. οὐκ εἴ γε μὴ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. Schneidew. p. 263. 63.

Μαργύτη διαλέγεται. Lucian. Hermot. c. 17. οἵτινες Μαργύτη διαλέγεσθαι τινι. Schol. ad Philops. c. 3. T. IV. p. 224. ed. Jacobitz.

Μεδίμων ἀπομετρῶν παρὰ πατρόδος ἀργύριον. Schneidew. p. 432. 83. Usurpat Lucian. Dial. Meretr. IX. 2. τὸ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ ἀγεν τὸν ἀλλὰ μεδίμων ἀπομετρηθέντον πολλοὺς μεδίμωνς. Similiter Gall. c. 12. τὸ χρυσόν καὶ τὸ ἀργύριον ἔξαντλειν σκάφαις τοις μεγάλαις. Wuestem. ad Horat. Sat. I. 1. 96. dives ut metiretur nūnūmos.

Μὴ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα. Arsen. p. 354. Sumtum est proverbium e Lucian. pro Imag. c. 10. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαινεῖ αὐτὴν μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα. Horat. Epist. I. 10. 43. cui non conveniet sua res ut calceus olim si pede maior erit subvertet; si minor uret.

Μηδὲν πρὸς τὴν χορδήν. Lucian. de saltat. c. 80.

Μίδας ὄνον ὠτα. Schneidew. p. 281. 73. Alludit Lucian. Calumn. non temere cred. c.

5. *κάθηται τὰ ὠτα παμμεγέθη ἔχων μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου προσεοικότα.*

Μίσος ἄγριον. Lucian. adv. Indoct. c. 16. μίσος δὲ ἄγριον φασὶ παρὰ πάντων ἔχεις.

Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Arsen. p. 357. Lucian. Conviv. c. 3. μισῶ γὰρ φροῖ καὶ ποιητικὸς λόγος μνάμονα συμπόταν. „Fluch dem Gedächtniss beim Zechgelag“. Becker. Gall. I. p. 3. coll. p. 39. Adhibet Plutarch. Quaest. Conviv. I. prooem. Respicit Antipater in Anth. Pal. XI. 31. κακὸν ἄνδρα ταρθέω καὶ μίθων μνάμονας ὑδροπότας.

Ονείρατά μοι λέγεις. Arsen. p. 383. Habet Lucian. Dial. Mort. XXV. 2.

Όνος εἰς Κυμαίαν. Arsen. p. 384. Passim Lucianus hoc proverbium tangit. Vide Solan. ad Pisc. c. 32. Adde Themist. Or. XXI. p. 245. B. Conf. Schneidew. p. 75. 75.

Όνος λύρας ἀκούων. Schneidew. p. 291. 33. Lucian. adv. Indoct. c. 4. Alludit Plutarch. adv. Colot. c. 26. 4. Κολώτη δ' οἵμαι τὰ περὶ δρυῆς καὶ συγκαταθέσεως ὅντων λύρας ἀκρόσιν εἶναι.

Όνον σκιὰ s. ὑπὲρ ὄντον σκιάς. Schneidew. p. 169. 28. coll. 287. 1. 375. 87. 439. 26. De narratione Demosthenica vide Plutarch. X. orat. vit. VIII. 64. Utitur Arist. Vesp. 191. περὶ τοῦ μάχει νῷν δῆτα; περὶ δόνου σκιάς. Apposite comparaveris Horat. Epist. I. 18. 15. alter rixatur de lana saepe caprina.

Οξύτερον Λυγκέως βλέπει. Schneidew. p. 430. 71. 440. 30. Lynceum insigni oculorum acie valuisse notum est. Dissen. ad Pind. Nem. XI. 62. κείνον (Λυγκέως) γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένεται διάντατον δύμα. Visus quantus qualisque fuerit declarat Plutarch. de commun. notite. 44. 5. λέγεται δὲ Λυγκεὺς ἐκεῖνος διὰ πέτρας καὶ διὰ δρυὸς ὁράν. Id. de inimic. utilit. c. 3. οὐ διὰ δρυὸς μόνον ὁράν ὡς δὲ Λυγκεὺς οὐδὲ διὰ λίθων καὶ δοτράκων ἀλλὰ κ. τ. λ. Inde proverbium illud quo utitur Lucian. pro Imag. c. 20. quo spectat etiam Hermot. c. 20. σὺ

δὲ ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδοκτρας καὶ δρᾶς τὰ ἔνδον ὡς ἐοικε διὰ τοῦ στέρονος κ. τ. λ. Conf. Tim. c. 25. Etiam mentis perspicacitatem Lynceo tribuit Liban. Declam. T. II. p. 49. 17.

Ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔλθῃ Lucian. Quom. hist. conscr. sit c. 32. Schaeſ. ad Dionys. de comp. verb. p. 12. sq.

Οὐδ' οἱ γείτονές τι αἰσθάνονται· Plato apud Meinek. I. c. II. p. 686. ἐμοῦ γαμοῦντος οὐδὲ ὁ γείτων ἤθετο. Plat. Alcib. I. p. 121. D. ἡμῶν γενομένων τὸ τοῦ καμψόποιοῦ οὐδὲ οἱ γείτονες σφόδρα τι αἰσθάνονται ibid. Stallb. p. 253. Respicit Lucian. Charon. c. 16. οὗτος ... ἀψοφῆς πείσεται μόλις καὶ τοῖς γειτόσιν ἐξακονθέντος τοῦ πτώματος. Conf. Krahner. ad Plutarch. Phocion. c. 3. p. 82.

Οὐδὲν ὅφελος ἀπορρήτον καὶ ἀφανοῦς Μούσης· Schneidew. p. 442. 37. Usurpat Lucian. Harmonid. c. 1. οὐδὲν γὰρ ὅφελος ἀπορρήτον φασὶ καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς.

Οὐδὲν ὑπὲρ τὸ λίνον· Lucian. Iov. Conf. c. 2.

Οὔτε γῆς οὐτε οὐρανοῦ ἀπετεῖται· Lucian. Alex. c. 55. Schneidew. p. 444. 47.

Παλινδρομῆσαι μᾶλλον ἢ κακῶς δραμεῖν· Lucian. Asin. c. 18.

Πάντα λίθον κίνει· Schneidew. p. 146. 63. 293. 42. Adde Plutarch. Anton. c. 45. κτενεῖν καὶ στρέψειν πάντα λίθον.

Πόλλος οἶδ' ἀλώπηξ ἀλλ' ἔχινος ἐν μέγα· Schneidew. p. 147. 68. Usurpat Plutarch. de solert. anim. c. 16. 8.

Πηνὸς καὶ ὑδατος ὁ φίλος ἀναγκαιότερος· Plutarch. de adulat. et amic. c. 5.

Ράκος πολυσχιδές ἐργάζεσθαι· Lucian. Pseudolog. c. 18. ἄχοι δὴ σε τὸ τοῦ λόγου τοῦτο ὁδός πολυσχιδές ἐργασάμενος ἐξέωσε. De merc. cond. c. 38.

Σαρδόνιος γέλως· Schneidew. p. 154. 85. 305. 5. Adde Plutarch. Non posse suav. vivi c. 16. 3. Σαρδιαγός (sic) γέλως. Lucian. Asin. c. 24. σαρδώνιον γελῶντες. Anth. Pal. V. 179. τάχα που σαρδάνιον γελάσεις. Lucian. Iov. Trag. c. 16. τὸν σαρδώνιον ἐπιμωκεύων ibique Iacobitz. p. 118. Mueller. Fragg. Graec. Historic. p. 199.

Συρακουσία τράπεζα· Schneidew. p. 158. 94. Adde Lucian. Demosth. Enc. c. 18. καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχοντο περὶ τὰς Συρακουσίας τραπέζας. Aristoph. apud Meinek. I. c. II. p. 1038. 19. Cic. Tusc. V. c. 35. 101. vita illa beata quae ferebatur plena Italicarum Syracusiarumque mensarum nullo modo mihi placuit.

Τῇ γῇ ὁ οὐρανὸς ἀναμίγνυται· Lucian. Prometh. II. c. 9. διὰ τοῦτο ἔχομην, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμήχθαι. Juvenal. II. 25. quis coelum terris non misceat et mare coelo, si fur displiceat Verri homicida Miloni?

Τῆς διερδὸς ἔλκειν· Usurpat Lucianus multis locis qui collecti sunt in Ind. s. v. δίς p. 672. Deest Pisc. c. 12. Conf. Becker. Charikl. I. p. 293.

Τιθωνοῦ γῆρας· Schneidew. p. 166. 18. 449. 68. Lucian. Dial. Mort. VII. 1. ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ἔη ὁ γέρων.

Τί πρῶτον ἢ τί θετατον· Lucian. de merc. cond. c. 1. τί σοι πρῶτον ὡς φιλότης ἢ τί θετατον, φασὶ, καταλέξω τούτων ἢ πάχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη. Originem proverbii repetas ab Hom. Il. V. 703. ἐνθα τίνα πρῶτον τίνα δὲ θετατον ἐξενάριξεν Ἐκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς καὶ χάλκεος Ἀρης; Conf. Il. XI. 299. Lucian. Catapl. c. 14.

Τιτανῶδες βλέπει· Lucian. Tim. c. 64. Schneidew. p. 455. 89. Adde Philopatr. c. 22. δριμὺν καὶ τιτανῶδες ἐνιδῶν.

Τὸν ἐτερον πόδα ἐν τῇ σορῷ ἔχει· Lucian. Hermot. c. 78. γέρων ἥδη καὶ παντὸς ἥδεος ἔξωρος ὡν καὶ τὸν ἐτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων.

Τοντὶ μὲν ἥδειν πρὸιν Θέογυνιν γεγονέναι· Plutarch. cum princip. philos. c. 2. de Pythiae orac. c. 3.

Τράγον ἀμέλγεις· Schneidew. p. 345. 20. Usurpat Lucian. Demon. c. 28. οὐ δοκεῖ ὑμῖν ὡς φίλοι οἱ μὲν ἐτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

Τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κυῆται. Lucian. Rhet. Praec. c. 11.

Τῶν ἐπὶ κονδεῖων μνθολογούντων ἀκούει. Lucian. Quom. hist. conscr. sit c. 24.

In rem vide Becker. Charikl. I. p. 253.

Ὑδωρ ὑπέρωφ σιδηρῷ πτίττει. Lucian. Hermot. e. 79.

Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα. Lucian. Gall. c. 6. Schneidew. p. 168. 23. 375. 89. Adde Schol. ad Arist. Acharn. 213.

Ὑπὲρ τὸν ἄτρακτον βιοῦ. Lucian. Philops. c. 25.

Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην κεκοίμησαι. Lucian. Tim. c. 6. Alciph. III. 38. Plutarch. An seni sit gerend. resp. c. 1. 12. *Ἐπιμενίδην λέγοντι κατακομηθέντα νεανίαν ἔξεγρέσθαι γέροντα μετὰ πεντήκοντα ἔτη.* Conf. Schneidew. p. 360. 23.

Ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον. Iacobitz. ad Lucian. Alex. c. 4. Schneidew. p. 243. 76. Adde Wessel. ad Diod. T. V. p. 445. ed. Dind. Aristid. Declam. Lept. II. §. 32. καὶ Εὐρύβατον ζῆν.

Ὑπηρέμια διειράστα. Lucian. Harmonid. c. 4.

Φοίνικος παλαιότερος. Arsen. p. 463. Alludit Lucian. Hermot. c. 53. ἡν μὴ φοίνικος ἔτη βιώσῃ.

Χωλὴν καὶ συκίνην τὴν γνώμην ἔχεις. Lueian. adv. Ind. c. 6. Videtur respicere proverbialem dictionem σύκινος νοῦς apud Arsen. p. 432.

Ωδινεν] ὅρος εἴτα μῦν ἀπέτεκεν. Schneidew. p. 320. 75. Lucian. Quom. hist. conscr. sit c. 23. Phaedr. IV. 22. mons parturibat, gemitus immanes ciens, eratque in terris maxima exspectatio: at ille murem peperit.

E r r a t a.

p. 30. v. 17. lege Phoebe. — ibid. v. 30. post πρᾶτον ἥν; exciderunt: Thesm. 636. (630.) φέρ' ἵδω τὸ μέντοι πρᾶτον ἥν; — p. 33. v. 43. leg. πέμπλαντο. — p. 34. v. 21. et v. 33. scrib. Mort. proi Deor. — p. 35. v. 21. scrib. ἀχνύμενοι. — p. 35. v. 37. leg. ὀλιγον δεῖν λειπόνεως. — p. 40. v. 10. scrib. γενναῖος. — p. 41. v. 47. leg. bucula. — p. 44. v. 1. scrib. ταχυναυτούσας. — p. 49. v. 20. leg. ἀσπονδάκεις. — p. 50. v. 36. scrib. πολέμους. — p. 51. v. 21. scrib. ἀπτει³²). — ibid. v. 45. leg. translate. —

Das Kneiphöfische Stadt-Gymnasium

im Schuljahr 18⁴⁹/₅₀.

I. Unterricht.

Bei dem grösseren Umfange der wissenschaftlichen Abhandlung musste auf Beschränkung an anderer Stelle gedacht werden. Da nun in dem Lektionsplan keine Veränderungen eingetreten sind, so begnüge ich mich damit kurz anzugeben, welche Pensa in den Klassen, die einen zweijährigen Kursus haben, in diesem Schuljahr absolviert sind.

1. Deutsch. Secunda. Geschichte der ältern deutschen Nationalliteratur bis zum 15ten Jahrh. Grundzüge der Poetik. Erläuterung von Goethe's Hermann u. Dorothea und anderen kleineren Dichtungen. — Prima. Geschichte der deutschen Nationalliteratur von Gottsched bis Hamann und Herder. Wiederholung der früheren Perioden.

2. Latein. Tertia. Caes. bell. Gall. II., III., IV. und Einiges aus lib. VIII. bell. civ. III., 80—112. Ovid Metam. in der ersten Abthl. lib. IV., V., VI. u. Anfang v. VII. (nach Seidel's Auszug); in der 2. Abthl. lib. II. u. III. bis zur Mitte. Secunda Liv. V. Cic. pro Archia u. de senect. Privatim: Liv. XXI. u. XXII. — Virg. Aen. lib. VI., 450 bis 902. VII. u. VIII. — Prima. Cic. Tusc. I.—III. Hor. Od. I. u. IV. Terent. Heautont. Privatim: Tac. Ann. lib. III., IV. u. VI. u. dialog. de orator.

3. Griechisch. Tertia. 1. Abthl. Xenoph. Anab. lib. VI. u. VII. c. 1. u. 2. Hom. Odyss. lib. XII. u. XIII., 1—310. 2. Abthl. Xen. Anab. II., c. 1. u. 2.; dann lib. V., c. 1.—6. incl. — Hom. Od. I., 1—100. — Secunda. Plut. Arist. u. Cat. mac. Hom. Od. XIV. u. XV. II. III. u. IV. Privatim im Winter: Hom. Od. XVI., XVII., XVIII. Prima. Demosth. oratt. Olynth. I.—III., Phil. I. u. II.; de pace zum Theil schriftl. übersetzt, der Schluss in der Klasse gelesen. Soph. Oed. R. Hom. II. XII.—XVI., 200. Privatim: Herod. lib. VII. u. VIII., den Anfang.

4. Französiseh. Tertia. 1. Abthl. Grammatik bis zu den unregelmässigen Verbis. Leloup's Leseb. 2. Abtheil. Stück Nr. 5. bis zu Ende. 2. Abthl. Grammatik wie in der ersten Abtheil., übersetzt ist aus Leloup Nr. 13—20, 120—127, 130, 131, 134, 135. Secunda. Ideler u. Nolte 2te Aufl. p. 142—214, p. 229—253. Prima. Hist. de Napoléon par Alex. Dumas die zweite Hälfte; Cid par Corneille; le médecin malgre lui par Molière; l'ambassadeur par Scribe et Melesville.

5. Hebräisch. Secunda. Die Elementarlehre und Formenlehre bis zum unregelmässigen Verbum nach Gesenius. Die 4 ersten Lesestücke aus Gesenius Leseb. Prima. Das unregelmässige Verbum; die Hauptsachen aus der Syntax des nomen, pronomen und verbum nach Gesenius. Samuel. lib. I., c. 1--14 und ausgewählte Psalmen.

6. Englisch. Secunda. Erster Unterricht nach Peipers. 3ter, 4ter u. 5ter Abschnitt des Christmas Carol von Dickens. Versuche leichtere Erzählungen beim Vorlesen zu verstehen. Prima. The Giaour von Byron. Dann wurden ausgewählte Helletristische u. historische Stücke vom Lehrer vorgelesen und von den Schülern übersetzt.

7. Religion. Tertia. Wiederholung der drei ersten Hauptstücke, Besprechung der beiden letzten. Lesung der Perikopen; die Hauptstellen wurden gelernt. Secunda. Einleitung in das A. T. Lesung der Apostelgesch. im Urtexte. — Prima. Gelesen wurde der Römerbrief in der Ursprache, dann die Geschichte der Reformation.

8. Propädeutik. Prima. Empirische Psychologie.

9. Mathematik. Tertia. 1. Abthl. Buchstabenrechnung; Potenzen; Quadrat- u. Kubikwurzeln; Geometrie. 2. Abthl. Von d. entgegengesetzten Grössen; Buchstabenrechnung; Proportionslehre; Potenzen; Decimalbrüche. Geometrie: nach Wiederholung der ersten Abtheilung von Grunert's Geometrie wurde die zweite Abtheilung durchgenommen. Secunda. Gleichungen des 1. u. 2. Grades mit einen und mehreren Unbekannten; arithmetische und geometrische Progressionen auch der höheren Ordnungen; zusammengesetzte Zins- u. Rentenrechnung; Logarithmen; ebne Trigonometrie. Prima. Rekurrente Reihen; Kettenbrüche u. ihre Anwendung auf unbestimmte Aufgaben; Theorie der geraden Linie u. des Kreises; Kegelschnitte.

10. Geschichte. Tertia. Deutsche u. vaterländische Geschichte. Secunda. Geschichte des Alterthums. Prima. Geschichte des 16. u. 17. Jahrh.

11. Geographie. Tertia. Politische Geographie; der österr. Staat; das britische Reich; Frankreich; Schweden u. Norwegen; das russische Reich. Secunda. Die deutsch. Staaten; der preuss. Staat; die Niederlande; Belgien; die verein. Staaten v. Nord-Amerika. Prima. Wiederholungen aus der allgem. Geographie und aus der Völker- u. Staatenkunde.

12. Naturkunde. Tertia. Botanik; Anthropologie. Secunda. Electricität; Galvanismus; Magnetismus. Prima. Mechanik; Akustik; Thermik.

Tabellarische Uebersicht über die Vertheilung der Lektionen unter die Lehrer während des Wintersemesters 18¹⁹50.

Namen der Lehrer.	I.	II.	III. A.	III. B.	IV.	V.	VI.	Summa der wöch. St.
1. Dr. Skrzeczka, Direktor.	4 Griech. 2 Religion	2 Homer 2 Virgil 2 Religion					4 Rechnen	16
2. Prof. Dr. Koenig, Prof. und 1ter Oberlehrer. Ordinarius von I.	4 Math. 2 Phys. 2 Franz.	4 Math. 1 Phys. 2 Franz.	4 Math.					19
3. Witt, 2ter Oberlehrer. Ordinarius von II.	2 Gesch. 1 Geogr.	2 Gesch. 1 Geogr.	3 Deutsch 2 Gesch. 1 Geogr.	2 Gesch. 2 Geogr.	2 Geogr.	2 Geogr.		20
4. Dr. Schwidop, 3ter Oberlehrer. Ordinarius von IV	2 Griech.	4 Griech.		5 Griech.	8 Lat.			19
5. Dr. Wichert, 4ter Oberlehrer. Ordinarius von III.	8 Latein		5 Griech. 1 Griechisch	1 Schreiben	4 Deutsch 3 Schreiben	4 Schreiben		26
6. Dr. Lentz, Oberlehrer.		7 Latein	8 Lat.	2 Naturg.		2 Singen		21
7. Cholevius, Oberlehrer. Ordinarius von VI.	2 Deutsch 1 Propäd.	3 Deutsch			2 Gesch.	8 Latein 4 Deutsch		20
8. Weyl, 7ter ord. Lehrer. Ordinarius von V.			2 Ovid 2 Franz		2 Phaedr. 5 Griech. 2 Deutsch	9 Latein	2 Deutsch	24
9. Dr. Knobbe, 8ter ord. Lehrer.	2 Hebr.	2 Hebr.	2 Naturg. 2 Religion	4 Math.	2 Religion 4 Math.	2 Religion und An- schauungs- lehre 2 Naturg.		26
10. Dr. Levinson,				2 Franz. 2 Ovid				4
11. Biermann, Predigtamts-Candidat.							2 Religion	2
12. Dr. Seemann,	2 Engl.	2 Engl.						4
13. Lieutenant Bils, Zeichnenlehrer			2 Zeichnen		2 Zeichnen	2 Zeichnen	2 Zeichnen	8
14. Pabst, Musikdirektor.	1 Singen	—	1 Singen	—	1 Singen	Singen		4

II. Verordnungen.

a. Von dem Königl. Provinzial-Schul-Collegio.

1. Vom 16. Mai 1849. Die Benutzung der Schullokale zu politischen Versammlungen ist nicht gestattet.

2. Vom 11. September. Es wird eine Cirkularverfügung des Herrn Ministers der g. U. u. M. A. mitgetheilt, in welcher derselbe seinen Willen erklärt, dass gegen alle Lehrer, welche wider die öffentliche Ordnung anstreben, mit unnachrichtlicher Strenge vorgeschritten werde. Wie das Verhalten der Lehrer ausserhalb des Amts beurtheilt werden solle, wird mit Bezugnahme auf die Cirkularverfügung vom 20. Dec. 1848 und auf §. 20. der Verordnung vom 11. Juli 1849, betreffend die Dienstvergehen der nicht richterlichen Beamten, auseinander gesetzt.

3. Vom 27. November. Auf den Bericht des Direktors vom 30. Sept. hat der Herr Minister der g. U. u. M. A. durch Cirkularverfügung vom 20. Oct. bestimmt, dass in §. 2. der Verordnung des Handelsministerii vom 1. August in Betreff der Bedingungen der Zulassung zur Bauführerprüfung unter der Reife zum Abgange von Prima das Zeugniß der Reife für den Universitätsbesuch zu veestehen sei.

4. Vom 6. Febr. 1850. Der durch Cirkularverfügung vom 14. April 1845 angeordnete Bericht über den disciplinarischen Zustand der Gymnasien soll nach wie vor am Schluss eines jeden Jahres eingereicht und jedesmal gleichzeitig über den wissenschaftlichen Stand der Anstalten berichtet werden.

5. Vom 8. März. Der Königl. Geh. Staats Minister Herr Flottwell Excellenz beauftragt den Direktor den Lehrern des Gymnasii den in §. 108. der Verfassung vom 31. Januar c. vorgeschriebenen Eid, nachdem er ihn zuvor selbst geleistet, abzunehmen.

b. Vom Magistrat und der Stadt-Schul-Deputation.

1. Vom 24. Juli 1849. Der Magistrat zeigt an, dass die Stadtverordneten-Versammlung nicht darauf eingegangen ist, die Lehrer von der Zahlung der Pensionsbeiträge zu entbinden und die gezahlten Beiträge zurück zu zahlen.

2. Vom 28. Juli. Schullokale sollen ohne Genehmigung des Magistrats zu keinen andern als zu Schulzwecken benutzt werden.

3. Vom 1. März 1850. Der Magistrat genehmigt die Theilung der Tertia, doch sollen die Cötus coordinirt werden.

4. Vom 1. März. Die St. Schul-Dep. fordert ein nameutliches Verzeichniss der Schüler mit Angabe des Domicils der Eltern oder Pfleger.

III. Chronik der Anstalt.

Das erste Semester des Schuljahres 1849/50 dauerte vom 16. April bis zum 6. Octbr. v. J.; das Wintersemester begann am 15. Octbr. v. J. und wird mit der öffentlichen Prüfung am 26. und 27. März d. J. schliessen.

Den Gesangunterricht in den 4 obern Klassen übernahm Ostern v. J. Herr Musikdirektor Pabst als Adjunktus des Herrn Musikdir. Gladau. — Der Schreiblehrer Herr Hoffmann, welcher der Anstalt 25 Jahre mit gewissenhaftem Eifer genützt hat, verliess dieselbe am Schluss des Sommersemesters, da ihn seine Anstellung als Sekretair bei der hiesigen Königl. Universität sein bisheriges Verhältniss aufzulösen zwang. Den Schreibunterricht hat Oberl. Dr. Wichert vorläufig übernommen. — Sonst sind im Lehrerkollegio keine Veränderungen eingetreten.

Von Ostern bis Pfingsten v. J. war der Unterzeichnete von der Schule entfernt, indem er vom 16. April bis zum 14. Mai an den Berathungen über die Reorganisation der höhern Schulwesens in Berlin Theil nahm und dann noch drei Wochen zu einer kleinen Reise benutzte. Seine Geschäfte hatten die Kollegen mit freundlicher Beteitwilligkeit übernommen.

IV. Statistische Nachrichten.

a. Lehrapparat.

Durch die Güte des verehrten Patrons der Anstalt ist es uns möglich geworden für die Bibliothek 55 Thlr. ausserordentlich zu verwenden: es ist dafür Gehler's Physikalisches Wörterbuch angeschafft. Aus den etatsmässigen Mitteln sind unter andern Werken angekauft: Pouillet Lehrb. d. Physik, Plauti comoed. ed. Ritschel, Gelzer die neuere deutsche Nationalliteratur 2ter B., Becker Handbuch der röm. Alterthümer 2ter Theil 3te Abtheilung herausgegeben v. Marquardt, d. Amelungenlied von C. Simrock 3ter Theil, Mailáth Gesch. d. österreichischen Kaiserstaats 4ter B., Herrmann Gesch. des russischen Staats 4ter B. (zur Heeren-Uckertschen Sammlung gehörig), Livius ed. Alschesfski 3 Thle., Virgilii opera ed. Wagner 5 Thle., Stephani thesaurus Vol. 7. fasc. 2. 3. 4. — Von periodischen Schriften sind gehalten: die Zeitschrift für d. Gymnasialwesen von Heydemann und Muetzell, Creelle Journal für die reine und angewandte Mathematik, Grunert Archiv für die Mathem. und Physik., Repertorium für die Physik.

An Geschenken, für welche der Unterzeichnete im Namen der Anstalt den ergebnsten Dank sagt, sind eingegangen:

Durch das Königl. Provinzial-Schulkollegium: Verhandlungen über die Reorganisation des höhern Schulwesens; Lange die neue Zeit und der Geschichtsunterricht.

Von dem Herrn Verfasser: A. Witt, Lehrbuch der Geographie. 1ter Thl.

Auch die Schülerbibliothek ist durch angemessene Werke vermehrt worden.

Für das physikalische Kabinet sind angeschafft: ein galvanoplastischer Apparat, ein elektromagnetischer Telegraph. Für die naturhistorischen Sammlungen: das Skelet eines Hundes, eines Kaninchens, eines Haushahns, einer kleinen Eidechse.

b. Wohlthätigkeits-Fonds.

Die Klassen Quinta, Quarta, Tertia und Secunda besitzen zur Unterstützung ärmerer Mitschüler kleine Kassen, welche durch Beiträge einzelner Schüler gebildet sind. In der Kasse von Quinta befinden sich 3 Thlr. 19 Sgr. 1 Pf.; in der von Quarta 39 Thlr. 12 Sgr. 9 Pf. In Tertia sind zu dem Bestande von 5 Thlr. 5 Sgr. 6 Pf. hinzugekommen: 11 Thlr. 23 Sgr. 6 Pf., verausgabt sind 8 Thlr. 28 Sgr.; es bleibt also ein Bestand von 8 Thlr. 1 Sgr. In Secunda sind zum Bestand von 6 Thlr. 9 Sgr. 6 Pf. hinzugekommen 13 Thlr. 17 Sgr. 6 Pf., ausgegeben sind 8 Thlr. 2 Sgr. es bleibt also ein Bestand von 11 Thlr. 25 Sgr.

c. Schüler.

Am Schlusse des vorigen Schuljahres zählte die Anstalt 255 Schüler; nachdem 12 auf die Universität, 18 zu andern Berufsarten oder auf andere Schulen abgegangen, 42 dagegen aufgenommen waren, begann das Sommersemester 1849 mit 267 Schülern. Am Schluss des Semesters besuchten 265 Schüler das Gymnasium, indem während des Sommerhalbjahrs 7 abgegangen und 5 aufgenommen waren. Beim Beginn des Wintersemesters befanden sich nach dem Abgänge von 17 und der Aufnahme von 19 Schülern in der Anstalt 267 Schüler, und zwar in I. 28, II. 55, III. 72, IV. 52, V. 29, VI. 31. — Im Laufe des

Semesters sind 9 abgegangen (davon 6 im Febr. u. März), 5 hinzugekommen, so dass jetzt am Schlusse des Schuljahres 263 Schüler das Gymnasium besuchen.

Bei der Abiturientenprüfung, welche am Ende des Schuljahres 1848/49 vom 26.—29. März abgehalten wurde und über deren Ausfall im vorigen Programm nicht berichtet werden konnte, haben 12 Primaner (s. das folgende Verzeichniss Nr. 174—185.) das Zeugniss der Reife erhalten, 6 anderen konnte es nicht ertheilt werden.

In diesem Schuljahre sind bei der am 28. u. 29. Sept. v. J. abgehaltenen Prüfung 6 Primaner (Nr. 186—191) für reif zum Besuch der Universität erklärt. Am 14. und 15. März d. J. erwarben sich 9 Schüler (Nr. 192—200) das Zeugniss der Reife.

Bei allen diesen Abiturientenprüfungen führte der Königl. Regierungs- u. Schulrath Herr Dr. Dieckmann den Vorsitz.

V. Beginn des neuen Schuljahres.

Das neue Schuljahr beginnt am 8. April c. 7 Uhr M. Zur Aufnahme neuer Schüler ist der Unterzeichnete vom 2—7. April in den Vormittagsstunden berit.

Verzeichniss der Primaner, welche bei den drei oben angeführten Abiturientenprüfungen das Zeugniss der Reife erhalten haben.

Nr.	Namen.	Geburtsort.	Stand und Wohnort des Vaters.	Lebens- alter. Jahr	Aufenthalt			Gewähltes Fachstätts- Studium	Universität wo sie be- suchen zu wollen er- klärt haben
					i.d.Ansatz überhaupt	in Prima	Jahr		
174.	Carl Adolph Barkowski	Persniken Kreis Wehlau	Gutsbesitzer auf Wargenien bei Tapiau	17	7½	2			
175.	Friedrich Albert Bloech	Königsberg	Botenmeister beim hiesigen Stadt-Ger.	21½	11	2			
176.	Botho Gr. zu Eulenburg	Wicken Kreis Friedland	Oberregierungsrath in Königsgberg	17¾	5½	2		die Rechte	
177.	Ludwig Oscar Korsch	Mohrungen	Justizrat in Mohrungen	18	4½	2			
178.	Heinr. Adalb. Theod. Lau	Wehlau	Prediger in Königsberg	18¾	6¼	2			
179.	Joh. Florent. Otto Lietzan	Fischhausen	Kreis-Physikus in Gumbinnen	20	½	½	Medicin		
180.	Robert Louis Moeller	Mohrungen	Oberamtmann in Königsberg	19¾	8½	2			
181.	Robert Petzelt.	Königsberg	Wundarzt in Königsberg	19	9	2		die Rechte	
182.	Rudolph Preuss	Königsberg	Kaufmann (todt)	22	11	3			
183.	Albert Risse	Königsberg.	Buchbinder in Königsberg	20	11	2	Medicin		
184.	Heinrich Siegfried	Kirschnenen im Samlande	Landesfachsrath auf Kirschnehen.	18	5	2	die Rechte		

Nr.	N a m e n .	Geburtsort.	Stand und Wohnort des Vaters.	Lebens- alter.		Aufenthalt		Gewähltes Fakultäts- Studium	Universität wo sie be- suchen zu wollen er- klärt haben
				Jahr	Jahr	i.d. Anstalt überhaupt	im Prima		
185.	Adolph Tollkuehn	Powunden im Samlande	Präcontor in Powunden	20	6 1/4	2	Medicin		
186.	Hermann Freytag	Landsberg i. Pr.	Assessor in Königsberg	19 1/2	7	2 1/2	die Rechte		
187.	Wilhelm Leistico	Christburg	Pfarrer in Finkenstein	22 1/2	2 1/4	2 1/4	unbest.		
188.	Otto Hermann Mehlhausen	D. Eylau	Kreisphysikus (todt)	19	2	2	desgl.		
189.	Jul. Heinr. Georg Neumann	Königsberg	Stadtgerichtsrath (todt)	20	12 1/2	2 1/2	die Rechte		
190.	Julius Samter	Königsberg	Kaufmann in Königsberg	19 1/4	12	2 1/2	Medizin		
191.	Franz Werner	Klesczowen bei Goldap	Pfarrer in Salau	18	4	2	Philosoph. u. Gesch.		
192.	Heinrich Bohn	Königsberg	Billetteur b. hiesigen Magistrat	20	5	2	Philosoph. u. Philolog.		
193.	Ernst Ferd. Friedrich	Königsberg	Kaufmann in Königsberg	18 1/2	9 1/2	2	Philologie		
194.	Carl von Gottberg	Gr. Klitten bei Domnau	Landrat in Gr. Klitten	18 1/4	4	2	die Rechte		
195.	August Grunenberg	Alt-Wartenburg bei Allenstein	Lehrer in Alt - Wartenburg	21	2 1/2	2	Mathemat.		
196.	Ernst Werner Heinrich Gr. v. Keyserling	Rautenburg	Gutsbesitzer auf Rautenburg	19	5	2	die Rechte	Göttingen	
197.	Thaddeus Lau	Wehlau	Prediger in Königsberg	18 3/4	7 1/4	2	Philos. u. Gesch.		
198.	Otto Carl Oehlschlaeger	Heiligenwalde b. Christburg	Gutsbesitz. a. Dormit. ten Kr. Pr. Holland	18 3/4	2	2	Forsifach		
199.	Johannes Pottien	Waininen bei Friedland	Lieutenant a. D. in Königsberg	18	7	2	die Rechte		
200.	Carl Steiner	Landsberg i. Pr.	Stadtrichter in Landsberg	18 1/2	9	2	die Rechte		

Skrzeczka.